MODERN KLASİKLER DİZİSİ - 137

J. M. BARRIE
PETER PAN

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN:
ÇİÇEK ÖZTEK

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları
2. basım

J. M. BARRIE
PETER PAN

ÖZGÜN ADI
PETER AND WENDY

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2017
SERTİFİKA NO: 40077

EDİTÖR
DAMLA GÖL

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

DÜZELTİ
MEHMET CELEP
ESER DEMİRKAN

GRAFİK TASARIM VE UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

I. BASIM TEMMUZ 2019, İSTANBUL
2. BASIM EKİM 2019, İSTANBUL

ISBN 978-605-295-890-2

BASKI: UMUT KAĞITÇILIK SANAYİ VE TİCARET LTD. ŞTİ.
Keresteciler Sitesi Fatih Caddesi Yüksek Sokak No: 11/1 Merter Güngören/İstanbul
Tel. (0212) 637 04 11 Sertifika No: 45162

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İstiklal Caddesi, Meşelik Sokak No: 2/4 Beyoğlu 34433 İstanbul
Tel. (0212) 252 39 91 Faks (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

ÇEVİREN: ÇİÇEK ÖZTEK

1970 Ankara doğumlu. ODTÜ Elektrik-Elektronik Mühendisliği Bölümü'nden mezun oldu, Sosyoloji Bölümü'nde yüksek lisans yaptı ve yayıncılık dünyasına girdi. Çevirmenlik, editörlük, yayıncılık, koordinatörlük yapıyor. İngilizce ve İspanyolcadan iki yüzü aşkın kitabı yayına hazırladı. Yayımlanan çevirilerinden bazıları şunlardır: S. Lem, *Követte Bulunan Günce*; G.K. Chesterton, *Apollon'un Gözü*; M. Bahtin, *Rabelais ve Dünyası*; J.L. Borges, *Tartışmalar*; A. Roy, *Kapitalizm: Bir Hayalet Hikâyesi*; G. Jusdanis, *Kurgu Hedef Tahtasında: Edebiyatın Savunusu*; E.H. Rius, *Çizgilerle Lenin ve Çizgilerle Felsefe*; C. Snyder, *Kız Koşucu*; T. Parks, *Ölümü Resmetmek*. Bir çocuk annesidir.

Modern
Klasikler
Dizisi - 137

J. M. Barrie

Peter Pan

İngilizce aslından
çeviren: Çiçek Öztek

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

İçindekiler

I. BÖLÜM: Peter Ortaya Çıkıyor 1
II. BÖLÜM: Gölge 13
III. BÖLÜM: Haydi Gidelim, Haydi Gidelim! 25
IV. BÖLÜM: Uçuş 41
V. BÖLÜM: Ada Gerçek Oluyor 53
VI. BÖLÜM: Küçük Ev 67
VII. BÖLÜM: Yerin Altındaki Ev 79
VIII. BÖLÜM: Denizkızı Lagünü 87
IX. BÖLÜM: Hiçbiryer Kuşu 101
X. BÖLÜM: Mutlu Yuva 105
XI. BÖLÜM: Wendy'nin Masalı 113
XII. BÖLÜM: Çocuklar Götürülüyor 123
XIII. BÖLÜM: Perilere İnanıyor musunuz? 129
XIV. BÖLÜM: Korsan Gemisi 139
XV. BÖLÜM: "Bu Sefer ya Kanca ya Ben" 149
XVI. BÖLÜM: Eve Dönüş 161
XVII. BÖLÜM: Wendy Büyüdüğünde 173

I. Bölüm

Peter Ortaya Çıkıyor

Bütün çocuklar büyür, biri hariç. Kısa sürede bir gün büyüyeceklerini anlarlar, Wendy de bu meseleyi şöyle anlamıştı: İki yaşındayken bir gün bahçede oynuyordu, bir çiçek koparıp annesine koştu. O an epey tatlı görünüyor olmalıydı, zira Bayan Darling elini kalbinin üzerine koyup "Ah, keşke sonsuza kadar böyle kalsan!" dedi. Bu konuda ikisinin arasında geçenler bundan ibaretti, fakat Wendy o andan itibaren bir gün büyümek zorunda olduğunu anladı. İki yaşı geçince illa ki anlarsınız bunu. İki, sonun başlangıcıdır.

Onlar 14 numarada oturuyorlardı ve Wendy hayatlarına girene dek evin en mühim kişisi annesiydi. Romantik düşüncelere sahip hoş bir hanımdı, bir de öylesine tatlı, alaycı dudakları vardı ki... Bu romantik düşünceleri, muammalı Doğu'dan gelen iç içe geçmiş kutulara benzerdi: Kaç tane açarsanız açın, içinden hep bir tane daha çıkar. O tatlı, alaycı ağzının sağ köşesinde de Wendy'nin asla koparamadığı bir öpücük belirgin bir şekilde dururdu.

Bay Darling'in onu tavlama hikâyesi şöyledir: Bayan Darling'in genç kızlığında henüz delikanlı olan bir sürü beyefendi, aynı anda ona âşık olduklarını fark etmiş ve evine koşup ona evlilik teklifinde bulunmaya yeltenmişler; ancak

aralarından biri, yani Bay Darling, bir araba tutup hepsinden önce eve ulaşarak kızı kapmış. Böylece bu genç kızın her şeyi onun olmuş, şu ikisi hariç: En içteki kutu ve o öpücük. Bay Darling'in kutudan haberi bile olmadı, zamanla öpücüğü almaya çalışmaktan da vazgeçti. Wendy, sadece Napoleon'un o öpücüğü koparabileceğini düşünürdü, ben ise onun uğraşıp didinişini ve sonra kapıyı çarpıp gidişini gözümde canlandırabiliyorum.

Bay Darling, Wendy'ye annesinin ona sadece âşık olmakla kalmayıp saygı da duyduğunu söyleyerek böbürlenirdi. Adam, hisse senetlerinden ve borsadan anlayan ciddi insanlardan biriydi. Aslında kımse gerçekte bunların ne olduğunu bilmez, ancak o bir şeyler biliyormuşa benziyordu; sık sık tahviller şöyle yükseldi, hisseler böyle düştü gibi şeyleri öyle bir edayla söylerdi ki hangi kadın olsa ona saygı duyardı.

Bayan Darling beyazlar içinde evlendi ve ilk zamanlar evin hesaplarını mükemmelen, oyun oynar gibi, neredeyse keyifle tuttu, öyle ki tek bir brüksellahanası bile gözünden kaçmıyordu; öte yandan koca koca karnabaharlar yok oluyor, yerlerine yüzü olmayan bebek resimleri geliyordu. Hesapları toplaması gerekirken üzerlerine resim çiziyordu. İşte Bayan Darling'in zihninden geçenler bunlardı.

Önce Wendy geldi, sonra John, sonra Michael.

Wendy'nin doğumundan bir iki hafta sonra, ona bakıp bakamayacakları konusunda kaygıya kapıldılar, besleyecek bir boğaz daha gelmişti eve. Bay Darling fena halde gurur duyuyordu kızıyla ama son derece haysiyetli bir insandı, Bayan Darling'in yatağının kenarına ilişip elini tuttu ve kadının yakaran bakışları altında hesaba girişti. Kadın bu riski almak istiyor, artık bahtımıza ne çıkarsa diyordu, fakat adamın tarzı bu değildi; o işini kalem kâğıtla görürdü ve karısı birtakım önerilerle kafasını karıştırdıkça, en başa dönüp her şeyi baştan hesaplaması gerekiyordu.

"Şimdi hesabımı bölme," diye yalvardı Bay Darling.

"Elimde bir sterlin on yedi şilinim* var, yazıhanede de iki sterlin altı şilin; yazıhanede içtiğim kahveden kısarım, buradan on şilin tasarruf etsek, toplam iki sterlin, dokuz şilin ve altı peni eder; sendeki on sekiz şilin, üç peniyi eklersek üç sterlin, dokuz şilin ve yedi peni eder, çek defterimdeki beş sterlini de ekleyince, toplam sekiz sterlin, dokuz şilin ve yedi peni olur –şu hareket eden şey ne?– sekiz, dokuz, yedi. Burası oldu, elde var yedi –dur konuşma canım– bir de o gün kapıya gelen adama borç verdiğin bir sterlin vardı –sessiz ol yavrum– ve elde var çocuk –işte hesap tamam!– dokuz sterlin, dokuz şilin, yedi penide mi kalmıştım? Evet, dokuz, dokuz, yedi demiştim en son; şimdi esas sorun şu ki, bu parayla bir yıl idare edebilir miyiz?"

"Elbette edebiliriz, George," diye bağırdı Bayan Darling. İlla ki Wendy'nin kalmasını istiyordu, adam ise ikisi arasında gerçekten ayağı yere basan taraftı.

"Kabakulak hastalığını da unutma," diye uyardı karısını neredeyse tehdit edercesine ve her şeye sil baştan başladı. "Kabakulak bir sterlin, bu iş için kenara koyduğum para bu, ama sanırım otuz şilini bulur –dur, konuşma sakın– kızamık için bir sterlin beş şilin, kızamıkçık yarım gine, toplam iki sterlin on beş şilin altı peni eder –parmağını sallamayı bırak– boğmacaya da on beş şilin de..." Böyle uğraşıp dururken her seferinde farklı bir toplama ulaşıyordu ama nihayetinde kabakulak on iki şilin altı peniye indirilip iki tür kızamık da tek tür olarak hesaplanınca Wendy bu zor hesabı atlatabildi.

Benzer bir heyecan John'da da yaşandı, Michael'da işler daha da ciddiye bindi, fakat sonuçta ikisini de bir yerlere vermediler ve kısa süre sonra bir bakmışsınız ki üçü tek sıra halinde, yanlarında dadılarıyla Bayan Fulsom'ın kreşine gidip gelmeye başlamışlar.

---

* Birleşik Krallık'taki eski para sistemine göre 12 peni, 1 şilin ve 20 şilin de 1 sterlin eder. 1 gine de 1.05 sterline denk bir para birimidir. (e.n.)

Bayan Darling her şeyin doğru dürüst yapılmasından hoşlanırdı, Bay Darling'in de tıpatıp komşuları gibi olma yolunda bir tutkusu vardı; komşuların dadısı varsa kesinlikle onların da olmalıydı. Çocukların içtiği süt miktarı yüzünden yoksul oldukları için dadı niyetine eve Nana adında Newfoundland cinsi kuralcı bir köpek almak zorunda kaldılar, Darling ailesi onu bu işle görevlendirene kadar sahibi yoktu. Çocuklara hep çok önem veren bir köpekti. Darling'ler onunla vaktinin büyük kısmını etraftaki pusetleri dikizleyerek geçirdiği Kensington Bahçeleri'nde tanışmışlardı; peşlerinden evlerine kadar gidip hanımlarına şikâyet ettiği dikkatsiz dadılar fena halde nefret ediyorlardı ondan. Nana dadı olarak hazine değerinde olduğunu ispatladı. Banyo zamanı son derece titizdi, geceleri gözetimi altındaki çocuklardan birinin en ufak sesine uyanıp dikkat kesiliyordu. Tabii kulübesi çocukların odasındaydı. Bir öksürüğe ne kadar süre anlayış gösterileceğini, ne zaman ciddiye alıp çocukların boğazına tülbent sarılması gerektiğini anlama konusunda bir dâhiydi. Hayatının son gününe kadar, ışkın otu gibi eski moda ilaçların şifasına inandı, mikroplarla ilgili yeni yeni türeyen muhabbetlere denk geldiğinde de aşağılayıcı sesler çıkarmaya devam etti. Onun çocukları okula götürüşü bir adabımuaşeret dersi gibiydi, uslu durduklarında yanlarında sakin sakin yürür, yoldan saptıklarındaysa burnuyla dürterek sıraya sokardı. John'un futbol oynadığı günlerde bir kere bile olsun süveterini unutmamıştı, ayrıca yağmur yağma ihtimaline karşı genelde ağzında bir şemsiye taşırdı. Bayan Fulsom'ın okulunun bodrum katında dadıların beklediği bir oda vardı. Hepsi sıralarda otururken sadece Nana yere yatardı, diğer dadılarla arasındaki tek fark buydu. Onun alt sosyal tabakadan olduğunu düşündüklerinden Nana'yı görmezden gelirlerdi, Nana ise onların boş konuşmalarından nefret ederdi. Çocukların odasına uğrayan Bayan Darling'in arkadaşlarına da sinirlenirdi ama biri geldi mi alelacele Michael'ın oyun

önlüğünü çıkarıp mavi şeritlisini giydirir, Wendy'ye çekidüzen verir, John'un saçlarını düzeltmek için atılırdı.

Muhtemelen dünyada bundan daha iyi idare edilen bir çocuk odası yoktur, Bay Darling de bunun farkındaydı ama bazen komşular dedikodu ediyor mu diye düşünüp huzursuz oluyordu işte.

Neticede şehirdeki saygınlığını düşünmek zorundaydı.

Nana başka bir açıdan da Bay Darling'in canını sıkıyordu. Bazen Nana'nın ona hayran olmadığı gibi bir his doğardı içine. Bayan Darling, "George, sana karşı büyük bir hayranlık duyduğundan eminim," diyerek onu sakinleştirir, sonra babalarına özellikle iyi davranmaları için çocuklarına kaş göz ederdi. Ardından sıra hoş danslara gelirdi, bazen evin öteki çalışanı Liza'nın da dansa katılmasına izin verilirdi. Uzun eteği ve hizmetçi başlığıyla mini minnacık görünürdü, halbuki işe alınırken on yaşında olmadığına yeminler etmişti. Âh bu yaramaz çocuklar nasıl da eğleniyordu! Aralarında en neşelisiyse Bayan Darling'di, parmak uçlarında öyle çılgınca dönerdi ki o an sadece ağzının kenarında bekleyen o öpücüğü görürdünüz ve belki hızla üzerine atılırsanız alabilirdiniz o öpücüğü. Onlardan daha sade, daha mutlu bir aile olmamıştır hiç, ta ki Peter Pan gelene kadar.

Bayan Darling, Peter bahsini ilk defa, geceleyin çocuklarının zihnini düzenlerken duydu. Her iyi annenin âdetidir bu; çocukları uykuya daldıktan sonra, ertesi sabaha hazırlık olsun diye onların zihinlerinde dolanıp gün içinde dağılan her şeyi yerli yerine koyarlar. Siz de uyanık kalmayı başarabilseydiniz (ama başaramazsınız tabii) kendi annenizi de bunu yaparken görebilirdiniz, üstelik onu bu halde izlemek çok ilginç olabilirdi. Çekmece toplamaya benzer bu. Sanıyorum onu başucunuzda diz çökmüş vaziyette, zihninizdeki bazı şeyleri eğlenerek incelerken, bunu ne diye aklında tutmuş diye merak ederken, hoş olan ya da pek de hoş olmayan bir şeyleri keşfederken, bazen gördüğü şeyleri yavru kedi kadar

tatlıymış gibi yanağına bastırırken, bazen de o şeyi gözden uzak bir yere aceleyle saklarken bulabilirdiniz. Ertesi sabah uyandığınızda, yatağa giderken zihninizde olan yaramazlıklar, kötücül duygular katlanıp itinayla zihninizin en dibine yerleştirilmiştir, üstlerdeyse güzelce havalandırılıp serilmiş en hoş düşünceleriniz bulunur, gün içinde alıp üzerinize geçirmeye hazır sizi beklerler.

Bir insanın zihin haritasını gördünüz mü hiç? Bazen hekimler başka bölgelerinizin haritalarını çizerler ve bunlar son derece ilginç bir halde olabilir, ama bir de bu hekimleri çocuk zihninin haritasını çizmeye çalışırken görün; bu haritalar sadece karmaşık olmakla kalmaz, sürekli döner durur. Bazen üzerinde ateşinizin yükselip düştüğünü gösteren grafiklerdeki gibi zikzak yapan çizgiler olur ve bunlar muhtemelen adadaki patikalardır, zira Hiçbiryer sıklıkla bir adayı andırır; oraya buraya harikulade renklerin serpiştirildiği, açıklarında mercan resiflerinin ve eğik direkli gemilerin yer aldığı, vahşilerin, ıssız inlerin ve çoğu terzi olan cücelerin bulunduğu, içlerinden nehirler akan mağaraların görüldüğü, altı ağabeyi olan prenslerin yaşadığı, yıkıldı yıkılacak gibi duran bir kulübenin ve kanca burunlu ufak tefek bir ihtiyar kadının olduğu bir ada. Sadece bu kadar olsa yine çizimi kolay bir harita olurdu; ama bir de okulun ilk günü, din, babalar, yuvarlak gölet, dikiş nakış işleri, cinayetler, idamlar, ismin -e hali, çikolatalı puding günü, pantolon askısı kullanmaya başlamak, doksan dokuz diyebilmek, sallanan dişini kendin çekersen karşılığında üç peni almak gibi şeyler var ve bunlar ya o adanın bir parçasıdır ya da bir yerlerde beliren başka bir haritaya aittir; hepsi birlikte epey kafa karıştırır, özellikle de hiçbir şeyin uslu uslu yerinde durmadığı düşünülürse.

Elbette Hiçbiryerler çocuktan çocuğa epey değişiklik gösterir. Mesela John'un diyarında üzerinde flamingoların uçuştuğu bir lagün vardı, John bu kuşlara ateş etmekten

hoşlanırdı; çok küçük olan Michael'ınkindeyse üzerinde lagünlerin uçuştuğu bir flamingo vardı. John orada, kumların üzerinde ters çevrilmiş bir kayıkta, Michael bir Kızılderili çadırında, Wendy ise ustaca örülmüş yapraklardan bir evde yaşıyordu. John'un arkadaşı yoktu, Michael'ın gece gelen arkadaşları, Wendy'nin ise ana babası tarafından terk edilmiş evcil bir kurdu vardı. Öte yandan genel olarak bakıldığında Hiçbiryerler birbirlerine benzeyen aile bireyleri gibidir, hepsi sıraya dizilip karşınızda dursa hepsinin burnunun falan aynı olduğunu söyleyebilirsiniz. Oyun oynayan çocuklar ezelden beri hasır işi kayıklarını bu büyülü kıyılara çekerler. Biz de bir zamanlar oradaydık; hâlâ köpüklü dalgaların seslerini duyabiliriz, lakin artık o kıyıya ayak basamayız.

Hiçbiryer, bütün o sevimli adalar arasında en daracık, en derli toplu olanıdır, geniş ve dağınık yerleşimli değildir; bilirsiniz işte, bir maceradan diğerine sıkıcı mesafeler kat etmek gerekmez, aksine her şey güzelce, tıkış tıkış yerleştirilmiştir. Gündüz vakti sandalyelerin üzerine masa örtüleri örtüp altındaki Hiçbiryer'de oynarsanız ortada korkulacak bir şey olmaz, fakat uykuya dalmadan önceki o son iki dakikada tüm bunlar oldukça gerçek hale gelir. İşte bu yüzden odalarda gece lambaları yakılır.

Bayan Darling çocuklarının zihinlerinde yaptığı yolculuklarda zaman zaman anlam veremediği şeylerle karşılaşırdı, bunlar arasında kafasını en çok kurcalayan, *Peter* kelimesiydi. Tanıdığı bir Peter yoktu, ama işte John ve Michael'ın zihinlerindeyken şurada burada onunla karşılaşıp duruyordu, Wendy'nin zihniyse dört bir yana çiziktirilen Peter adıyla dolmaya başlamıştı. Bu ad, daha kalın harflerle yazıldığından diğer bütün kelimelerin yanında ön plana çıkıyordu; Bayan Darling uzun uzun bakınca, tuhaf bir şekilde ukala göründüğü hissine kapılmıştı.

"Evet, oldukça ukaladır," diye kabul etti Wendy hayıflanarak. Annesi onu sorguya çekmekteydi.

"Ama kim bu çocuk, canım?"

"Peter Pan anne, biliyorsun ya."

Bayan Darling başta bilmediğini düşündü, fakat sonra geçmişi, çocukluğunu düşününce perilerle yaşadığı söylenen bir Peter Pan hatırladı. Onun hakkında garip hikâyeler anlatılırdı; mesela bir çocuk öldüğünde Peter Pan gideceği yolun bir kısmında ona eşlik edermiş ki çocuk korkmasın. Çocukken Bayan Darling de onun varlığına inanıyordu, ama şimdi evli barklı, aklı başında bir kadın olarak böyle birinin varlığı konusunda epey şüpheliydi.

"Her şey bir yana," dedi Wendy'ye, "bu zamana kadar çoktan büyümüş olmalı."

"Yoo hayır, hiç büyümemiş," dedi Wendy kendinden emin, "hatta tam benim kadar." Hem akıl hem beden anlamında aynı düzeyde olduklarını söylemeye çalışıyordu; bunu nasıl bildiğini bilmiyordu, biliyordu işte.

Bayan Darling bu konuyu Bay Darling'e açtı, fakat kocası burun kıvırarak gülümsedi. "Bak şuraya yazıyorum," dedi, "Nana'nın çocukların kafasına soktuğu o saçmalıklardan biri bu, tam da bir köpeğe ait olabilecek türden bir düşünceye benziyor. Her şeyi oluruna bırak, zamanla unutulur gider."

Ama unutulup gittiği falan yoktu ve çok geçmeden o baş belası oğlan Bayan Darling'i epey sarsacak bir şey yaptı.

Çocuklar olabilecek en tuhaf maceraları yaşar ama bunların lafını bile etmezler. Mesela ormanda ölü babalarıyla karşılaşıp oyun oynadıklarını söylemek, her şey olup bittikten bir hafta sonra anca akıllarına gelir. İşte Wendy de bir sabah buna benzer bir umursamazlıkla, rahatsız edici bir şey açıkladı. Odalarında yerde birkaç yaprak bulunmuştu ki çocuklar gece uykuya dalmadan önce bu yapraklar kesinlikle orada değildi; Bayan Darling, bunların burada ne işi var diye düşünerek yapraklara bakarken Wendy hoşgörülü bir gülümsemeyle şöyle dedi:

"Sanırım yine şu Peter'ın marifeti!"

"Sen ne saçmalıyorsun Wendy?"

"Ayaklarını silmeden içeri girmesi hiç hoş değil," dedi Wendy iç geçirerek. Tertipli bir çocuktu.

Sonra sakin sakin Peter'ın bazı geceler odalarına geldiğini düşündüğünü söyledi, yatağın ayakucuna oturup ona panflüt çalıyormuş. Maalesef Wendy hiç uyanmıyormuş, o yüzden bunu nasıl bildiğini bilmiyormuş, biliyormuş işte.

"Neler saçmalıyorsun sen tatlım? Kimse kapıyı çalmadan eve giremez."

"Galiba pencereden giriyor," dedi Wendy.

"Canımın içi, odanız üçüncü katta."

"Yapraklar penceremizin altında değil miydi anneciğim?"

Aslında doğruydu, yapraklar pencerenin çok yakınında bulunmuştu.

Bayan Darling ne düşüneceğini bilemedi, zira her şey Wendy'ye o kadar doğal görünüyordu ki rüya görmüşsündür diyerek savuşturulacak gibi değildi.

"Yavrucuğum," diye yakındı annesi, "bana neden daha önce anlatmadın?"

"Unuttum," dedi Wendy, umursamazca. Kahvaltı etmeye gidecekti, acelesi vardı.

Evet, kızı elbette rüya görmüş olmalıydı.

Öte yandan ortada o yapraklar vardı. Bayan Darling yaprakları dikkatle inceledi; damarlı ince yapraklardı bunlar, fakat İngiltere'de bulunan bir ağaca ait olmadıklarından emindi. Eline bir kandil alıp yerde emekleyerek sıra dışı bir ayak izi var mı diye araştırdı. Şöminenin maşasıyla bacanın yukarılarını yokladı, duvarlara vurdu. Pencereden aşağı bir mezura sallandırdı, kaldırımın tam dokuz metre aşağıda olduğunu gördü, tırmanacak bir boru bile yoktu.

Wendy kesinlikle rüya görmüştü.

Ancak tam da ertesi gece, bu üç çocuğun olağanüstü maceralarının başladığını söyleyebileceğimiz gece olanlar Wendy'nin rüya görmediğini gösterecekti.

Sözünü ettiğimiz gece, çocukların üçü de yataklarındaydı. Şans bu ya, o akşam Nana izinliydi; Bayan Darling çocuklara banyo yaptırmış, annelerinin elini kavrayan elleri birer birer gevşeyip ayrılana ve hepsi uyku diyarına kayıp gidene kadar onlara ninni söylemişti.

Öyle güvende, öyle huzurlu görünüyorlardı ki yersiz korkularına gülümsemiş, sonra eline dikişini alıp şöminenin yanına sükûnetle oturmuştu.

Yaklaşan doğum gününde ilk defa gömlek giyecek olan Michael için bir şeyler dikiyordu. Gelgelelim ateş odayı sıcacık yapmıştı ve oda sadece üç gece lambasıyla loş bir biçimde aydınlatılmıştı, az sonra elindeki dikişi kucağına bırakıverdi. Başı da zarifçe önüne düştü. Uyuyakalmıştı. Dördü birlikte ne hoş görünüyordu, Wendy ile Michael orada, John şurada, Bayan Darling şöminenin başında. Dördüncü bir gece lambasına ihtiyaç vardı.

Uykusunda bir rüya gördü. Hiçbiryer çok yakınına gelmiş, içinden garip bir oğlan çocuğu çıkıvermişti. Oğlan onu şaşırtmamıştı, zira onu sanki önceden, çocuğu olmayan kadınların yüzlerinde görmüş gibi bir his vardı içinde. Belki bazı annelerin yüzünde de görülebilirdi oğlan. Bayan Darling rüyasında, oğlanın Hiçbiryer'in görüntüsünü bulanıklaştıran perdeyi araladığını ve Wendy, John ve Michael'ın açılan yarıktan orayı gözlediğini görmüştü.

Bu rüyanın kendisi pek önemsenecek bir şey olmayabilirdi, fakat kadın rüya görürken çocuk odasının penceresi bir esintiyle açıldı ve içeriye bir oğlan atladı. Ona yumruğunuzdan büyük olmayan, garip bir ışık eşlik ediyordu; bu ışık, canlı bir varlık gibi odayı dolaştı ve sanırım Bayan Darling'i uyandıran da oydu.

Çığlık atarak uyanmasıyla oğlanı görmesi bir oldu, o an her nasılsa Peter Pan olduğunu anladı. Siz, ben veya Wendy orada olsak, onun Bayan Darling'in öpücüğüne fena halde benzediğini görürdük. Her tarafı damarlı yapraklarla ve ağaçlardan sızan reçineyle kaplı sevimli bir oğlandı; fakat en büyüleyici yönü, bütün sütdişlerinin hâlâ ağzında olmasıydı. Karşısındakinin bir yetişkin olduğunu görünce ağzındaki minik incileri gıcırdattı.

II. Bölüm

Gölge

Bayan Darling çığlık attı ve izinden dönen Nana sanki çıngırakla çağrılmış gibi içeri girdi. Homurdanarak oğlanın üzerine atılınca, o da zarifçe pencereden dışarı atladı. Bayan Darling bir çığlık daha koyuverdi, bu sefer oğlana üzülmüştü. Oradan düşen iflah olmaz diye düşünerek bir koşu aşağı inip sokağa fırladı, oğlanın küçük bedenini aradı, fakat orada değildi; bunun üzerine gözlerini gökyüzüne çevirdi, karanlık gecede tek görebildiği, kayan bir yıldız zannettiği ışıltı oldu.

Çocuk odasına geri döndüğünde Nana'yı ağzında bir şeyle gördü, sonradan bunun oğlanın gölgesi olduğu anlaşıldı. Oğlan zıplarken Nana pencereyi hızla kapatmıştı, onu yakalamak için geç kalsa da gölgesinin kaçmaya vakti olmamıştı; sertçe kapanan pencereyle birlikte gölge sahibinden kopmuştu.

Bayan Darling'in gölgeyi dikkatle incelediğine emin olabilirsiniz ama son derece sıradan bir gölgeydi.

Nana'nın bu gölge konusunda yapılacak en doğru şeyin ne olduğuna şüphesi yoktu. Gidip onu pencerenin dışına astı; "Eminim gölgesini almak için geri dönecektir, çocukları rahatsız etmeden kolayca alabileceği bir yere koyalım," der gibiydi.

Maalesef Bayan Darling o gölgeyi pencerede bırakamazdı, asılmış bir çamaşıra benziyor ve bu da evin havasını bozuyordu. Götürüp Bay Darling'e göstermeyi düşündü, fakat aklı daha iyi çalışsın diye kafasına ıslak havlu sarmış olan kocası, John ve Michael'a alınacak kışlık paltoların hesabını yapıyordu ve şu an canını sıkmak pek hoş olmazdı; ayrıca kocasının tamı tamına ne diyeceğini biliyordu: "Dadı niyetine köpek alırsan olacağı budur."

Gölgeyi rulo yapıp gözlerden uzak bir çekmeceye dikkatlice yerleştirmeye karar verdi, kocasına durumu açmak için uygun bir fırsat çıkana kadar orada duracaktı. Ah ahh!

O fırsat bir hafta sonra çıktı, o asla unutulmayacak cuma günü. Evet, tabii ki cuma olacaktı o gün.

Daha sonraları bu olay ne zaman gündeme gelse, kocasına "Cumaydı, özellikle dikkatli olmalıydım," diyordu; bu sırada Nana da muhtemelen elini tutar vaziyette yanında oturuyordu.

"Hayır, hayır," diyordu Bay Darling hep, "her şeyin sorumlusu benim. Ben, George Darling, ben yaptım. *Mea culpa, mea culpa.*[*]" Kendisi klasik tedrisattan geçmiş bir adamdı.

İşte böyle geceler boyu oturup o ölümcül cumayı konuştular, ta ki her şey en küçük ayrıntısına kadar beyinlerine damgalanıp kalitesiz bir madeni paradaki suratlar gibi öteki yüze geçinceye dek.

"Keşke 27 numaradaki o yemek davetini kabul etmeseydim," derdi Bayan Darling.

"Keşke ilacımı Nana'nın kâsesine boca etmeseydim," derdi Bay Darling.

"Keşke ilacı sevme numarası yapsaydım," derdi Nana'nın ıslak gözleri.

"Ah George, şu akşam gezmelerine düşkünlüğüm yok mu!"

---

[*] Latince. "Benim suçum." (e.n.)

"Ah sevgilim, şu tehlikeli şakalarım yok mu!"

"Ah sevgili efendim, hanımım... Şu önemsiz şeylere karşı alınganlığım yok mu!"

Sonra içlerinden biri, ikisi ya da hepsi bir anda kendilerini koyuverip ağlamaya başlardı; Nana, "Haklılar, çok haklılar, dadı niyetine köpek alırsan olacağı bu işte," diye düşünürdü. Pek çok defa Nana'nın gözyaşlarını mendiliyle silen Bay Darling olurdu.

"Ah o küçük iblis!" diye bağırırdı Bay Darling ve Nana da havlayarak ona katılırdı, fakat Bayan Darling asla Peter'a kızmazdı, dudağının sağ kenarında Peter için kötü sözler söylemesini istemeyen bir kıvrım dururdu.

Boş kalmış çocuk odasında oturup o felaket gecenin en ufak ayrıntılarını iç geçirerek hatırlıyorlardı. Gece ne kadar olaysız başlamıştı, yüzlerce geceden birine ne kadar benziyordu; Nana, Michael'ın banyosu için su hazırlamış, onu sırtında banyoya getirmişti.

"Yatmayacağım," diye bağırmıştı çocuk, bu konuda son sözün kendisinde olduğuna inanan biri gibi, "yatmayacağım işte yatmayacağım. Nana, saat daha altı bile değil. Bırak beni, seni sevmiyorum artık Nana. Banyo yapmayacağım dedim ya, yapmayacağım da yapmayacağım!"

Sonra üzerinde beyaz gece kıyafetiyle Bayan Darling girmişti içeri. Biraz erken hazırlanmıştı, çünkü Wendy annesini o kıyafetler içinde, George'un hediye ettiği gerdanlığı takmış halde görmeyi öyle çok severdi ki... O gece Wendy'den ödünç isteyerek kızının bileziğini de takmıştı. Wendy, annesine bileziğini ödünç vermeye bayılırdı.

Kadın iki büyük çocuğunu, Wendy'nin doğumu sırasındaki anne ve babaları rolünde evcilik oynarken buldu, John şöyle diyordu:

"Bayan Darling, size anne olduğunuzu bildirmekten mutluluk duyarım." Bu tam da Bay Darling'in gerçek olay sırasında kullanmış olabileceği ses tonuydu.

O gece Wendy neşeyle dans etmişti, tıpkı gerçek Bayan Darling'in anne olduğunda yapmış olabileceği gibi.

Sonra bir oğlan çocuğu doğunca daha fazla tantana gerekeceğini düşünen John doğmuş ve banyosunu bitiren Michael da onlara katılarak doğmak istediğini söylemişti, ama John ona acımasızca başka çocuk istemediklerini bildirmişti.

Michael ağlamaklı bir halde "Kimse beni istemiyor," demişti, tabii gece kıyafetleri içindeki hanımın yüreği buna elvermezdi.

"Ben istiyorum, üçüncü bir çocuğu öyle çok istiyorum ki..."

"Kız mı oğlan mı?" diye sormuştu Michael, fazla ümide kapılmadan.

"Oğlan."

Sonra çocuk annesinin kollarına atılmıştı. Şu an Bay ve Bayan Darling ile Nana'nın hatırladığı küçücük bir şeydi bu, ancak Michael'ın çocuk odasındaki son gecesi olduğu düşünülürse, hiç de o kadar önemsiz değildi.

İşte böyle hatıralar hatıraları kovalardı.

"İçeri kasırga gibi dalışım tam o an oldu, değil mi?" diye sorardı Bay Darling, kendini hor görerek; gerçekten de o gece odaya kasırga gibi dalmıştı.

Belki böyle yapmasının bir mazereti vardı. O da davet için giyinmekle meşguldü ve sıra boyunbağına gelene kadar her şey yolunda gitmişti. Böyle bir adam için şaşılacak bir şey ama hisse senetleri ve borsa hakkında bunca şey bilse de boyunbağı üzerinde gerçek bir hâkimiyeti yoktu. Bazen o şey pek uğraştırmadan kendini ona teslim ederdi, ama bazen öyle anlar gelirdi ki onurunu falan bir tarafa bırakıp hazır boyunbağı kullanması bütün evin hayrına olurdu.

İşte o gün de böyle anlardan biri söz konusuydu. Bay Darling çocuk odasına hışımla, elinde buruş buruş olmuş o canavar boyunbağıyla dalmıştı.

"Ne oldu, sorun ne babacık?"

"Sorunmuş!" diye bağırdı, avazı çıktığı kadar. "Şu boyunbağı bağlanmamakta kararlı." İşi iyice alaya dökerek veryansın etti: "En azından boynuma! Karyola direğine bağlanıyor ama! Of evet, yirmi defa karyola direğine bağlamayı başardım, ama boynuma olmuyor da olmuyor! Ah Tanrım, olmuyor, inat ediyor meret!"

Bayan Darling'in olaydan onun kadar etkilenmediğini düşünmüş olacak ki sertçe devam etti: "Seni uyarıyorum çocuklarımın annesi, şu boyunbağı benim boynuma dolanmadığı sürece bu akşam o yemeğe gidemeyiz ve bu akşam o yemeğe gitmezsek yazıhaneye bir daha asla gidemem ve yazıhaneye bir daha asla gitmezsem senle ben açlıktan ölürüz, çocuklarımız da sokaklara düşer."

Bayan Darling bu laflardan sonra da istifini bozmadı. "Canım, ver bir de ben deneyeyim," dedi, zaten kocası da tam bunu istemek üzereydi ve kadın o tatlı, sakin elleriyle kocasının boyunbağını bağlamıştı; bu arada çocukları, kaderlerinin belirlenmesini bekleyerek etraflarını sarmış onları izliyordu. Bazı erkekler, bir kadının bu işi böyle kolay yapmasına içerleyebilirdi, fakat Bay Darling öyle hissetmeyecek kadar ince bir tabiata sahipti; karısına baştan savma bir teşekkür etti, öfkesini hemencecik unutmuş ve bir an sonra sırtında Michael ile odada dört dönüp dans etmeye başlamıştı.

"O gece amma da kudurmuştuk!" derdi Bayan Darling o anları hatırlarken.

"Son kudurmamız!" diye sızlanırdı Bay Darling.

"Ah George, hatırlıyor musun Michael bana birdenbire 'Anne benimle nasıl tanışmıştın?' diye sormuştu."

"Hatırlamaz mıyım!"

"Ne tatlılardı, değil mi George?"

"Ve onlar bizim çocuklarımızdı, bizim! Ve şimdi yoklar."

O kudurma sahnesi Nana'nın ortaya çıkması ve Bay Darling'in çok talihsiz bir şekilde ona toslamasıyla sona

ermişti, pantolonu tüy içinde kalmıştı. Bu pantolon hem yeniydi, hem de adamın hayatındaki ilk şeritli pantolon olma özelliğini taşıyordu; adam gözünden yaş gelmesini engellemek için dudaklarını ısırmak zorunda kalmıştı. Elbette Bayan Darling pantolonu fırçalamıştı, ama tabii ki bir kez daha dadı niyetine köpek almanın ne büyük hata olduğu muhabbeti yapılmıştı.

"George, Nana büyük bir nimet."

"Şüphesiz öyle, fakat bazen çocukları köpek yavrusu zannediyor gibi can sıkıcı bir hisse kapılıyorum."

"Ah canımın içi hayır, onların insan olduğunu bildiğine eminim."

"Ben şüpheliyim," demişti Bay Darling düşünceli düşünceli, "şüpheliyim." Tam o anda karısı, işte beklediğim fırsat bu diye düşünmüştü, şimdi ona oğlandan söz edebilirdi. Adam hikâyeyi dinleyince önce burun kıvırmış, ancak karısı ona gölgeyi gösterince birden ciddileşmişti.

"Tanıdığım biri değil," demişti gölgeyi dikkatle incelerken, "öte yandan fırlama bir şeye benziyor."

"Hatırlarsan, Nana ağzında Michael'ın ilacıyla geldiğinde," diyordu Bay Darling, "hâlâ bu mevzuyu tartışıyorduk. Nana, bir daha asla ağzında taşımayacaksın o şişeleri, zaten hepsi benim suçum."

Her ne kadar güçlü bir adam olsa da, şu ilaç meselesinde epey aptalca davrandığına şüphe yoktu. Hayatta bir zayıflığı varsa o da ilaçlara karşı cesurca bir tavır takındığını düşünmesiydi ve Michael, Nana'nın ağzındaki kaşığı ittiğinde onu "Adam ol Michael," diye paylamıştı.

"Olmayacağım, olmayacağım!" diye bağırmıştı Michael şımarıkça. Bayan Darling ona çikolata getirmek üzere odadan çıktı, Bay Darling ise bu durumun dik bir duruş gerektirdiğini düşündü.

"Annesi, şımartma şunu," diye seslendi kadının arkasından. "Michael, ben senin yaşındayken mızmızlanmadan

ilacımı alırdım. 'Anneciğim babacığım, iyileşeyim diye bana ilaç verdiğiniz için teşekkür ederim,' derdim."

Bunun gerçekten doğru olduğuna inanıyordu ve o sırada geceliğini giymiş olan Wendy de buna inanmıştı, öyle ki Michael'ı cesaretlendirmek için, "Baba ara sıra aldığın o ilaç daha kötüydü, değil mi?" diye sordu.

"Çok çok daha kötüydü," dedi Bay Darling cesurca, "şişeyi kaybetmiş olmasaydım, şimdi sana örnek olmak için ben de içerdim."

Aslında şişeyi kaybettiği söylenemezdi; gecenin karanlığında dolabın tepesine tırmanıp oraya saklamıştı. Bilmediğiyse şuydu: Sadık hizmetçileri Liza onu bulup lavabonun oraya koymuştu.

"Ben yerini biliyorum baba," diye haykırdı Wendy, bir işe yaramaktan daima memnuniyet duyardı. "Getireyim," deyip babasının onu durdurmasına fırsat bırakmadan koştu. Babanın morali bir anda garip bir şekilde bozulmuştu.

"John," dedi ürpererek, "son derece rezil bir ilaç o. Berbat, yapış yapış, şekerli."

"Hemen geçecek baba," dedi John neşeyle, o sırada Wendy bardağa koyduğu ilaçla odaya daldı.

"Elimden geldiğince hızlı koştum geldim," dedi kız nefes nefese.

"Gerçekten fazlasıyla hızlı oldu," dedi babası sert bir tonda, sesindeki kibarlığın ardında kin tutar gibi bir hali vardı. "Önce Michael," dedi inatçı bir tavırla.

"Önce babalar," dedi, şüpheci bir tabiatı olan Michael.

"Ama bunu içersem midem bulanır, biliyorsun değil mi?" dedi Bay Darling tehdit edercesine.

"Haydi ama baba!" dedi John.

"Kapa çeneni," diye çıkıştı babası.

Wendy'nin kafası epey karışmıştı. "Senin ilacı kolayca içtiğini sanıyordum."

"Mesele bu değil," diye payladı kızını. "Mesele benim bardağımda, Michael'ın kaşığındakinden daha çok ilaç olması." Gurur dolu kalbi neredeyse patlamak üzereydi. "Hiç adil değil, son nefesime kadar bunu savunurum, hiç adil değil."

"Baba, bekliyorum," dedi Michael soğuk bir sesle.

"Bekliyorsun ha, aman ne güzel, öyleyse ben de bekliyorum."

"Babamız korkak tavuğun teki."

"Sen de korkak tavuksun o zaman."

"Ben korkmuyorum."

"Ben de korkmuyorum."

"O halde iç bakalım ilacı."

"O halde sen iç bakalım."

Wendy'nin aklına harika bir fikir geldi. "Neden ikiniz aynı anda içmiyorsunuz?"

"Elbette," dedi Bay Darling. "Hazır mısın Michael?"

Wendy bir, iki, üç diye saydı, Michael ilacını yuttu, fakat Bay Darling çaktırmadan bardağı arkasına saklayıverdi.

Michael öfkeyle haykırdı, Wendy de "Ama baba!" diye itiraz etti.

"Ama babası falan yok!" dedi Bay Darling. "Kes şamatayı Michael. Ben kendi ilacımı alacaktım zaten, ama onu... onu kaybettim."

Üçünün birden ona bakışı çok korkunçtu, artık onu takdir etmiyorlardı sanki. Nana banyoya gittiğinde, "Hepiniz buraya bakın," dedi eğlenceli bir tonda. "Aklıma harika bir şaka geldi. İlacımı Nana'nın kâsesine dökeceğim, o da süt zannedip içecek!"

İlaç sahiden de süt rengindeydi, fakat çocuklar babalarıyla aynı mizah duygusunu paylaşmadıklarından, Nana'nın kâsesine ilacı boca eden babalarını kınayan bakışlarla izlediler. "Ne komik, değil mi!" dedi adam, biraz şüpheyle. Bayan Darling ile Nana odaya girdiklerinde çocuklar babalarının bu hareketini ifşa etmeye cesaret edememişlerdi.

"Nana, cici köpek," dedi babaları köpeği okşarken, "bak kâsene biraz süt koydum, hanimiş Nana..."

Nana kuyruğunu sallayarak kâseye koştu, ilacı yalamaya başladı. Sonra Bay Darling'e öyle bir bakış attı ki... Kızgın bir bakış değildi bu; asil köpeklerde gördüğümüzde son derece üzüldüğümüz o kederli gözyaşlarından biri vardı gözünde, sonra süklüm püklüm kulübesine girdi.

Bay Darling kendinden fena halde utansa da renk vermedi. Bayan Darling ise ürkütücü bir sükûnet içerisinde kâseyi koklayıp "Ah George," dedi, "bu senin ilacın!"

Adam "Sadece şakaydı," diye homurdandı, bu sırada karısı oğullarını yatıştırıyor, Wendy de Nana'yı kucaklıyordu. "Aman ne iyi," dedi Bay Darling gücenmiş bir ifadeyle, "ben de bu evde komiklik etmeye çalışırken kendimi parçalıyorum."

Wendy hâlâ Nana'yı kucaklamaktaydı. "Tabii tabii," diye bağırdı babaları, "şımart sen onu! Kimsenin beni şımarttığı yok. Niye olsun ki! Ben sadece bu eve ekmek getiririm, neden beni şımartacakmışsınız ki... Neden, neden, neden!"

"George, lütfen sesini yükseltme," diye yalvardı Bayan Darling, "hizmetçiler duyacak." Nedense Liza'ya "hizmetçiler" demeye başlamışlardı.

"Duysunlar!" diye yanıt verdi adam umursamazca. "İstersen bütün dünyayı buraya getir de duysunlar. Fakat ben şu köpeğin artık bir saat bile çocuk odasının efendisi olmasına müsaade edemem."

Çocuklar ağlamaya başladı, Nana da yaltaklanarak babaya doğru koştu, fakat adam köpeği kışkışladı. Yine kendini güçlü bir adam gibi hissetmeye başlamıştı. "Hiç boşuna uğraşma!" diye bağırdı. "Senin yerin bahçe, seni derhal oraya götürüp bağlayacağım."

"George, George," diye fısıldadı Bayan Darling, "sana o oğlanla ilgili söylediklerimi hatırla."

Heyhat, adam artık dinlemiyordu. O evin efendisinin kim olduğunu gösterecekti herkese ve emirleriyle Nana'yı kulübesinden çıkarmayı başaramayınca bu sefer tatlı sözlere başvurarak kandırdığı köpeği sertçe tuttuğu gibi çocuk odasından sürükleyerek çıkardı. Aslında kendinden utanıyordu ama yine de bu hareketi yapmıştı işte. Tüm bunların sebebi fazlasıyla coşkulu bir tabiata sahip olması, herkese kendini beğendirmek istemesiydi. Böylece köpeği arka bahçeye bağlayan zavallı baba, gidip koridora çöktü ve yumruk yaptığı ellerini gözlerine bastırdı.

Bu arada Bayan Darling alışılmadık bir sessizlikte çocuklarını yatırmış, gece lambalarını yakmıştı. Arka bahçeden Nana'nın havlamalarını duyabiliyorlardı; John, "Onu bahçeye zincirledi de o yüzden havlıyor," diyerek hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, fakat Wendy ondan daha akıllıydı.

"Bu Nana'nın mutsuzluk havlaması değil," dedi, neler olacağını pek kestiremese de. "Tehlikenin kokusunu aldığında böyle havlar."

Tehlike!

"Emin misin Wendy?"

"Kesinlikle."

Bayan Darling ürpererek pencereye yöneldi. Sımsıkı kapalıydı. Dışarıya baktı, yıldızlar serpiştirilmişti geceye. Sanki birazdan olacakları görmek ister gibi evin etrafında toplanıyorlardı, fakat kadın bunu fark etmedi, ona göz kırpan bir iki küçük yıldızı fark etmediği gibi. Ancak tarifsiz bir korku pençesini kalbine geçirdiğinden "Ah keşke bu gece o partiye gitmesem!" diye söylendi.

Yarı uyur haldeki Michael bile annesinin tedirgin olduğunu fark etmişti, "Gece lambalarımız yanıkken bize bir şey zarar verebilir mi anne?" diye sordu.

"Hiçbir şey olmaz canım, onlar annelerin çocuklarına bekçilik etsin diye geride bıraktıkları gözlerdir."

Bayan Darling, ninniler söyleyerek çocukların yatakları arasında gezindi; minik Michael da kollarını annesinin boynuna dolayarak "Anne, iyi ki varsın," dedi. Bunlar, annesinin uzun bir süreliğine ondan duyacağı son sözlerdi.

27 numaralı ev hemen yakınlarındaydı, fakat hafiften kar yağmaya başlamıştı; Anne ve Baba Darling'ler ayakkabıları kirlenmesin diye dikkatli yürüdüler. O saatte sokaktaki yegâne kişiler onlardı ve bütün yıldızlar onları izliyordu. Yıldızlar çok güzeldir, fakat herhangi bir olayda fiili bir rol üstlenemezler, sonsuza kadar seyirci kalmak zorundadırlar. Bu onlara, çok çok uzun zaman önce yaptıkları bir şey yüzünden verilmiş bir cezaydı, öyle eski bir zamana aitti ki şu an hiçbir yıldız hatırlamaz. Daha yaşlıca olanların gözleri donuktur ve nadiren konuşurlar (göz kırpmak, yıldızların dilidir) ama genç olanlar hâlâ meraklıdır. Arkalarından sinsice yaklaşıp onları söndürmeye çalışan yaramazlık peşindeki Peter'a karşı pek dost canlısı oldukları söylenemez; fakat bir yandan da eğlenceye o kadar düşkünlerdi ki bu gece onun tarafındaydılar ve yetişkinlerin aradan çekilmesini çok istiyorlardı. Böylece 27 numaranın kapısı Bay ve Bayan Darling'in arkasından kapanır kapanmaz gökyüzünde bir velvele başladı, Samanyolu'ndaki bütün yıldızlar arasında en küçüğü bağırdı:

"Haydi Peter, şimdi!"

III. Bölüm

Haydi Gidelim, Haydi Gidelim!

Bay ve Bayan Darling evden ayrıldıktan sonra üç çocuğun yataklarının başındaki gece lambaları bir süre daha parıl parıl yanmaya devam etti. Bunlar son derece hoş, küçük gece lambalarıydı ve Peter'ı görebilsinler diye yanık kalmalarını arzu etmemek elde değildi; fakat Wendy'nin ışığı gözlerini kırpıştırarak öyle bir esnedi ki bu esneme diğer ikisine de bulaştı ve daha ağızlarını kapatmaya kalmadan üçü birden söndü.

Şimdi odada gece lambalarından bin kat parlak başka bir ışık vardı ve biz bu sözleri söyleyesiye kadar çocuk odasındaki bütün çekmecelere daldı çıktı, gardırobu didik didik etti, bulduğu her cebi tersine çevirdi, Peter'ın gölgesini arıyordu. Bu gerçekte ışık değildi; çok hızlı hareket ettiği için ışık izlenimi veriyordu, ancak bir saniyeliğine soluklandığında bunun bir peri olduğunu görebilirdiniz; boyu elinizden uzun değildi ama büyümeye devam ediyordu. Tinker Bell adında bir kızdı bu ve üzerinde damarlı ince yapraklardan yapılma güzel kesimli, zarif bir elbise vardı, vücudunun hatlarını çok güzel gösteriyordu. Kız hafifçe topluydu.

Peri odaya girer girmez, pencere küçük yıldızların üflemesiyle ardına kadar açıldı ve Peter içeri atladı. Yolun yarı-

sında Tinker Bell'i o taşımıştı, bu yüzden ellerinde hâlâ biraz peri tozu vardı.

Çocukların uyuduğuna emin olduktan sonra "Tinker Bell," diye seslendi usulca. "Tink, neredesin?" Peri o sırada bir kavanozun içindeydi ve bundan son derece memnundu, daha önce bir kavanozun içine girmemişti hiç.

"Offf, çık şu kavanozun içinden de söyle bana, nereye koymuşlar benim gölgemi?"

Altın çanların sesine benzeyen, dünyanın en tatlı çınlaması karşılık verdi ona. Peri diliydi bu. Siz sıradan çocuklar onu asla duyamazsınız; ama duyacak olsaydınız, onu daha önce duyduğunuzu hatırlardınız.

Tink, gölgenin büyük kutunun içinde olduğunu söyledi. Şifoniyeri kastediyordu, Peter da çekmecelere doğru atılarak halkına para fırlatan bir kral gibi iki eliyle birden içlerindeki şeyleri yere saçmaya başladı. Çok geçmeden gölgesini buldu, öyle mutlu oldu ki Tinker Bell'i yanlışlıkla çekmeceye kapattığını fark etmedi.

Peter'ın düşündüğü tek çözüm –ki ben hayatında bir kez olsun oturup düşündüğünü zannetmiyorum– kendisiyle gölgesinin birbirlerinin yakınına geldikleri anda iki su damlası gibi birleşmeleriydi muhtemelen ve durum öyle gelişmeyince dehşete düştü. Banyoda bulduğu sabunla gölgesini kendisine yapıştırmaya çalıştı ama bu da işe yaramadı. İçinden bir ürperti geçti, yere oturup ağlamaya başladı.

Hıçkırıkları Wendy'yi uyandırdı, o da doğrulup yatağında oturdu. Odasında bir yabancının oturmuş ağlıyor olması onu hayrete düşürmedi, sadece hoş bir ilgi duydu.

"Çocuk," dedi nazik bir şekilde, "neden ağlıyorsun?"

Peter olağanüstü ölçüde nazik olmasını da bilirdi, nasıl terbiyeli olunacağını peri merasimlerinde öğrenmişti, ayağa kalkıp Wendy'ye çok güzel bir reverans yaptı. Bu kızın çok hoşuna gitti, o da yatağından oğlana çok güzel bir reverans yaptı.

"Adın ne?" diye sordu oğlan.

"Wendy Moira Angela Darling," diye yanıt verdi kız, halinden hoşnut bir tavırla. "Seninki ne?"

"Peter Pan."

Wendy zaten onun Peter olduğundan emindi, yine de bu ona nispeten kısa bir ad gibi geldi.

"Bu kadar mı?"

"Evet," dedi oğlan biraz ters bir tonda. İlk defa sahiden de biraz kısa bir adı olduğunu düşündü.

"Çok özür dilerim," dedi Wendy Moira Angela.

"Önemli değil," dedi Peter yutkunarak.

Kız nerede yaşadığını sordu.

"Sağdan ikinciye sap," diye yanıt verdi Peter, "sonra sabaha kadar dümdüz gidersen işte orada."

"Ne tuhaf bir adres bu!"

Peter'ın morali bozuldu. İlk defa sahiden de tuhaf bir adresi olduğunu düşündü.

"Hayır, hiç de değil," dedi.

"Yani," dedi Wendy kibar bir sesle, ev sahibesi olduğunu hatırlamıştı, "mektupların üzerine de bunu mu yazıyorlar demek istemiştim."

Keşke mektup konusunu açmasaydı diye düşündü Peter.

"Bana mektup gelmez hiç," dedi kibirli bir tonda.

"Ama annene geliyordur mektup, değil mi?"

"Benim annem yok," dedi oğlan. Annesinin olmaması bir yana, bir anneye sahip olma yolunda en ufak bir arzusu da yoktu. Annelerin fazla abartıldığını düşünüyordu. Fakat Wendy o anda bir trajediyle karşı karşıya hissetti kendini.

"Ah Peter, ağlamana şaşmamalı," dedi ve yatağından inip ona doğru koştu.

"Annem yok diye ağlamıyordum," dedi Peter, biraz içerleyerek. "Ağlıyordum, çünkü gölgemi kendime yapıştıramıyorum. Bu arada, zaten ağlamıyordum ki!"

"Gölgen senden koptu mu?"

"Evet."

Sonra Wendy yerdeki gölgeyi gördü, öyle buruşuk görünüyordu ki bir anda Peter adına fena halde üzüldü. "Ah, ne kötü!" dedi, fakat oğlanın gölgeyi sabunla kendine yapıştırmaya çalışması karşısında gülümsemesini gizleyemedi. Tipik oğlan işte!

Neyse ki Wendy yapılması gerekeni derhal anlamıştı. "Bunu sana dikmemiz lazım," dedi, biraz buyurgan bir tonda.

"Dikmek ne demek?" diye sordu oğlan.

"Ne kadar da cahilsin!"

"Hayır, değilim."

Fakat kız bu cehalet karşısında çok eğleniyordu. "Küçük adam, ben senin için dikerim," dedi, halbuki oğlan onunla aynı boydaydı; sonra gidip dikiş kutusunu çıkardı ve gölgeyi Peter'ın ayaklarına dikmeye başladı.

"Sanırım biraz canın acıyacak," diye uyardı.

"Ağlamam ki ben," dedi Peter, hayatında hiç ağlamadığı kanaatindeydi. Ve dişlerini sıkıp ağlamadı, çok geçmeden gölgesi normal davranmaya başladı, ama hâlâ biraz kırışıktı doğrusu.

"Belki de ütülemeliydim," dedi Wendy düşünceli bir tonda; fakat bütün oğlanlar gibi Peter da insanların nasıl göründüğüne önem vermezdi, şimdi de neşeyle hoplayıp zıplamaya başlamıştı. Heyhat, bu mutluluğunu Wendy'ye borçlu olduğunu çoktan unutmuştu. Gölgeyi bedenine kendisinin bağladığını düşünüyordu. "Ne kadar akıllıyım!" deyip horoz gibi öttü, "Ah benim şu zekâm yok mu!"

Bu kibrin, Peter'ın en büyüleyici niteliklerden biri olduğunu kabul etmek utanç verici bir durum. Büyük bir açıksözlülükle söylemek gerekirse, ondan daha ukala bir oğlan gelmemiştir şu dünyaya.

Fakat bu durumla ilk kez karşılaşan Wendy şoke olmuştu. "Seni palavracı," diye bağırdı abartılı bir alaycılıkla, "tabii ben hiçbir şey yapmadım, öyle değil mi!"

"Biraz katkın oldu," dedi Peter umursamazca ve dans etmeye devam etti.

"Birazmış!" dedi kız gururla. "Madem bir faydam yok, en iyisi ben çekileyim," diyerek son derece vakur bir tavırla yatağına zıplayıp battaniyeyi kafasına çekti.

Oğlan, Wendy başını çıkarıp baksın diye gitme numarası yaptı, fakat işe yaramayınca yatağın ucuna oturup kızı ayağıyla usulca dürttü. "Wendy," dedi, "böyle yapma. Kendimden hoşnut olduğum zamanlarda böbürlenmeden duramam ben." Ama kız dikkatle dinlese de başını çıkarıp bakmıyordu. "Wendy," diye devam etti, şu ana kadar hiçbir kadının direnemediği bir sesle. "Wendy, bir kız yirmi oğlana bedeldir."

Küçücük olsa bile Wendy de bir kadındı ve sonunda dayanamayıp başını örtünün altından çıkardı.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun Peter?"

"Evet, öyle düşünüyorum."

"Ben de senin çok ama çok tatlı olduğunu düşünüyorum, o yüzden kalkabilirim," diyerek doğrulup yatağın kenarındaki Peter'ın yanına oturdu. İsterse ona bir öpücük de verebileceğini söyledi, fakat Peter onun ne demek istediğini anlamadı ve beklenti içinde elini uzattı.

"Gerçekten öpücük ne bilmiyor musun?" diye sordu kız dehşet içinde.

"Bana bir tane verirsen ne olduğunu öğrenirim," diye cevap verdi Peter terslenerek, kız da oğlanın duygularını incitmemek için ona bir yüksük uzattı.

"Şimdi," dedi oğlan, "ben de sana bir öpücük vereyim mi?" Kız hafif bir yapmacıklıkla, "Eğer istersen," yanıtını verdi. Yüzünü ona doğru eğerek kendini biraz küçük düşürse de oğlan kızın eline meşe palamudundan bir düğme bırakmakla yetindi, kız da usulca yüzünü çevirdi ve kibarlık göstererek bu öpücüğü boynundaki zincirde taşıyacağını söyledi. İyi ki düğmeyi o zincire takmıştı, zira ileride hayatını kurtaracaktı.

Bizim meşrebimizden insanlar tanıştığında, birbirlerine yaşlarını sormaları âdettendir; her zaman her şeyin doğrusunu yapmak isteyen Wendy de Peter'a kaç yaşında olduğunu sordu. Bu ona sorulacak pek hoş bir soru değildi; İngiltere krallarıyla ilgili soru beklerken dilbilgisi sorularıyla karşılaştığınız bir sınav kâğıdına benziyordu.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi oğlan huysuzca, "ama oldukça gencim." Gerçekten de bu konuda bilgisi yoktu, sadece şüpheler vardı kafasında. Yine de "Wendy, ben doğduğum gün evden kaçtım," demeye cesaret etti.

Wendy epey şaşırmış, bir yandan da bu cevap ilgisini çekmişti. Salon adabına uygun bir tavırla hafifçe geceliğine dokunup Peter'ın daha yakınına oturabileceğini işaret etti.

"Kaçtım, çünkü annemle babamı konuşurken duydum," diye açıkladı Peter alçak sesle, "büyüyünce ne olacağımı konuşuyorlardı." Şimdi iyice heyecanlanmıştı. "Ben asla büyüyüp yetişkin bir erkek olmak istemiyorum," dedi tutkuyla. "Ben hep böyle küçük bir oğlan olarak kalmak ve eğlenmek istiyorum. Bu yüzden Kensington Bahçeleri'ne kaçtım ve çok uzun bir zaman perilerin arasında yaşadım."

Kız ona derin bir hayranlıkla baktı; Peter'sa onun evden kaçmış olduğu için böyle baktığını düşündü ama aslında perileri tanımasıydı bu hayranlığın sebebi. Wendy evde öylesine kapalı bir hayat sürüyordu ki perilerle tanışmış olmak ona pek hoş ve heyecan verici görünmüştü. Arka arkaya soru yağdırınca oğlan şaşırdı; çünkü ona göre periler baş belasıydı, sürekli ayakaltında dolaşırlardı ve cidden bazen onları pataklaması gerekirdi. Yine de genel anlamda bakılırsa onları severdi, bu yüzden kıza perilerin ilk kez nasıl ortaya çıktıklarını anlattı.

"Bak şimdi Wendy, dünyaya gelen ilk bebek hayatında ilk defa güldüğünde, gülüşü binlerce parçaya ayrılmış ve her parça sağa sola dağılmış, işte periler de böyle çıkmış ortaya."

Biraz sıkıcı bir konuşmaydı, ama yine de evde çakılı kalan birinin hoşlanacağı türdendi.

"Ve bu nedenle," diye devam etti Peter uslu uslu, "dünyaya gelen her kız ve oğlan çocuğu için bir peri olması gerekir."

"Olması gerekir derken? Yok mu yani?"

"Hayır. Farkındasındır, günümüzde çocuklar çok şey biliyor, kısa süre sonra perilere inanmamaya başlıyorlar ve ne zaman bir çocuk 'Ben perilere inanmam' dese bir yerlerde bir peri düşer ölür."

Gerçekten de bu peri muhabbeti yetti diye düşündü oğlan, bu arada Tinker Bell'in bir süredir hiç sesinin çıkmadığı dikkatini çekti. "Nereye gitmiş olabilir ki?" diyerek ayağa kalkıp periye seslendi. Wendy'nin kalbi ani bir ürpertiyle kanatlandı.

"Peter," diye bağırdı oğlanın koluna sıkıca yapışıp, "şu an bu odada bir peri var demeyeceksin herhalde!"

"Daha demin şuradaydı," dedi oğlan biraz sabırsızca. "Bir şey duymuyorsun, değil mi?" İkisi birden kulak kesildi.

"Tek duyduğum ses," dedi Wendy, "çanların çınlaması."

"Tamam işte, o Tink ve bu duyduğun da peri dili. Sanırım ben de duyuyorum onu."

Ses şifoniyerden geliyordu, Peter yüzüne şen bir ifade takındı. Kimse hiçbir zaman Peter kadar şen görünemezdi, gülüşüyse bebek kahkahalarının en tatlısıydı. Hâlâ o ilk gülüş vardı yüzünde.

"Wendy," diye fısıldadı keyifle, "sanırım onu çekmeceye kapattım!"

Zavallı Tink'i çekmeceden çıkardı, peri öfkeyle çığlıklar atarak odada uçuşmaya başladı. "Böyle şeyler söylememelisin," dedi Peter sertçe. "Tabii ki çok üzgünüm, ama çekmecede olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

Wendy onu dinlemiyordu. "Ah Peter," diye bağırdı, "keşke bir an dursa da onu görebilsem!"

"Onlar pek yerlerinde durmazlar," dedi Peter, fakat Wendy bir anlığına guguklu saatin üzerinde soluklanan düşsel yaratığı gördü. "Ayy ne şirin!" diye bağırdı, halbuki Tink'in yüzü hâlâ öfkeden allak bullaktı.

"Tink," dedi Peter nezaketle, "bu hanımefendi diyor ki keşke onun perisi olsaymışsın."

Tinker Bell küstahça bir yanıt verdi.

"Ne diyor bu, Peter?"

Peter tercüme etmek zorunda kaldı. "Pek kibar biri değil. Senin kocaman, çirkin bir kız olduğunu söylüyor ve ben Peter'ın perisiyim diyor."

Peter, Tink'e laf anlatmayı denedi. "Biliyorsun ki sen benim perim olamazsın Tink, çünkü ben bir beyefendiyim ve sen de hanımefendi."

Tink buna "Şapşal kafa," diyerek karşılık verdi ve banyoya uçup gözden kayboldu. "Sıradan bir peri işte," diye açıkladı Peter özür diler gibi, "adı Tinker Bell, işi de kap kacak kalaylamaktır."

Bu konuşma sırasında koltukta yan yana oturuyorlardı, Wendy oğlanı soru yağmuruna tuttu.

"Peki, şimdi Kensington Bahçeleri'nde yaşamıyorsan..."

"Hâlâ bazen gidiyorum oraya."

"E o zaman genelde nerede yaşıyorsun?"

"Kayıp çocukların yanında."

"Kim onlar?"

"Dadıları başka tarafa bakarken pusetlerinden düşen çocuklar. Yedi gün içinde kimse onlara sahip çıkmazsa uzaklara, masraflarını üstlenen Hiçbiryer'e gönderilirler. Ben de onların kaptanıyım."

"Ne kadar eğlencelidir kim bilir!"

"Evet," dedi kurnaz Peter, "fakat oldukça yalnızız biz. Yani hiç kız arkadaşımız yok."

"Öbür çocuklar arasında kız yok mu?"

"Ah, hayır... Kızlar pusetlerinden düşmeyecek kadar akıllıdır."

Bu sözler Wendy'nin gururunu okşadı. "Bence kızlar hakkında söylediklerin," dedi, "gerçekten çok hoş; şuradaki John var ya, biz kızları hep aşağılar."

Peter buna cevaben ayağa kalkıp John'u bir tekmeyle, çarşafıyla yorganıyla birlikte yatağından attı. Bu Wendy'ye, ilk tanışma anı için biraz aşırı bir hareket gibi göründü ve oğlana buyurgan bir tavırla o evde kaptan olmadığını söyledi. Ancak John yerde mışıl mışıl uyumaya devam ettiğinden onu öylece bıraktı orada. "Kibar olmaya çalıştığının farkındayım," dedi kız yumuşayarak, "dolayısıyla bana bir öpücük verebilirsin."

O an, oğlanın öpücük konusunda ne denli cahil olduğunu unutmuştu. Peter biraz buruk bir ses tonuyla "Geri isteyeceğini biliyordum," dedi ve yüksüğü kıza uzattı.

"Ah canım," dedi tatlı Wendy, "öpücüğü kastetmedim, yüksük demek istemiştim."

"O ne peki?"

"Şöyle bir şey," dedi ve oğlanı öptü.

"Tuhafmış!" dedi Peter ciddiyetle. "Peki şimdi ben sana bir yüksük verebilir miyim?"

"Eğer istersen," dedi Wendy, bu sefer kafasını dik tutuyordu.

Peter ona yüksük yaptı ve kız anında cırtlak bir sesle bağırdı. "Ne oldu Wendy?"

"Sanki biri saçımı çekti."

"Tink olmalı. Bu kadar yaramaz olduğunu hiç bilmiyordum."

Gerçekten de Tink nahoş sözler sarf ederek sağa sola uçuşmaya başlamıştı yine.

"Sana her yüksük verişimde böyle yapacağını söylüyor, Wendy."

"Ama neden?"

"Neden Tink?"

Tink yine şöyle cevap verdi: "Şapşal kafa." Peter neden böyle yaptığını anlayamamıştı ama Wendy anladı; üstelik oğlanın odalarına onu görmeye değil de masal dinlemeye geldiğini itiraf etmesi üzerine hafiften hayal kırıklığına uğramıştı.

"Evet, ben hiç masal bilmem. Kayıp çocukların hiçbiri masal bilmez."

"Ah, çok üzücü," dedi Wendy.

"Kırlangıçların neden evlerin saçaklarına yuva yaptığını biliyor musun?" diye sordu Peter. "Evlerde anlatılan masalları dinlemek için. Ah Wendy, geçen gün annen size ne hoş bir masal anlatıyordu..."

"Hangisini diyorsun?"

"Camdan ayakkabılı hanımefendiyi bulamayan prens hakkındaydı."

"Peter," dedi Wendy heyecanla, "Külkedisi masalı o, prens daha sonra kızı buluyor ve sonsuza kadar mutlu yaşıyorlar."

Peter o kadar mutlu oldu ki birlikte yerde otururken birden ayağa fırladı ve hızla pencereye koştu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Wendy kaygıyla.

"Öteki oğlanlara anlatmaya."

"Ne olur gitme Peter," diye yalvardı kız, "bunun gibi bir sürü masal biliyorum ben."

İşte tamı tamına bu sözleri sarf etti, dolayısıyla oğlanın aklını çelenin o olduğu su götürmez.

Peter geri döndü, gözlerindeki açgözlü ifade kızı uyarmalıydı ama olmadı.

"Ah, o çocuklara bir sürü masal anlatabilirdim!" diye bağırınca Peter onu yakaladığı gibi pencereye sürükledi.

"Bırak beni!" diye emretti kız.

"Wendy, haydi benimle gel de öteki oğlanlara masal anlat."

Elbette Wendy kendisinden böyle bir şey istendiği için çok mutlu olmuştu, fakat "Yoo hayır, gelemem. Annem ne yapar sonra? Ayrıca ben uçamam," dedi.

"Sana öğretirim."

"Ah, ne güzeldir uçmak."

"Rüzgârın sırtına atlamayı öğreteceğim ve birlikte uçup gideceğiz."

"Ooo!" diye bağırdı kız, kendinden geçercesine.

"Wendy, Wendy... Şu gülünç yatağında uyuduğun sırada, benimle birlikte yıldızlara komik şeyler anlatarak gökyüzünde uçuyor olabilirdin."

"Ooo!"

"Tabii bir de denizkızları var."

"Denizkızları mı? Kuyrukları da var mı?"

"Upuzun kuyrukları var hem de."

"Ah," diye haykırdı Wendy, "bir denizkızı görebilmek ne hoş olur!"

Oğlan ürkütücü ölçüde kurnazlaşmıştı. "Wendy," dedi, "hiçbirimiz sana saygıda kusur etmeyiz."

Kız artık heyecandan kıvranıyordu. Odanın zemininde zar zor sabit duruyordu sanki.

Fakat Peter'ın hiç acıması yoktu.

"Wendy," dedi sinsi oğlan, "her gece bizi yatırır, güzelce üzerimizi örtersin."

"Ooo!"

"Kimse geceleyin üzerimizi örtmedi şimdiye kadar."

"Ooo," dedi Wendy ve kollarını oğlana uzattı.

"Ayrıca söküklerimizi dikersin, kıyafetlerimize cep yaparsın. Hiçbirimizde cep yok."

Wendy buna nasıl karşı koyabilirdi ki... "Evet, çok müthiş olur!" diye bağırdı. "Peter, peki John ve Michael'a da uçmayı öğretir misin?"

"Eğer istersen," dedi Peter kayıtsızca ve kız John ile Michael'ın yanına koşup sarsmaya başladı. "Uyanın," diye seslendi, "Peter Pan geldi, bize uçmayı öğretecek."

John uyanmış gözlerini ovuşturuyordu. "Kalkayım o zaman," dedi. Ama zaten yerde yatıyordu. "Selam," dedi, "kalkmışım işte!"

O arada Michael da kalkmış, cin gibi bakıyordu etrafına. Ama birden Peter sessiz olmalarını işaret etti. Yetişkinlerin dünyasına ait sesleri dinleyen çocukların takındığı o kurnazlık ifadesi yerleşmişti hepsinin yüzüne. Her yer sessizdi, yaprak kımıldamıyordu. O zaman her şey yolundaydı. Yoo, durun! Aslında hiçbir şey yolunda değildi. Bütün gece acıklı bir şekilde havlayan Nana şimdi susmuştu. Duydukları onun sessizliğiydi!

"Haydi ışığı söndürün, saklanın! Çabuk!" diye bağırdı John, bütün macera boyunca ilk ve son defa komutayı ele alışıydı bu. Ve böylece Liza, Nana'yı tasmasından tutarak içeri girdiğinde çocuk odasında her şey oldukça normal görünüyordu, çok karanlıktı ve odanın üç hınzır sakininin uyurken melekler gibi soluk alıp verdiklerine yemin edebilirdiniz. Aslında bunu saklandıkları perdelerin arkasından maharetle yapmaktaydılar.

Liza biraz sinirliydi, çünkü tam o sırada mutfakta Noel tatlısını hazırlıyordu ve Nana'nın saçma şüpheleri yüzünden işini yarım bırakmak zorunda kalmıştı, bir kuru üzüm tanesi de yanağına yapışmıştı. Biraz kafa dinleyebilmenin en iyi yolunun Nana'yı alıp çocuk odasına götürmek olduğunu düşündü, elbette o da yanında olacaktı.

"İşte bak seni gidi şüpheci hayvan," dedi, Nana'nın gözden düşmüş olmasına üzülmüyordu. "Her şey yolunda ve güvendeler, gördün mü? Minik meleklerin hepsi yataklarında derin uykuda. Usul usul nefes alışlarını dinle."

Michael o an başarısının da verdiği cesaretle öyle yüksek sesle nefes verdi ki neredeyse yakalanıyorlardı. Nana bu tür nefes alıp vermeleri iyi bilirdi, o yüzden kendini Liza'nın pençelerinden kurtarmaya çalıştı.

Ama Liza'nın dünyadan haberi yoktu. "Yeter artık Nana," dedi sertçe, hayvanı sürükleyerek odadan çıkardı. "Seni uyarıyorum, bir daha havlarsan doğruca gidip efendiyle hanımımızı o partiden alır buraya getiririm, sonrasını sen düşün, belki de efendimiz seni kırbaçlar."

Mutsuz köpeği tekrar bağladı, fakat sizce Nana havlamayı kesti mi? Gidip efendiyle hanımı o partiden alıp buraya getirecekmiş! Bu tam da onun istediği şeydi. Gözetimi altındaki çocuklar güvende olduğu sürece kırbaçlanmak umurunda mıydı sizce? Maalesef Liza tatlılarla ilgilenmeye döndü ve Nana ondan hayır gelmeyeceğini anlayınca zincirine asıldı da asıldı, ta ki koparana kadar. Fırlayıp koştu, göz açıp kapayıncaya kadar 27 numaralı evin yemek odasına dalmış ve patilerini havaya kaldırmıştı, bu onun en iyi iletişim kurma biçimiydi. Bay ve Bayan Darling o an çocuk odasında korkunç bir şeylerin olduğunu anlayıp ev sahibesine hoşça kal bile demeden sokağa fırladılar.

Ama bu arada o üç yaramazın perdelerin arkasında kesik kesik solumalarından bu yana on dakika geçmişti ve Peter Pan on dakikaya neler neler sığdırmazdı ki...

Şimdi çocuk odasına dönelim.

"Asayiş berkemal," diye beyan etti John saklandığı yerden çıkarken. "Peter, sen şimdi gerçekten uçabiliyor musun?"

Peter ona yanıt verme zahmetine girmek yerine odada şöyle bir tur uçtu, geçerken şömine rafına konmayı da ihmal etmedi.

"Muhteşem!" diye haykırdı John ve Michael.

"Çok tatlı!" diye bağırdı Wendy.

"Evet, tatlıyım, ah ne tatlıyım!" dedi Peter, adabımuaşereti yine bir kenara bırakarak.

Uçmak oldukça kolay görünüyordu, çocuklar önce yerden, sonra yataklarından havalanmayı denediler, fakat her defasında yukarı yükselmek yerine yere düştüler.

"Sen nasıl yapıyorsun ya?" diye sordu John, dizini ovuşturarak. Oldukça pratik bir oğlandı.

"Güzel, harika şeyler düşünmen yeterli," diye açıkladı Peter, "bu düşünceler ayağını yerden keser."

Onlara bir kez daha gösterdi.

"Çok hızlı yapıyorsun," dedi John, "bir defacık yavaş yapamaz mısın?"

Peter hem yavaş hem de hızlı uçtu. "Kaptım bu işi Wendy!" diye bağırdı John, ama hiçbir şey anlamadığı hemen ortaya çıktı. Michael iki heceli kelimelere geçmişken, Peter A ile Z'yi bile birbirinden ayırt edemiyordu, ama kaç yazar? Çocukların hiçbiri yerden bir santim bile havalanamıyordu.

Elbette Peter onlarla dalga geçiyordu, zira üzerine peri tozu üflenmedikçe kimse uçamazdı. Neyse ki daha önce söylediğimiz gibi eline o tozdan bolca bulaşmıştı, o da her çocuğa biraz üfleyince muhteşem bir sonuç elde edildi.

"Şimdi omuzlarınızı şöyle oynatmanız yeterli," dedi, "sonra kendinizi bırakın."

Hepsi yataklarının üzerine çıkmıştı, kendini ilk bırakan cesur Michael oldu. Tam emin olamamıştı ama yaptı ve birdenbire odada süzülmeye başladı.

"Uçuyorum!" diye çığlık attı havada. John da kendini bıraktı ve banyo civarında Wendy ile buluştu.

"Aaa, ne güzel!"

"Aaa, harika!"

"Bana bakın!"

"Bana bakın!"

"Bana bakın!"

Hiçbirinde Peter'ın zarafetinden eser yoktu, arada havayı tekmelemelerine engel olamıyorlardı ama kafaları tavana değiyordu ve muhtemelen dünyada bundan daha hoş bir şey olamazdı. Peter önce Wendy'ye elini uzattı, fakat Tink öyle öfkelendi ki hemen vazgeçmek zorunda kaldı.

Odada yukarı aşağı uçtular, dönüp durdular. Wendy "harikulade" deyip duruyordu.

"Diyorum ki," diye bağırdı John, "neden hep beraber dışarı çıkmıyoruz?"

Elbette Peter'ın da asıl amacı onları dışarı çekmekti.

Michael hazırdı, bir milyon kilometre uçmanın ne kadar süreceğini görmek istiyordu. Fakat Wendy tereddüt etti.

"Denizkızları!" dedi Peter yine.

"Ooo!"

"Ve korsanlar da var."

"Korsanlar mı!" diye bağırdı John. Pazar günleri taktığı şapkasını kapıp "Haydi hemen gidelim," dedi.

Bay ve Bayan Darling'in Nana'yla birlikte 27 numaralı evden dışarı fırlamaları da tam o ana denk geldi. Koşarak sokağın ortasına geldiklerinde kafalarını kaldırıp çocukların odasının penceresine baktılar, evet pencere hâlâ kapalıydı ama oda ışıl ışıldı; pijamalarıyla dönüp duran üç küçük figürün görüntüsü perdelere yansıyınca kalpleri duracak gibi oldu: Bu gölgeler yerde değil havadaydı.

Ah hayır, üç değil, dört gölge vardı orada!

Korkudan tir tir titreyerek sokak kapısını açtılar. Bay Darling hışımla merdivenlere atıldı, fakat Bayan Darling yavaş olmasını işaret etti. Kalbinin bile daha yavaş atmasını sağlamaya çalışıyordu.

Çocuk odasına vaktinde varabilecekler miydi? Varabilirlerse ne mutlu onlara, hem biz de rahat bir nefes alırız; ama o zaman ortada anlatacak hikâye kalmaz. Öte yandan, vaktinde varamazlarsa dahi, benden size söz, sonunda her şey tatlıya bağlanacak.

Küçük yıldızlar onları gözetliyor olmasaydı çocuk odasına vaktinde varabilirlerdi. Yıldızlar bir kez daha üfleyerek pencereyi ardına kadar açtılar ve aralarından en küçüğü şöyle seslendi:

"Acele et Peter!"

Peter o an kaybedecek bir saniyelerinin bile olmadığını anladı. "Haydi," diye bağırdı emredercesine ve peşinde John, Michael ve Wendy, hızla geceye doğru süzüldü.

Bay ve Bayan Darling ile Nana çocuk odasına daldıklarında artık çok geçti. Kuşlar uçmuştu bile.

IV. Bölüm

Uçuş

"Sağdan ikinciye sapıyoruz, sonra sabaha kadar dümdüz gidiyoruz."

Peter bunun Hiçbiryer'e giden yol olduğunu söyledi Wendy'ye; haritaları olan ve rüzgârlı sapaklarda bu haritalara danışan kuşlar bile Peter'ın tarifiyle orayı bulamazdı. Gördüğünüz gibi Peter aklına ilk eseni söylemişti.

Yol arkadaşları başta ona tam bir güven duyuyordu; üstelik uçmanın verdiği haz öyle büyüktü ki karşılarına çıkan çan kulelerinin ya da hoşlarına giden diğer bütün uzun şeylerin etrafında dönerek oyalandılar.

John ile Michael bir yarış tutturdu, Michael biraz önde başlamıştı.

Kısa süre önce odanın içinde uçabildikleri için kendilerini bir şey zannettiklerini utanarak hatırladılar.

Kısa süre önce... Sahi ne kadar zaman önceydi? Bu düşünce Wendy'yi ciddi şekilde rahatsız etmeye başladığında bir denizin üzerinde uçuyorlardı. John bunun gördükleri ikinci deniz, o gecenin de geçirdikleri üçüncü gece olduğunu düşünüyordu.

Bazen karanlık, bazen aydınlıktı; bir an donuyorlar, hemen sonra pişiyorlardı. Bazen kendilerini gerçekten aç his-

sediyorlar mıydı, yoksa Peter onları eğlenceli bir yöntemle beslediği için acıkmış numarası mı yapıyorlardı? Peter'ın yöntemi, gagalarında insanlara uygun bir yemek taşıyan kuşların peşine düşmek ve punduna getirip yemeği onlardan kapmaktı; sonra kuşlar onun peşine düşüp yemeği geri kapıyorlardı, bu neşeli kovalamaca kilometrelerce devam ediyor ve en nihayetinde karşılıklı iyi dileklerle sona eriyor, herkes kendi yoluna gidiyordu. Fakat Wendy endişeyle fark etmişti ki Peter bunun geçimlerini sağlamak için biraz garip bir yol olduğunu ve aslında başka yollar da bulunabileceğini bilmiyordu.

Uykuları varmış numarası yapmadıkları kesindi; gerçekten uykuları gelmişti ve bu tehlike arz ediyordu, çünkü sızdıkları anda aşağı düşüyorlardı. Korkunç olan, Peter'ın bunun komik olduğunu düşünmesiydi.

"İşte yine düşüyor!" diye bağırıyordu keyifle, Michael birdenbire taş gibi aşağı düşerken.

"Kurtar onu, kurtar onu!" diye bağırıyordu Wendy, taa aşağıdaki zalim denize dehşet içinde bakarak. Peter nihayet havada bir dalış yapıyor ve Michael'ın denize çarpmasına ramak kala onu yakalıyordu, bu dalışları pek güzeldi ama hep son ana kadar bekliyordu; belli ki onu asıl ilgilendiren, bir insanın hayatını kurtarmaktan ziyade kendisinin ne kadar akıllı olduğuydu. Ayrıca çeşitliliğe bayılıyordu; bir an onu cezbeden bir oyun, az sonra ilgisini çekmemeye başlıyordu, dolayısıyla bir sonraki düşüşünüzde sizi kendi halinize bırakma ihtimali her zaman mevcuttu.

O, sırtüstü uzanıp süzülerek düşmeden havada uyumayı beceriyordu; fakat kısmen de olsa bunun nedeni son derece hafif olmasıydı, öyle ki arkasına geçip şöyle bir üflediğinizde daha hızlı uçuyordu.

Wendy, "Ona karşı daha kibar ol," diye fısıldadı John'a, o sırada "Reisi Takip Et" oyunu oynuyorlardı.

"Sen de ona hava atmaktan vazgeçmesini söyle," dedi John.

"Reisi Takip Et" oynarlarken, Peter suyun hemen üzerinde uçuyor ve altından geçen bütün köpekbalıklarının kuyruklarına dokunuyordu, sokakta yürürken demir parmaklıklara dokunursunuz ya, işte onun gibi. Diğerleri bu görevi onun kadar başarıyla yapamadıklarından belki gerçekten hava atıyordu, özellikle de ara sıra başını çevirip diğer çocukların kaç kuyruk ıskaladığına baktığı düşünülürse.

"Onunla iyi geçinmek zorundasınız," diye ısrar etti Wendy kardeşlerine. "Bizi bir anda terk ederse ne yaparız!"

"Geri dönebiliriz," dedi Michael.

"Onsuz evin yolunu nasıl bulacakmışız?"

"O zaman yolumuza devam ederiz," dedi John.

"Asıl korkunç olan da bu John. Nasıl duracağımızı bilmediğimiz için sürekli yola devam etmek zorundayız."

Doğruydu, Peter onlara nasıl durulacağını göstermeyi unutmuştu.

John, en kötü durumda tek yapmaları gerekenin dümdüz yola devam etmek olduğunu söyledi, dünya yuvarlak olduğuna göre sonunda illa ki kendi pencerelerine varacaklardı.

"Peki kim bize yemek getirir John?"

"Şu kartalın gagasından bir parça kaptım ya Wendy, hem de gayet düzgünce?"

"Yirminci denemeden sonra," diye hatırlattı Wendy. "Ve diyelim ki yemek kapma konusunda geliştik, peki onun yardımı olmaksızın bulutlara falan toslamaktan nasıl kurtuluruz?"

Gerçekten de sürekli bir şeylere toslayıp duruyorlardı. Hâlâ haddinden fazla çırpınıp dursalar da artık düzgünce uçabiliyorlardı ama karşılarına bir bulut çıktığında ne kadar kaçmaya çalışırlarsa çalışsınlar, ona toslamaktan kurtulamıyorlardı. Nana yanlarında olsaydı, çoktan Michael'ın alnını sargıyla sarmıştı.

Onlar bu konuşmayı yaparken Peter yanlarında değildi, yukarıda kendi başlarınayken epey yalnız hissediyorlardı. Onlardan kat kat hızlı uçabilen Peter bir anda gözden kayboluyor, onlarla paylaşmadığı birtakım maceralara atılıyordu. Sonra bir yıldıza söylediği aşırı komik bir şeye kahkahalarla gülerek geri dönüyor, ama ne söylediğini çoktan unutmuş oluyordu veya üzerine yapışmış denizkızı pullarıyla ortaya çıkıyor ama tam olarak ne olup bittiğini onlara anlatamıyordu. Bu, hiç denizkızı görmemiş olan çocukların gözünde gerçekten sinir bozucu bir durumdu.

"Peki onları bu kadar kolay unutabiliyorsa," dedi Wendy, "bizi hatırlamaya devam etmesini nasıl bekleyebiliriz?"

Gerçekten de bazen geri döndüğünde onları hatırlamıyor ya da tam çıkaramıyordu. Wendy buna emindi. Yanlarından umursamaz bir şekilde geçip gidecekken yavaş yavaş onları hatırlayışını oğlanın gözlerinde görebiliyordu, hatta bir kere ona seslenmek zorunda kalmıştı.

"Hey, ben Wendy," demişti tedirgin bir şekilde.

Oğlan çok üzülmüştü. "Seni unuttuğumu her fark ettiğinde," diye fısıldamıştı ona, "ben Wendy'yim de, o zaman seni hatırlarım."

Tabii bu sözler kızı tatmin etmekten oldukça uzaktı. Yine de özür dilemek isteyen Peter, karşılarına çıkan sert bir rüzgârda dümdüz yatıp durmayı öğretti onlara; bu öylesine güzel bir değişiklikti ki defalarca denediler ve böylece güvenli bir şekilde uyuyabildiklerini gördüler. Aslında daha uzun süre de uyuyabilirlerdi, fakat Peter uyumaktan hemen sıkılıyor, o kaptan sesiyle "Haydi buradan gidiyoruz," diye bağırarak onları uyandırıyordu. Böyle ufak tefek anlaşmazlıklar yaşayarak, ama genel anlamda çok eğlenerek bir şekilde Hiçbiryer'in yakınlarına geldiler; onca zaman sonra nihayet varabilmişler ve aslında sürekli dümdüz bir rota izlemişlerdi, bu muhtemelen Peter ile Tink'in rehberliği sayesinde değil, zaten adanın da onların yolunu gözlüyor olmasındandı. Zira ancak ada isterse insan o büyülü sahilleri görebilirdi.

"İşte geldik," dedi Peter sakince.

"Nerede, hani nerede?"

"Bütün okların işaret ettiği yerde."

Gerçekten de dostları güneşin yönlendirdiği bir milyon altın ok, çocuklara orayı gösteriyordu; güneş yerini geceye bırakmadan önce, çocukların sağ salim adaya varacaklarından emin olmak istiyordu.

Wendy, John ve Michael, adayı görebilmek için havada parmak uçlarında durdular. İlginçtir, hepsi de bir anda tanıdı adayı; uzun zamandır düşünü kurup sonunda gördükleri bir şey gibi değil de, tatilden eve dönüp eski arkadaşlarına kavuşurmuş gibi selamladılar onu, ta ki içlerine korku çökene kadar.

"John, bak lagün orada!"

"Wendy, yumurtalarını kuma gömen kaplumbağalara baksana."

"John, bacağı kırık flamingonu görebiliyorum!"

"Baksana Michael, senin mağara şurada!"

"John, şu çalılığın oradaki ne?"

"Yavrularıyla birlikte bir kurt. Wendy, sanırım şu senin yavru kurdun!"

"John, bak benim kayık da orada, kenarları göçmüş!"

"Hayır, o seninki değil. Niye dersen, senin kayığı yakmıştık biz."

"Bana ne, benim kayığım o. John, bak Kızılderili kampından duman yükseliyor!"

"Nerede? Göstersene, ben duman halkalarına bakıp savaşa mı hazırlanıyorlar anlarım."

"Bak işte orada, Gizemli Nehir'in öte yakasında."

"Şimdi gördüm. Evet, hakikaten savaşa hazırlanıyorlar."

Peter bu kadar şey bilmelerine biraz bozulmuştu, öte yandan onlara yine üstünlük taslamak istiyorsa zaferinin eli kulağındaydı; zira içlerine çöken korkudan size söz etmiştim, değil mi?

Altın oklar kaybolup adaya karanlık çöktüğünde geldi bu korku.

Eski günlerde evlerindeyken, yatma vakti geldiğinde, Hiçbiryer onlara hep biraz karanlık, biraz tehditkâr görünmeye başlardı. O saat geldiğinde bu diyarda daha önce keşfedilmemiş bölgeler ortaya çıkıp etrafa yayılır, aralarında siyah gölgeler dolaşır, yırtıcı hayvanların kükremeleri gitgide farklılaşır ve her şeyden öte, kazanacağınıza dair inancınızı kaybedersiniz. İyi ki şu gece lambaları açık dersiniz. Hatta Nana'nın, oradaki şeyin sadece şömine, Hiçbiryer'in hayal ürünü olduğunu söylemesi içinizi rahatlatır.

Tabii, o günlerde Hiçbiryer hayal ürünüydü ama şimdi gerçekti, ayrıca artık gece lambaları yoktu ve hava gitgide kararmaktaydı. Sahi, Nana nerelerdeydi?

Birbirlerinden uzakta uçarken şimdi Peter'ın yanına sokulmuşlardı. Oğlanın kaygısız tavırları sonunda gitmiş, gözleri parlamaya başlamıştı, ne zaman ona dokunsalar içlerinden bir ürperti gelip geçiyordu. Şimdi artık o korkutucu adanın üzerindeydiler, öyle alçaktan uçuyorlardı ki bazen ayakları ağaçlara değiyordu. Havada görünürde korkunç bir şey yoktu, yine de ilerleyişleri gittikçe daha yavaş ve daha zahmetli oluyordu, düşman saflarının arasında zar zor ilerler gibi. Bazen havada asılı kalıyorlar ve Peter havaya birkaç yumruk savurup yolu açıyordu.

"Bizim yere inmemizi istemiyorlar," diye açıkladı Peter.

"Onlar kim?" diye fısıldadı Wendy, titriyordu.

Fakat Peter bu soruya yanıt veremedi veya yanıtlamak istemedi. Tinker Bell, Peter'ın omzunda uyuyakalmıştı, oğlan periyi uyandırıp öne geçmesini söyledi.

Peter bazen dikkat kesilip havada asılı kalıyor, elini kulağına götürüp dinliyor, ardından yeryüzünde iki delik açacak kadar parlak gözleriyle aşağıyı gözlüyordu. Bunları yaptıktan sonra da yola devam ediyordu.

Cesareti neredeyse ürkütücüydü. "Şimdi bir maceraya atılmak ister misin," dedi John'a önemsiz bir şey söyler gibi, "yoksa önce çay içmek mi istersin?"

Wendy telaşla "Önce çay," deyince Michael ablasının elini şükranla sıktı, ancak onlardan daha cesur olan John tereddüt etti.

"Nasıl bir macera?" diye sordu ihtiyatla.

"Bozkırda uyuyakalmış bir korsan var, hemen altımızda," dedi Peter. "İstersen aşağı inip onu öldürebiliriz."

"Ben korsan falan görmüyorum," dedi John uzun bir duraksamadan sonra.

"Ben görüyorum."

"Peki ya uyanırsa?" dedi John biraz boğuk bir sesle.

Peter öfkeyle söze girdi: "Adam uyurken onu öldüreceğimi düşünmüyorsun herhalde! Önce uyandırır, sonra öldürürüm. Hep böyle yaparım ben."

"Ne yani, çok adam öldürdün mü?"

"Tonlarca."

"Ne harika," dedi John, fakat önce çay içmeye karar verdi. O an adada çok fazla korsan olup olmadığını sordu ve Peter da daha önce hiç bu kadar korsan görmediğini söyledi.

"Şu anda kaptanları kim?"

"Kanca," diye cevapladı Peter, nefret ettiği bu kelimeyi söylerken yüzüne sert bir ifade yerleşmişti.

"Jas Kanca mı?"

"Aynen."

O an Michael resmen ağlamaya başladı, John bile yutkunmaktan başka bir şey yapamadı, ikisi de Kanca'nın kötü ününü biliyordu.

"Kara Sakal'ın lostromosuydu," diye fısıldadı John boğuk bir sesle. "Aralarında en kötüsü odur. Barbekü'nün dünyada korktuğu tek adamdır."*

---

* Kara Sakal, 1700'lü yılların başında yaşamış Edward Teach adındaki bir korsanın lakabıdır. Barbekü ise Robert Louis Stevenson'ın *Define Adası* adlı kitabındaki Uzun John Silver'ın lakaplarından biridir. (e.n.)

"Evet o," dedi Peter.

"Neye benziyor? Kocaman mı?"

"Bir zamanlar olduğu kadar değil."

"Nasıl yani?"

"Bir parçasını kestim de..."

"Sen mi!"

"Evet, ben," dedi Peter sertçe.

"Saygısızlık etmek istememiştim."

"Öyle olsun."

"Ama merak ettim, neresini kestin?"

"Sağ elini."

"O halde şimdi dövüşemiyor mu?"

"Ne demezsin!"

"Solak mı?"

"Sağ elinin yerine demir bir kanca taktı, onunla insanları pençeliyor."

"Pençeliyor ha!"

"Ben de öyle dedim ya, John," dedi Peter.

"Evet."

"'Evet, efendim' demelisin."

"Evet, efendim."

"Bu arada bir şey söyleyeyim," diye devam etti Peter, "bana hizmet eden bütün çocuklar bir konuda bana söz vermek zorunda, dolayısıyla sen de söz vereceksin."

John'un beti benzi attı.

"Bir dövüşte Kanca'yla karşı karşıya gelirsek onu bana bırakacaksın."

"Söz veriyorum," dedi John sadakatle.

Bu sırada daha az korkuyorlardı, çünkü Tink onlarla birlikte uçuyordu ve etrafa saçtığı ışık sayesinde birbirlerini seçebiliyorlardı. Maalesef peri onlar kadar yavaş uçamadığından, sürekli etraflarında tur atmak zorunda kalıyor ve böylece çocuklar bir ışık halesi içinde ilerliyordu. Bu Wendy'nin epey hoşuna gitmişti, ta ki Peter bunun sakıncalarını işaret edene dek.

"Korsanların karanlık çökmeden önce bizi görüp Uzun Tom'u hazırladıklarını söylüyor Tink."

"O koca topu mu?"

"Evet. Ve tabii Tink'in ışığını onlar da görüyor olmalı, bizim onun yanında olduğumuzu fark ederlerse, topu ateşleyeceklerinden emin olabilirsiniz."

"Wendy!"

"John!"

"Michael!"

"Peter, ona derhal gitmesini söyle," diye bağırdı üçü bir ağızdan, ama Peter kabul etmedi.

"Yolumuzu kaybettiğimizi düşünüyor," diye yanıtladı sert bir sesle, "ayrıca o da epey korktu. Böyle korku içindeyken onu yalnız başına uzaklara göndereceğimi düşünmüyorsunuz herhalde!"

Bir anlığına ışık halesi bozuldu ve bir şey Peter'a sevgi dolu bir çimdik attı.

"O zaman söyle ona da ışığını söndürsün," dedi Wendy yalvarırcasına.

"Söndüremez. Perilerin yapamayacağı tek şey budur belki. Periler uyuduklarında ışıkları da kendiliğinden söner, tıpkı yıldızlar gibi."

"O zaman ona derhal uyumasını söyle," dedi John, neredeyse emreder gibi.

"Uykusu gelmediği sürece uyuyamaz. Perilerin yapamayacağı diğer tek şey de budur."

"Bence," diye homurdandı John, "yapmaya değer yegâne iki şey bunlar."

O da çimdiklendi, ama bu seferki sevgi dolu değildi.

"Keşke birimizde cep olsaydı," dedi Peter, "onu cebimizde taşırdık." Fakat evden öyle aceleyle ayrılmışlardı ki dördünün üzerinde de cepli bir kıyafet yoktu.

Bir anda harika bir fikir geldi Peter'ın aklına. John'un şapkası!

Tink, birisi şapkayı elinde taşırsa orada seyahat etmeyi kabul etti. Şapkayı John taşımaya başladı, gerçi o Peter'ın taşımasını ümit etmişti ya, neyse. Sonra şapkayı Wendy devraldı, çünkü John uçarken dizlerine çarptığı için şikâyet etmişti. Bu değişiklik ileride de göreceğimiz gibi sorun yarattı, zira Tinker Bell, Wendy'ye borçlu olmaktan nefret ediyordu.

Işık, siyah silindir şapkanın içinde tamamen gizlenmişti, böylece sessiz sedasız uçmaya devam ettiler. Hayatlarında karşılaştıkları en dingin sessizlikti bu, bir kere uzaklardan gelen şapırtılarla bozuldu; Peter, vahşi hayvanların nehrin sığ geçidinde su içişi olarak açıkladı bunu, bir de birbirine sürten ağaç dallarının sesine benzer bir gıcırdama duydular, bunun da bıçaklarını bileyen Kızılderililerin sesi olduğunu söyledi.

Sonra bu sesler de kesildi. Michael'a göre bu tenhalık duygusu korkunçtu. "Ah keşke herhangi bir şey bir ses çıkarsa!" diye sızlandı.

Bu talebine yanıt verir gibi, hava bir anda ömründe duymadığı mahşeri bir sesle yırtıldı. Korsanlar Uzun Tom'la onlara ateş etmişti.

Atışın gürlemesi dağlarda yankılandı, sanki bu yankılar "Neredeler, neredeler, neredeler?" diye vahşice haykırıyordu.

Korkudan ödleri patlayan bu üç çocuk, böylece hayal ürünü bir adayla o adanın gerçeğe dönüşmesi arasındaki farkı kesin bir şekilde öğrenmiş oldu.

Sonunda gökyüzü yeniden durgunlaştığında John ve Michael kendilerini karanlıkta yapayalnız buldular. John mekanik hareketlerle havayı yarıyor, Michael nasıl yaptığını bilmeden havada süzülüyordu.

"Vuruldun mu?" diye fısıldadı John titreyen sesiyle.

"Sağımı solumu kontrol etmedim henüz," diye yanıtladı Michael fısıltıyla.

Şu an hiçbirinin vurulmamış olduğunu biliyoruz. Fakat Peter top atışının yarattığı rüzgârla denizin ötesine sürüklenmiş, Wendy ise Tinker Bell ile birlikte yukarı fırlamıştı.

Wendy o an şapkayı elinden düşürseydi, ileride onun için daha hayırlı olurdu.

Bu fikir Tink'in aklına aniden mi geldi, yoksa tüm yol boyunca plan mı yapmıştı bilmiyorum ama bir anda şapkadan fırlayıp Wendy'yi felaketine doğru sürükledi.

Tink oldum olası kötü bir peri değildi ya da daha ziyade o an için kötü olmuştu, ama bazen de tümden iyilik timsali olurdu. Periler aynı anda tek bir şey olabilirler, çok küçük olduklarından maalesef onlarda tek bir anda sadece tek bir duyguya yer vardır. Tabii değişmelerine müsaade edilir, ancak bunun eksiksiz bir değişim olması gerekir. Tink o an Wendy'ye karşı kıskançlık hissiyle doluydu. O tatlı çınlamasıyla söylediklerini elbette Wendy anlayamıyordu ve sanırım aralarda kötü sözler de vardı, fakat kulağa hoş geliyorlardı. Tinker Bell ileri geri uçuyor, besbelli ki "Beni takip et, her şey iyi olacak," diyordu.

Zavallı Wendy başka ne yapabilirdi ki? Peter, John ve Michael'a seslendi, karşılık olarak alaycı yankılar işitti. O sırada Tink'in, kendisine karşı tam da kadınların hissedeceği türden bir öfke beslediğini bilmiyordu. Böylece kafası karışmış vaziyette, biraz sendeleyerek Tink'i takip etti ve kötü yazgısına doğru inişe geçtiler.

V. Bölüm

Ada Gerçek Oluyor

Peter'ın eve dönmekte olduğunu hisseden Hiçbiryer yine hayatla dolmuştu. Aslında yüklemi "doldu" şeklinde kullanmamız lazımdı ama "dolmuştu" daha iyi, ayrıca Peter da hep bu zamanı tercih eder.

Onun yokluğunda adaya genelde sükûnet hâkim olur. Periler sabahları bir saat daha uyur, hayvanlar yavrularıyla daha çok ilgilenir, Kızılderililer altı gün altı gece tıka basa yemek yerler ve korsanlarla kayıp çocuklar karşılaştıklarında, birbirlerine gözlerini dikip nahoş el hareketleri yapmakla yetinirler. Ancak uyuşukluktan nefret eden Peter'ın adaya gelmesiyle hepsi yeniden harekete geçer: Şu anda kulağınızı yere dayarsanız, bütün adanın hayatla dolup taştığını duyabilirsiniz.

O gece adanın önde gelen kuvvetleri şu şekilde dağılmıştı: Kayıp çocuklar Peter'ı, korsanlar kayıp çocukları, Kızılderililer korsanları ve hayvanlar da Kızılderilileri arıyordu. Hepsi adada dört dönüp duruyor, ama hepsi aynı hızla ilerlediğinden kimse diğeriyle karşılaşmıyordu.

Çocuklar dışında herkes kan dökmek istiyordu, aslında onlar da genellikle isterdi ama bu gece dışarı kaptanlarını karşılamak üzere çıkmışlardı. Elbette adadaki çocukların

sayısı, ölenler kalanlar derken değişkenlik gösteriyordu, ayrıca kurallara aykırı şekilde büyümeye başladıklarında Peter sayılarını azaltırdı; fakat o sırada orada, ikizleri de iki kişi sayarsak altı oğlan vardı. Haydi şimdi şekerkamışlarının arasına uzanalım da her birinin eli hançerinde tek sıra halinde sessizce ilerleyişlerini izleme oyunu oynayalım.

Peter herhangi bir şekilde ona benzemelerini yasaklamıştı; onlar da kendi avladıkları ayıların postlarını giyerlerdi, bunların içinde öyle tostoparlak, öyle tüylü görünürlerdi ki yere düşünce top gibi yuvarlanırlardı. Dolayısıyla son derece temkinli yürümeyi öğrenmişlerdi.

En önde giden çocuk, Gezenti; kendisi yiğitler çetesinin en korkağı değil de en talihsizi. Diğerlerinden çok daha az maceraya katılmıştı, zira büyük olaylar hep o bir iş için uzaklaştığı anda olurdu; mesela her şey sessiz sakin görünürken o fırsattan yararlanıp ateş yakmak için çalı çırpı toplamaya gider, geri döndüğünde bir bakar ki diğerleri yerdeki kan izlerini temizliyor. Bu talihsizlik, çehresine narin bir melankoli ifadesi vermişti, ancak tabiatı onu huysuzlaştıracağına bilakis tatlılaştırmıştı, dolayısıyla oğlanlar arasında galiba en alçakgönüllüsü oydu. Zavallı nazik Gezenti, bu gece havada senin için tehlike kokusu var. Sana bir macera vaat edilecek ama dikkatli ol, kabul edersen o macera seni en derin keder kuyularına gönderecek. Gezenti; bu gece peri Tink birtakım yaramazlıklar peşinde, bunun için kullanabileceği birine ihtiyacı var ve senin oğlanlar arasında en kolay tufaya getirilen olduğunu düşünüyor. Aman Tinker Bell'e dikkat et.

Keşke bizi duyabilse, ama biz gerçekte o adada olmadığımız için oğlan, yumruk yaptığı parmaklarını ısırarak önümüzden geçip gidiyor.

Sonra neşeli, nazik Sivri geliyor; hemen arkasından da ağaç dallarından düdükler yapıp kendi ezgileriyle mest olarak dans etmeyi seven Sırık. O, oğlanlar arasında en kibirli olanı. Kayboluşundan önceki günleri, bütün gelenek göre-

nekleriyle hatırladığını düşünüyor, bu yüzden de burnu sinir bozacak kadar havadadır. Dördüncü oğlan Kıvırcık, sürekli belaya neden olur; vaktiyle Peter ne zaman sertçe, "Bunu kim yaptıysa derhal bir adım öne çıksın," dese o öne çıktığı için, artık o yaramazlığı yapmış olsa da olmasa da kendiliğinden bir adım öne çıkar. En arkada da İkizler var, betimlenmeleri imkânsızdır çünkü doğru çocuğu tarif edip etmediğimizden asla emin olamayız. Peter hiçbir zaman bu ikiz olayını anlayamamıştı, çetesinin de onun anlamadığı bir şeyi anlamaya izinleri yoktu; dolayısıyla bu iki çocuk daima kendilerinden şüphe eder ve bir nevi özür diler gibi hep birbirlerinin dibinde durarak diğerlerini memnun etmeye çalışırlardı.

Oğlanlar karanlığın içinde kayboluyorlar ve kısa bir süre sonra –zira adada her şey çarçabuk olur– onların geçtiği yoldan korsanlar geçiyor. Onları daha görmeden seslerini duyuyoruz, hep aynı korkunç şarkıyı söylüyorlar:

"Aganta burina burinata
Çıkıyoruz korsanlığa
Bir kurşun bizi ayırırsa
Aşağıda buluşuruz nasılsa!"

Onlardan daha rezil görünümlü bir güruh hiç dizilmemiştir idam iskelesine. İşte şu herkesin önünde yürüyen, arada bir kafasını yere dayayıp sesleri dinleyen ve kulağına küpe niyetine gümüş paralar takmış olan kişi, çıplak iri kollarıyla yakışıklı İtalyan Cecco'dur; kendisi Gao'daki hapishane müdürünün sırtına bıçakla ismini kazımasıyla bilinir. Hemen arkasındaki dev gibi zencininse bir sürü adı vardır, Guadjomo Nehri kıyılarındaki koyu tenli anneler bugün bile çocuklarını onun geride bıraktığı bir adla korkutur. İşte, her bir santimetresi dövmeli Bill Jukes da burada; aynı Bill Jukes, elindeki Portekiz altını dolu keseyi düşürmeden

önce *Mors* adlı gemide* Flint'ten altı düzine kamçı yemişti. Onun ardından Kara Murphy'nin kardeşi olduğu söylenen (fakat bu asla tam olarak ispatlanamamıştır) Cookson ile bir zamanlar bir devlet okulunda kapıcılık eden ve bugün de cinayet işleme yöntemlerindeki zarafetle bilinen Centilmen Starkey geliyor; arkasında Skylights (Morgan'ın** Skylights'ı) ile tabiri caizse insanı incitmeden bıçaklayabilen ve garip bir şekilde güleç olan İrlandalı lostromo Smee var ki kendisi Kanca'nın tayfasında geleneklere ayak uydurmayan tek adam; onun da arkasından Noodler geliyor, ellerini arkada kavuşturmuş ve son olarak da Robt. Mullins ile Alf Mason ve İspanyol denizlerinde uzun zamandır bilinen ve korku salan bilimum zalim serseriler.

Adamların ortasında, bu karanlık mücevher yuvasının en kara, en büyük taşı Kanca James veya kendi ifadesiyle Jas. Kanca, arkasına yaslanmış oturuyor. Söylentiye göre Kanca, Gemi Aşçısı'nın*** dünyada korktuğu tek adammış. Adamlarının çektiği iki tekerlekli eğreti arabanın içine güzelce yerleşmiş; sağ elinin olması gereken yerde demir bir kanca var, ara sıra onunla adamlarını dürtüyor hızlansınlar diye. Bu korkunç adam onlara köpek muamelesi ettikçe, köpeğe bağırır gibi bağırdıkça, onlar da köpek gibi itaat ediyor. Kendisi, karanlık çehresiyle iskelet gibi bir adamdır; uzaktan kara mumlara benzeyen saç lüleleri, o yakışıklı çehresine istisnai bir tehditkâr ifade verir. Kancasını savurmadığı zamanlarda, unutmabeni çiçeği mavisi gözlerinde derin bir melankoli saklıdır ama kancasını kullanırken iki kızıl lekenin belirdiği gözleri alev alev parlar. Davranışlarına gelince, içinde bir yerlerde hâlâ yaşayan o büyük beyefendiyi görebilirsiniz, öyle ki pençesiyle sizi parçalarken

---

* *Define Adası* kitabında Kaptan Flint'in gemisi. (e.n.)

** Kara Murphy ve Morgan, Karayip Denizi'nde korsanlık etmiş gerçek kişilerdir. (e.n.)

*** *Define Adası* kitabında Kaptan Uzun John Silver için kullanılan isimlerden biri. (e.n.)

bile bir havası vardır; ayrıca bana söylenene göre saygın bir hikâye anlatıcısıymış. En kibar olduğu anlar, en uğursuz olduğu anlardır ki bu nitelik muhtemelen aldığı terbiyenin anlaşılmasındaki en esaslı sınavdır; küfür ederken bile ayırt edilen diksiyon zarafeti ile hal ve tavırlarının seçkinliği, tayfalarından farklı bir sınıftan olduğunun işaretidir. Alt edilemez bir cesarete sahip olan bu adamın korktuğu tek şeyin kendi kanını görmek olduğu söylenir, oldukça koyu ve sıra dışı bir rengi vardır bu kanın. Korsanlık kariyerinin ilk zamanlarında talihsiz Stuart'larla tuhaf bir benzerlik taşıdığı söylendiğinden, giyimi konusunda bir nevi II. Charles'a* atfedilen giyim tarzını benimsemiştir. Ağzında da kendi icadı olan, aynı anda iki puro içmeye yarayan bir ağızlık vardır hep. Fakat en gaddar, en korkunç yeri şüphesiz o demir pençesidir.

Haydi şimdi Kanca'nın tarzını göstermek amacıyla bir korsan öldürelim. Mesela Skylights'ı. Adamlar geçerken Skylights bir an tökezleyip Kanca'ya çarpar, kaptanın dantel boyunbağı biraz yamulur; kancası bir anda ileri atılır, havayı yırtar gibi bir ses ve acı bir çığlık duyulur. Ardından ceset bir kenara itilir, korsanlar umursamazca yürümeye devam eder. Kanca ağzındaki puroları çıkarmamıştır bile.

İşte Peter Pan'in meydan okuduğu adam böyle korkunç biri. Hangisi kazanacak acaba?

Korsanların ardından, tecrübesiz gözlere görünmez olan savaş meydanına sessizce yaklaşıyor Kızılderililer, gözlerini dört açmışlar. Savaş baltalarıyla bıçaklarını kuşanmışlar, çıplak bedenleri sürdükleri boyalar ve yağlarla parlıyor. Bellerinde hem oğlanlara hem de korsanlara ait kafa derileri asılı, zira kendileri Piccaninny kabilesinden, onları daha yumuşak kalpli Delaware'ler veya Huron'larla karıştırmamak lazım. Öndeki keşif kolunda, dört ayak

---

* 1660-1685 yılları arasında İngiltere, İskoçya ve İrlanda kralı. Gösterişli giyim tarzıyla tanınır. Stuart hanedanına mensuptur. (e.n.)

üzerinde ilerleyen Koskocaman Küçük Panter adlı yiğit var, üzerinde öyle çok kafa derisi taşıyor ki onlar yüzünden şu anki pozisyonunda zar zor ilerliyor. Arkalarını, yani en büyük tehlikenin gelebileceği yeri, gururla dimdik duran Kaplan Zambağı kolluyor, tam anlamıyla bir prenses kendisi. Esmer orman tanrıçaları Dianaların en güzeli, Piccaninny'nin gözdesi, sırasıyla işveli, soğuk ve âşıkane; bu dik başlı şeyi kendine eş almak istemeyecek bir babayiğit yoktur dünyada, fakat evlenmek için yaklaşanı baltasıyla savuşturmasını gayet iyi bilir. Bakın, çıt çıkarmadan yerdeki kuru dalların üzerinde nasıl da yürüyorlar... Tek duyulan, bir nebze hızlı nefes alıp vermeleriydi. Gerçek şu ki, biraz önce bolca tıkındıkları için şu anda hepsi biraz şişmanlamış gibi, tabii zamanla fazlalıklar gidecek. Ancak şimdilik karşılarındaki en büyük tehlike bu.

Kızılderililer geldikleri gibi bir anda, gölge misali kayboluyorlar, onlardan boşalan yer hayvanlar tarafından doldurulyor, kalabalık ve rengârenk bir kafile bu: Aslanlar, kaplanlar, ayılar ve onları görünce kaçışan sayısız küçük vahşi yaratık. Bu sevimli adada her tür hayvan ve özellikle bütün insan yiyiciler dip dibe yaşar. Bu gece dilleri dışarı sarkmış, hepsi çok aç.

Bu kafile geçtikten sonra en sonuncusu görünüyor: Dev bir timsah. Birazdan, o sırada kimi aradığını anlayacağız.

Timsah da geçer geçmez oğlanlar yine çıkıyor ortaya, zira bu geçit töreni hiç kesintisiz sürmek zorunda, ta ki taraflardan biri durana veya yürüyüş hızını değiştirene dek. İşte o an hepsi birbirine girecek.

Herkes dikkatle önüne bakıyor, heyhat, hiçbiri tehlikenin arkalarından sinsice yaklaşabileceğinden şüphelenmiyor. Bu, adanın ne kadar gerçek olduğunu gösteriyor.

Hareket halindeki halkadan ilk kopanlar oğlanlar oldu. Kendilerini, yeraltı evlerinin yakınlarındaki çimenliğin üzerine attılar.

"Peter geri dönse ya artık," dedi her biri sinirli sinirli, halbuki hepsi kaptanlarından daha uzun, hatta daha kalıplıydı.

"Korsanlardan tek korkmayan benim," dedi Sırık, herkesin gözdesi olmasını imkânsız kılan bir ses tonuyla; galiba uzaklardan gelen bir ses huzurunu kaçırmıştı, zira aceleyle, "Keşke geri dönse de Külkedisi'nin akıbetini anlatsa," diye ekledi.

Bir süre Külkedisi muhabbeti ettiler; Gezenti, annesinin kesinlikle ona çok benzediğinden emindi.

Annelerinden, ancak Peter ortalarda olmadığında bahsedebiliyorlardı, kendisi bu konuyu saçma bulduğundan konuşulmasını yasaklamıştı.

"Annemle ilgili hatırladığım tek şey," dedi Sivri diğerlerine, "babama sık sık 'Ah keşke benim de bir çek defterim olsa!' demesiydi. Çek defteri ne bilmiyorum, ama anneme bir tane hediye etmeyi çok isterdim."

Böyle sohbet ederken uzaklardan bir ses duydular. Sizin ya da benim gibi ormanların vahşi dünyasına ait olmayan biri hiçbir şey duymazdı, ama onlar duydular. Duydukları şu zalim şarkıydı:

"Heyamola korsanlar,
    Kafataslı ve kemikli bayraklar,
Şen saatler, yağlı bir urgan,
    Davy Jones çok yaşa sen."

Kayıp çocuklar hemen... Nerede bunlar? Sırra kadem bastılar. Tavşanlar bile onlardan daha hızlı toz olamaz.

Ben söyleyeyim size nerede olduklarını. Etrafı kolaçan etmek için dışarıda kalan Sivri haricinde hepsi çoktan yerin altındaki evlerine girdi, birazdan o hoş meskenle epey haşır neşir olacağız. Fakat oraya nasıl ulaştılar? Etrafta bir giriş

görünmediğine göre... Sadece genişçe bir taş var, şöyle bir itildiğinde bir mağaranın girişini kapattığı görülebilir. Ancak biraz daha dikkatli bakın, oradaki yedi geniş ağacı fark edeceksiniz, her birinin kovuğunda bir oğlanın sığabileceği bir oyuk var. Bunlar, yerin altındaki evlerine giden yedi giriş ve Kanca aylardır boş yere arıyor o girişleri. Bu gece bulacak mı acaba?

Korsanlar ilerlerken Starkey'in keskin gözleri bir anda Sivri'nin ormana girdiğini gördü, derhal tabancasını çıkardı. Fakat o an demir bir pençe omzunu kavradı.

"Kaptan, bırak!" diye bağırdı acıdan kıvranarak.

Şimdi Kanca'nın sesini ilk defa duyuyoruz. Kapkara bir ses. "Önce o tabancayı yerine koy," dedi tehditkâr bir tonda.

"Senin nefret ettiğin o oğlanlardan biriydi. Şuracıkta vurup gebertirdim onu."

"Aman ne güzel, sonra Kaplan Zambağı'nın emrindeki Kızılderililer tepemize üşüşsün. Kafa derin fazla gelmeye başladı galiba sana."

"Peşinden gideyim mi kaptan?" diye sordu zavallı Smee. "Tırbuşon Johnny ile şöyle gıdıklarım biraz." Smee her şeye böyle hoş adlar takardı, kamasına da Tırbuşon Johnny adını takmıştı, çünkü onu yaraya sokup çevirmeyi severdi. Smee'nin böyle bir sürü hoş özelliği sayılabilir. Mesela birini öldürdükten sonra silahını temizlemek yerine gözlüğünü temizler.

"Johnny sessiz bir arkadaştır," diye hatırlattı Kanca'ya.

"Şimdi olmaz Smee," dedi Kanca kasvetli bir tonda. "O içlerinden biri sadece, ben yedisinin birden işini bitirmek istiyorum. Dağılın ve bulun onları."

Korsanlar ağaçların arasında kayboldu, bir an sonra kaptan ve Smee baş başa kalmıştı. Kanca derin bir iç çekti ve nedendir bilmem –belki gecenin yumuşacık güzelliği sayesinde– sadık lostromosuna içini dökme, hayat hikâyesini anlatma arzusuna kapıldı. Uzun, samimi bir konuşmaydı;

fakat biraz aptal biri olan Smee pek iyi takip edip anlayamıyordu.

Biraz sonra arada "Peter" kelimesini yakaladı.

"En çok," diyordu Kanca tutkuyla, "kaptanları Peter Pan'i istiyorum. Şu kol var ya şu kol, işte o kesti bunu." Kancayı tehditkâr bir tavırla havada savurdu. "Bununla onun elini sıkmak için çok uzun zamandır bekliyorum. Ah ah, paramparça edeceğim onu!"

"Ama ben," dedi Smee, "kaç defa senin bu kancanın saç taramak falan gibi gündelik işlerde onlarca ele bedel olduğunu söylediğini duydum."

"Öyle tabii," diye yanıtladı kaptan, "anne olsaydım, çocuklarımın şunun yerine bununla doğması için dua ederdim." Sağlam eline küçümseyen bir bakış atıp demir elini gururlanarak seyretti. Sonra yine kaşlarını çattı. "Peter o sırada yoldan geçen bir timsaha," dedi yüzünü buruşturarak, "kolumu attı."

"Ben de timsahlardan garip bir şekilde korktuğunu fark ettim pek çok kez," dedi Smee.

"Bütün timsahlardan değil," diye düzeltti Kanca, "sadece o timsahtan." Sesini alçalttı. "Kolum ona o kadar tatlı geldi ki Smee, o gün bu gündür şu adamın geri kalanını da yesem diye ağzını şapırdatarak deniz demeden kara demeden beni takip ediyor."

"Aslında bir nevi iltifat bu sana," dedi Smee.

"Ben böyle iltifat istemiyorum," diye bağırdı Kanca huysuz huysuz. "Ben, o hayvana benim tadıma bakma şansı veren Peter Pan'i istiyorum."

Kocaman bir mantarın üzerine oturmuştu, şimdi sesi hafiften titriyordu. "Smee," dedi boğuk bir sesle, "o timsah çok daha önce beni yiyebilirdi ama şans eseri bir saat yutmuş, içinde tik tak çalışmaya devam ediyor, böylece bana ne zaman yaklaşsa sesini duyuyorum." Güldü ama sahte bir gülüştü bu.

"Bir gün," dedi Smee, "o saat bozulacak ve timsah seni kapacak."

Kanca kuruyan dudaklarını yaladı. "Yaa işte," dedi, "bana musallat olan korku bu."

Öylece oturup sohbet etmeye başladıklarından beri Kanca tuhaf bir sıcaklık hissediyordu. "Smee, bu oturak sıcak," der demez ayağa fırladı. "Hay bin kunduz, yanıyorum!"

Mantarı incelediler, anakarada bilinmeyen türden bir büyüklük ve sertlikteydi; çekip çıkarmaya çalıştılar ve bir anda ellerinde kaldı, çünkü kökü yoktu. Daha da garibi, birdenbire duman yükselmeye başladı. Korsanlar bakıştılar. "Baca bu!" diye bağırdılar aynı anda.

Gerçekten de yerin altındaki evin bacasını keşfetmişlerdi. Oğlanlar, etrafta düşmanlar olduğunda bacayı bir mantarla kapatma âdetindeydiler.

Delikten sadece duman gelmiyor, çocukların sesleri de duyuluyordu. Saklandıkları yerde kendilerini o kadar güvende hissediyorlardı ki neşeyle sohbet ediyorlardı. Korsanlar uğursuz bir ciddiyetle onları dinlemeye başladılar, sonra mantarı yerine koydular. Etraflarına şöyle bir bakınca yedi ağaçtaki yedi oyuğu gördüler.

"Peter Pan'in adada olmadığını söylediler, duydun mu?" diye fısıldadı Smee, bir yandan Tirbuşon Johnny ile oynuyordu.

Kanca başını salladı. Düşüncelere gark olmuş vaziyette uzun süre öylece durdu, sonunda kavruk suratını dehşetengiz bir gülümseme aydınlattı. Smee işte bunu bekliyordu. "Dökül bakalım planını kaptan," diye bağırdı hevesle.

"Gemiye döneceğiz," diye yanıtladı Kanca usulca dişlerinin arasından, "şöyle kocaman, bol malzemeli bir pasta yapacağız, üzerinde yeşil şeker de olacak. Tek bir baca olduğuna göre aşağıda tek bir oda olmak zorunda. Bu salak köstebekler, her biri için ayrı kapıya gerek olmadığını göremeyecek kadar kıt akıllı. Bu da anneleri olmadığını göste-

riyor. Pastayı Denizkızı Lagünü'ndeki kumsala bırakacağız. Bu oğlanlar hep oraya yüzmeye gider, denizkızlarıyla oynamaya bayılırlar. Pastayı bulacaklar, silip süpürecekler, çünkü anneleri olmadığı için böyle ağır bir pastayı yemenin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorlar." Kahkahalarla gülmeye başladı ama bu bu seferki sahte değil, esaslı bir gülüştü. "Ve hepsi ölecek."

Smee, kaptanını gittikçe artan bir hayranlıkla dinliyordu.

"Ömrümde duyduğum en aşağılık, en tatlı fikir bu!" diye bağırdı ve coşkuyla dans edip şarkı söylemeye başladılar:

"Aganta burina burinata, ben çıktım karşına,
Korkudan kaçırdılar altlarına;
Kanca'nın pençesiyle tokalaşınca,
Bir bakarsın et kalmaz kemiğinin üstünde."

Şarkıya başladılar ama bitiremediler, zira başka bir ses duyunca donup kaldılar. Başlarda öyle belli belirsiz bir sesti ki üzerine yaprak düşse sesi boğardı, ancak yaklaştıkça daha da ayırt edilir oldu.

Tik tak tik tak!

Kanca bir ayağı havada kalakaldı, titriyordu.

"Timsah!" dedi, nefesini tutup, sonra peşinde lostromosuyla hoplaya zıplaya kaçtı.

Gerçekten de o timsahtı. Şimdi diğer korsanların kuyruğuna takılmış olan Kızılderililerin yanından geçip sinsice Kanca'nın peşinden gelmişti.

Bu arada oğlanlar bir kez daha açık alana çıktı; fakat o gecenin tehlikeleri henüz bitmemişti, çünkü Sivri nefes nefese koşarak yanlarına geldi, peşinde bir kurt sürüsü vardı. Peşindekilerin dilleri dışarı sarkmıştı, korkunç bir şekilde uluyorlardı.

"Imdat, kurtarın beni!" diye bağırdı Sivri, yere düşerken.

"Ama biz ne yapabiliriz, ne yapabiliriz?"

Bu korkunç anda akıllarına Peter'ın gelmesi, onun için büyük bir iltifattı.

"Peter olsa ne yapardı?" diye bağrıştılar bir ağızdan.

Neredeyse bir nefeste, "Peter bacaklarının arasından bakardı onlara," diye bağırdılar.

Ve sonra, "Haydi Peter'ın yapacağı şeyi yapalım," dediler.

Gerçekten de bu, kurtlara karşı koymanın en başarılı yollarından biridir; böylece oğlanlar eğilip bacaklarının arasından kurtlara baktılar. Sonra geçmek bilmeyen bir an oldu, neyse ki zafer fazla gecikmedi; çünkü oğlanlar bu korkutucu pozisyonda onlara doğru ilerleyince, kurtlar da kuyruklarını kıstırıp kaçtılar.

Sonra Sivri yerden kalktı, diğerleri onun bir yöne diktiği gözlerinin hâlâ kurtları gördüğünü düşündü, halbuki gördüğü şey kurtlar değildi.

"Harikulade bir şey gördüm," diye bağırdı, diğerleri oğlanın etrafına hevesle toplanırken. "Kocaman beyaz bir kuş. Bu yöne doğru uçuyor."

"Ne tür bir kuş sence?"

"Bilmiyorum," dedi Sivri huşu içinde, "ama çok bitkin görünüyor ve uçarken 'Zavallı Wendy' diye inliyor."

"Zavallı Wendy mi?"

"Hatırlıyorum," dedi Sırık birdenbire, "Wendy adlı kuşlar vardı."

"Bak, bir tane geliyor işte!" diye bağırdı Kıvırcık, göklerde süzülen Wendy'yi işaret ederek.

Wendy şimdi neredeyse tam üzerlerindeydi, ağlamaklı bağırışlarını duyabiliyorlardı. Fakat biraz uzaktan da Tinker Bell'in tiz sesi geliyordu. Kıskanç peri şimdi tüm o dostluk numaralarını bir kenara atmış, kurbanına dört bir taraftan hamle ediyor, her dokunuşunda onu vahşice çimdikliyordu.

"Heeey Tink," diye bağırdı meraklanan oğlanlar.

Tink'in cevabı havada çınladı: "Peter, Wendy kuşunu vurmanızı istiyor."

Peter bir şey emrettiğinde onu sorgulamak tabiatlarında yoktu. "Peter'ın isteğini yerine getirelim!" diye bağrıştı kıt akıllı oğlanlar. "Haydi asılın yaylara, oklara!"

Gezenti dışında hepsi ağaçlarından içeri daldı. Gezenti'nin yayıyla oku yanındaydı zaten, Tink bunu fark etti ve minik ellerini ovuşturdu.

"Çabuk Gezenti, haydi," diye bağırdı. "Peter'ın öyle hoşuna gidecek ki."

Gezenti heyecanla oku yaya yerleştirdi. "Yoldan çekil Tink," diye bağırıp oku fırlattı, Wendy göğsüne saplanan okla çırpınarak yere düştü.

VI. Bölüm

Küçük Ev

Aptal Gezenti, Wendy'nin bedeninin üzerinde bir fatih gibi dikiliyordu, bu arada diğer oğlanlar da ellerinde silahlarıyla birer ikişer ağaçlardan çıkmaktaydı.

"Geç kaldınız," diye bağırdı Gezenti gururla, "Wendy kuşunu ben vurdum, Peter çok takdir edecek beni."

Tepelerindeki Tinker Bell, "Şapşal kafa!" diye bağırıp bir anda ortadan kayboldu. Diğerleri onu duymamıştı bile.

Hepsi Wendy'nin etrafında toplaşmıştı, onlar kıza bakarken ormana korkunç bir sessizlik çöktü. Wendy'nin kalbi atıyor olsaydı duyarlardı.

İlk konuşan Sırık oldu. "Bu kuş değil," dedi korku dolu bir sesle. "Sanırım bu bir hanımefendi."

"Hanımefendi mi?" dedi Gezenti ve titremeye başladı.

"Ve biz onu öldürdük," dedi Sivri boğuk bir sesle.

Hepsi kafalarındaki kasketleri çıkardı.

"Şimdi anlıyorum," dedi Kıvırcık. "Peter onu bize getiriyordu." Kendini üzüntüyle yere attı.

"Sonunda bize bakacak bir hanımefendi geldi," dedi İkizlerden biri, "ve sen onu öldürdün!"

Gezenti için üzülmüşlerdi, ama kendileri için daha da üzgündüler, oğlan onlara bir adım yaklaştığında ona sırtlarını döndüler.

Gezenti'nin yüzü bembeyazdı, fakat daha önce onda hiç görülmemiş bir ağırbaşlılık çökmüştü üzerine.

"Ben yaptım," dedi düşünceli düşünceli. "Hanımefendiler beni rüyalarımda ziyarete geldiklerinde onlara 'Tatlı anneciğim, güzel anneciğim,' derdim. Sonunda biri gerçekten geldi ve ben onu vurdum."

Usulca oradan uzaklaştı.

Haline acıyıp "Gitme," diye seslendiler.

"Gitmek zorundayım," diye yanıt verdi titreyerek. "Peter'dan öyle korkuyorum ki..."

İşte tam o trajik anda hepsinin yüreklerini ağzına getiren bir ses duydular. Peter'ın horoz gibi ötüşüydü bu.

"Peter!" diye bağırdılar, kendisi adaya dönüşlerini hep böyle haber verirdi.

"Saklayın onu," diye fısıldaştılar ve aceleyle Wendy'nin etrafına toplandılar. Fakat Gezenti onlardan ayrı duruyordu.

Yine o çınlayan horoz sesi duyuldu ve Peter pat diye önlerine indi. "Selam çocuklar," diye bağırdı, oğlanlar selamına makine gibi karşılık verip yine sessizliğe gömüldüler.

Peter kaşlarını çattı.

"Eve döndüm," dedi öfkeyle, "niye sevinmediniz?"

Ağızlarını açtılar, fakat o ağızlardan sevinç sesleri dökülmedi. Muhteşem haberi onlara hemen söylemek istediğinden bu davranışlarını hoş gördü.

"Bir müjdem var çocuklar," diye bağırdı, "size sonunda bir anne getirdim."

Yine çıt yok. Sadece dizleri üzerine düşen Gezenti'nin tak diye yere çarpma sesi duyuluyor.

"Onu görmediniz mi?" diye sordu Peter, biraz canı sıkılmaya başlıyordu. "Bu tarafa uçtu."

"Ah, benim yüzümden!" dedi bir ses, "Ah ne kederli bir gün," dedi bir başkası.

Gezenti ayağa kalktı. "Peter," dedi usulca, "sana onu göstereyim." Diğerleri hâlâ onu saklamaya çalışıyorlardı, "Geri çekilin İkizler, Peter görsün."

Böylece hepsi Peter görsün diye çekildi; Peter bir süre ne yapacağını bilemez halde yerde yatan kıza bakakaldı.

"Ölmüş," dedi huzursuzca. "Belki de ölü olmaktan korkuyordur."

Durumu komiklik yapıp geçiştirmeyi düşünüyordu, ardından oradan uzaklaşır, bir daha asla olay yerine geri dönmezdi. Peter böyle yapsaydı diğerleri de memnuniyetle peşinden giderdi.

Ama ortada bir ok vardı. Kızın kalbinden söküp aldı ve çetesine doğru uzattı.

"Kimin oku bu?" diye sordu sertçe.

"Benim," dedi Gezenti, hâlâ dizlerinin üzerindeydi.

"Alçak herif," dedi Peter ve oku bir hançer gibi kullanacakmışçasına havaya kaldırdı.

Gezenti kendini korumaya yeltenmedi, bilakis göğsünü açtı. "Sapla Peter," dedi sakince, "doğru dürüst sapla."

Peter oku iki kez havaya kaldırdı, ikisinde de eli geri düştü. "Saplayamıyorum," dedi hayret içinde, "bir şey elimi çekiyor."

Hepsi şaşkınlık içinde ona bakıyordu, o an şans eseri Wendy'ye bakan Sivri dışında.

"Bakın, bu o," diye bağırdı. "Wendy hanımefendi! İşte koluna bakın!"

İnanılır gibi değil ama Wendy kolunu kaldırmıştı. Sivri üzerine eğilip büyük bir saygıyla dinledi. "Sanırım, 'Zavallı Gezenti' diyor," diye fısıldadı.

"Yaşıyor," dedi Peter sadece.

Sırık birdenbire bağırdı: "Wendy hanımefendi yaşıyor."

Sonra Peter kızın yanına diz çöktü ve bir zamanlar ona verdiği meşe palamudundan düğmeyi buldu. Hatırlarsanız kız onu bir zincire geçirip boynuna takmıştı.

"Bakın," dedi, "ok buna isabet etmiş. Ona verdiğim öpücük. Hayatını kurtardı."

"Öpücük olayını hatırlıyorum," diye lafa daldı Sırık bir anda. "Bakayım... Evet ya, işte öpücük."

Peter onu duymadı bile. Wendy'ye "Hemen iyileş ki sana denizkızlarını göstereyim," diye yalvarıyordu. Tabii kız henüz ona cevap verebilecek durumda değildi, feci şekilde baygındı çünkü. Bu arada tepelerinde bir ağlama sesi duyuldu.

"Bakın, bu Tink," dedi Kıvırcık, "Wendy kuşu yaşadığı için ağlıyor."

Sonra Peter'a Tink'in işlediği suçu anlatmak zorunda kaldılar, onu hiç bu kadar öfkeli görmemişlerdi.

"Dinle beni Tinker Bell," diye bağırdı Peter. "Artık arkadaşım falan değilsin. Bir daha asla yanıma gelme."

Peri omzuna kondu, yalvarıp yakardı; fakat oğlan toz silker gibi kovaladı onu. Ancak Wendy zar zor kolunu kaldırınca biraz yumuşayıp "Peki tamam, bir daha asla değil de bir hafta olsun," dedi.

Sizce Tinker Bell, kolunu kaldırdığı için Wendy'ye şükran duydu mu? Ah Tanrım, kesinlikle hayır; tam tersi, onu her zamankinden daha çok çimdiklemek istiyordu. Periler gerçekten de tuhaflar ve onları herkesten iyi anlayan Peter sık sık onları pataklar.

Peki sağlığı iyi değilken Wendy ile ne yapacaklardı?

"Haydi onu aşağıya, eve indirelim," diye önerdi Kıvırcık.

"Evet," dedi Sırık, "hanımefendilere böyle yapılır tabii."

"Hayır, hayır," dedi Peter, "ona dokunamazsın. Hiç de saygılı bir davranış olmaz bu."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Sırık.

"Ama burada böyle yerde yatarsa," dedi Gezenti, "ölür."

"Evet, ölür," diye kabullendi Sırık, "ama başka çaremiz yok."

"Evet var!" diye bağırdı Peter. "Onun etrafına küçük bir ev inşa edelim."

Hepsi çok sevindi. Peter, "Haydi çabuk," diye emretti onlara, "en iyi malzemelerimizi alıp getirin buraya. Evimizin altını üstüne getirin. Hiçbir şeyi sakınmayın."

Bir anda hepsi, düğün öncesi telaşlanan terziler gibi işe koyuldular. Sağa sola koşturmaya, yatak bulmak için aşağılara, yakacak için yukarılara, her yere bakmaya başladılar. Onlar bu işlerle uğraşırken kim çıktı karşılarına dersiniz, tabii ki John ve Michael. Yerin biraz üstünde süzülürken uyuyorlardı, durunca uyanıyor, biraz daha ilerleyip yine uykuya dalıyorlardı.

"John, John!" diye sesleniyordu Michael. "Uyan! Nana nerede John, annemiz nerede?"

Ve John gözlerini ovuşturarak, "Doğru ya, biz uçuyorduk," diye mırıldanıyordu.

Peter'ı bulunca çok rahatladıklarına emin olabilirsiniz.

"Selam Peter," dediler.

"Selam," diye yanıtladı Peter dostça, gerçi onları çoktan unutmuştu. O sırada, yapacakları evin büyüklüğüne karar verebilmek için ayağıyla Wendy'nin ölçüsünü almakla meşguldü. Elbette bir masa ve sandalyelere de yer olmalıydı. John ve Michael da onu izliyordu.

"Wendy uyuyor mu?" diye sordular.

"Evet."

"John," dedi Michael, "haydi uyandıralım onu da kalkıp bize yemek hazırlasın." O bunları söylerken, oğlanların bazıları evi inşa etmek için ağaç dalı taşımaya başlamıştı. "Şunlara bak!" diye bağırdı John.

"Kıvırcık," dedi Peter en buyurgan sesiyle, "şu çocuklar da evin yapılmasına yardım etsin."

"Hay hay efendim."

"Evin yapılmasına mı?" diye bağırdı John.

"Wendy kuşu için," dedi Kıvırcık.

"Wendy için mi?" dedi John hayretler içerisinde. "Niyeymiş, sıradan kızın teki o!"

"İşte bu yüzden hepimiz onun hizmetkârıyız," diye açıkladı Kıvırcık.

"Siz mi? Wendy'nin hizmetkârı mı!"

"Evet," dedi Peter, "sen de onun hizmetkârısın, haydi bakalım git diğerlerinin yanına."

Şaşkın kardeşleri sürükleyip götürdüler, onlar da kesmeye, yontmaya, taşımaya başladı. "Önce sandalyeler ve şömine," diye emretti Peter. "Evi sonra onların etrafına inşa edeceğiz."

"Evet," dedi Sırık, "evet ya, ev böyle inşa edilirdi; şimdi yavaş yavaş hatırlıyorum her şeyi."

Peter her şeyi düşünmüştü. "Sırık," diye seslendi, "git bir doktor getir."

"Hay hay," dedi Sırık hemen ve kafasını kaşıyarak ortadan kayboldu. Fakat Peter'a itaat edilmesi gerektiğini biliyordu, biraz sonra geri döndüğünde kafasında John'un şapkası vardı, ağırbaşlı görünüyordu.

"Lütfen buyurun efendim," dedi Peter ona yaklaşarak, "siz doktor musunuz?"

Böyle zamanlarda o ve diğer oğlanlar arasındaki fark, oğlanların yaptıkları şeyin hayal ürünü olduğunu bilmeleriydi, Peter içinse hayal ürünüyle gerçek tamı tamına aynı şeydi. Bu bazen çocukları rahatsız ediyordu, özellikle de yemek yer gibi yapmak zorunda kaldıklarında.

Bir an rol yapmayı bıraksalar, Peter pat diye ellerine vuruyordu.

"Evet delikanlı," diye yanıt verdi Sırık gergin bir sesle, elleri hep çatlamıştı.

"Lütfen efendim," dedi Peter, "bir hanımefendi çok hasta, yatağa düştü."

Kız ayaklarının dibinde yatıyordu, fakat Sırık onu görmemiş gibi yapmak zorunda kaldı.

"Vah vah," dedi, "nerede yatıyor?"

"Şuradaki açıklıkta."

"Ağzına cam bir alet sokacağım," dedi Sırık ve ağzına bir şey sokar gibi yaptı, Peter kenarda bekliyordu. Cam şey ağızdan çıkarken tedirgin bir an yaşandı.

"Durumu nasıl?" diye sordu Peter.

"Hımmm," dedi Sırık, "bu onu iyileştirdi."

"Yaşasın!" diye bağırdı Peter.

"Gece yine uğrarım," dedi Sırık, "ona ağızlıklı bir bardakla et suyu içir." Fakat şapkayı John'a geri verdikten sonra derin derin nefes aldı, bir zorluğu atlatınca hep böyle yapardı.

Bu arada orman balta sesleriyle inliyordu; rahat bir mesken için ihtiyaç duyulan hemen her şey Wendy'nin ayaklarının dibine serilmişti.

"Keşke en çok hangi tür evlerden hoşlanır bilseydik," dedi birisi.

"Peter," diye seslendi bir başkası, "uykusunda hareket ediyor."

"Ağzı açılıyor," diye bağırdı üçüncüsü, saygıyla kızın ağzına bakıyordu. "Ah, ne tatlı!"

"Belki de uykusunda şarkı söylemeye başlayacak," dedi Peter. "Wendy, nasıl bir evden hoşlanırsın, şarkıyla söylesene bize."

Wendy birdenbire gözlerini bile açmadan şarkı söylemeye başladı:

"Keşke şirin bir evim olsa,
Dünyanın en minik evi,
Gülünç kırmızı duvarları,
Ve yosun yeşili çatısı olsa."

Bunu duyunca sevinçten havalara uçtular, çünkü öyle şanslıydılar ki getirdikleri ağaç dalları kızılımsı bitki özüyle, bütün zemin de yosundan bir halıyla kaplıydı. Küçük ev yavaş yavaş yükselirken onlar da bir şarkı tutturdular:

"Yaptık küçük duvarları, çatıyı
Ve şirin mi şirin bir kapı
Söyle bize Wendy anne,
Ne istersin başka?"

Wendy buna şöyle yanıt verdi epey açgözlüce:

"Ah, ne mi isterim,
Dört tarafa tatlı pencereler yapılsın,
İçeriye güller uzansın,
Dışarıya bebekler sarksın."

Yumruklarını savurarak pencereleri yaptılar, geniş sarı yapraklarsa perde oldu. Ama ya güller?

"Güller," diye bağırdı Peter hiddetle.

Çabucak güzeller güzeli güller duvarlardan tırmanıyormuş numarası yaptılar.

Peki ya bebekler?

Peter'ın bebek emri vermesinin önüne geçmek için hızla şu şarkıya koyuldular:

"Gülleri sarkıttık,
Bebeklerse duruyor kapıda,
Biz kendimizi yapamayız,
Bizi yapan yapmış vaktinde."

Bunun iyi bir fikir olduğunu gören Peter, hemen kendine aitmiş numarası yaptı. Ev epey güzel olmuştu, Wendy'nin içinde çok rahat ettiğine de şüphe yoktu, tek sorun artık onu

görememeleriydi. Peter bir o yana bir bu yana gidiyor, son dokunuşlarla ilgili emirler yağdırıyordu. O kartal gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı. Tam her şey bu sefer tamamlandı diye düşündüklerinde...

"Kapının tokmağı yok," dedi Peter.

Çok utanmışlardı, neyse ki Gezenti yardıma koşarak ayakkabısının tabanını verdi, harika bir tokmak oldu.

Bu sefer kesin bitti, diye düşündüler.

Uzaktan yakından alakası bile yok. "Baca eksik," dedi Peter, "bir baca ayarlamamız lazım."

"Kesinlikle baca olması lazım," dedi John çok önemli bir şey söyler gibi. Bu Peter'a bir fikir verdi. John'un kafasındaki şapkayı kaptı, ortasını delip çatıya yerleştirdi. Küçük ev, böyle kocaman bir bacaya sahip olmaktan öyle memnun oldu ki birdenbire şapkadan teşekkür edercesine duman çıkmaya başladı.

Bu sefer gerçekten ama gerçekten bitmişti. Kapıyı çalmak dışında yapacak bir şey kalmamıştı.

"Hepiniz kendinize çekidüzen verin," diye uyardı Peter, "ilk izlenim fena halde önemlidir."

Kimsenin ilk izlenimin ne demek olduğunu sormamasına memnun oldu, hepsi kendilerine çekidüzen vermekle meşguldü.

Kibarca kapıyı çaldı, o an orman da çocuklar kadar sessizdi; bir dala konmuş, bariz şekilde dudak bükerek onları izleyen Tinker Bell'in çınlama sesi dışında çıt yoktu.

Oğlanların merak ettiği şuydu: Acaba birisi kapıyı açacak mıydı? Açan bir hanımefendiyse, nasıl biri olacaktı?

Kapı açıldı ve bir hanımefendi göründü: Wendy. Çabucak şapkalarını çıkardılar.

Wendy duruma uygun şekilde şaşırmış görünüyordu, oğlanlar tam da böyle görünmesini ümit etmişlerdi.

"Neredeyim?" diye sordu.

Tabii ki ilk lafa atılan Sırık oldu. "Wendy Hanım," dedi çabucak, "bu evi sizin için yaptık."

"Ah, lütfen hoşunuza gittiğini söyleyin," diye bağırdı Sivri.

"Çok şeker, güzel bir ev," dedi Wendy, bunlar tam da hanımefendinin söylemesini ümit ettikleri sözlerdi.

"Biz de sizin çocuklarınızız," diye bağırdı İkizler.

Sonra hepsi diz çöktü, kollarını yukarı kaldırıp bağrışmaya başladı: "Ah Wendy Hanım, bizim annemiz olun."

"Anneniz olmak mı?" dedi Wendy, ışıl ışıldı. "Elbette, çok muhteşem olurdu, ama görüyorsunuz, ben küçük bir kızım. Bu konuda gerçek bir tecrübem yok."

"Önemli değil," dedi Peter, sanki oradakiler arasında bu konuyu bilen tek kişi oydu, oysa aralarında en az bilendi. "Bizim ihtiyacımız olan hoş, anaç biri."

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Wendy, "ben de kendimi tam öyle hissediyorum."

"Öylesin, öylesin," diye bağrıştılar hep birlikte, "seni görür görmez anladık."

"Çok iyi," dedi Wendy, "elimden geleni yapacağım. Haydi bakalım girin içeri sizi yaramazlar, eminim ayaklarınız ıslaktır. Üstelik sizi yatırmadan önce Külkedisi'ni bitirmeye ancak yetecek vakit var."

İçeri doluştular; hepsi oraya nasıl sığdı bilmem, fakat Hiçbiryer'de iyice sıkışabilmek mümkün. İşte o gece, Wendy ile geçirecekleri bir sürü neşeli gecenin ilkiydi. Çok geçmeden hepsini ağaçların altındaki o evin büyük yatağına doldurdu, fakat kendisi minik evde uyudu, Peter da dışarıda kılıcıyla nöbet tuttu; çünkü uzaklardan âlem yapan korsanların sesleri geliyordu, kurtlar da etrafta sinsi sinsi dolaşıyordu. Perdelerin arasından sızan ışığıyla, tatlı tatlı tüten bacasıyla, kapısında nöbet tutan Peter'la bu minik ev karanlığın içinde öyle rahat, öyle güvenli görünüyordu ki... Bir zaman son-

ra Peter da uyuyakaldı ve bir eğlenceden evlerine dönmekte olan birtakım yaramaz periler üzerinden tırmanıp geçmek zorunda kaldılar. Geceleyin yollarına çıkan başka bir oğlan olsaydı yapacaklarını bilirlerdi, ama Peter'ın burnunu sıkmakla yetinip yola devam ettiler.

VII. Bölüm

Yerin Altındaki Ev

Peter'ın ertesi gün ilk işi, uygun bir ağaç kovuğu ayarlamak için Wendy, John ve Michael'ın ölçüsünü almak oldu. Hatırlarsanız Kanca, her biri ayrı bir ağaca gerek duyduğu için oğlanlarla alay etmişti, ama bu onun cahilliğiydi, çünkü ağaç bedeninize tam uymadığı sürece kovuğun içinde yukarı aşağı hareket etmeniz zordur ve o grupta bedenleri aynı olan iki oğlan bulamazdınız. Ağaca bir kez sığdığınızda yukarıda nefesinizi içinize çekerdiniz ve aşağıya en doğru hızda inerdiniz, yukarı çıkmak için de düzenli şekilde nefes alıp vererek kıvrıla kıvrıla ilerlerdiniz. Tabii bir kez bu harekette ustalaştığınızda bu işleri hiç düşünmeden yapar hale gelirsiniz ve hiçbir hareket bundan daha zarif olamaz.

Ancak yapmanız gereken o ağaca tam sığabilmektir, işte Peter da takım elbise diken bir terzi dikkatiyle ağaca sığacağınız şekilde ölçülerinizi alır. Aralarındaki tek fark, birinde kıyafet üzerinize uyacak şekilde dikilirken, diğerinde sizin ağaca uydurulmanız gerekir. Bu genelde kolay bir işlemdir, örneğin üzerinizdeki fazla kıyafetler çıkarılır veya yeni kıyafetler eklenir; fakat uygunsuz bir yerlerinizde tümsek falan varsa veya eldeki tek ağaç garip bir biçimdeyse, Peter size birtakım şeyler uygular, böylece ağaca uyarsınız. Bir defa

ağaca uyduğunuzda, bunun sürmesi için büyük çaba sarf etmelisiniz; işte Wendy'nin de büyük bir memnuniyetle fark ettiği gibi, bu durum aileyi kesinlikle formda tutuyordu.

Wendy ile Michael ağaçlarına ilk denemede uydular, ancak John'un üzerinde biraz ayarlama yapmak gerekti.

Birkaç günlük pratikten sonra, kuyuya indirilen kovalar gibi neşeyle inip çıkabilmeye başladılar. Ve yerin altındaki evlerini öyle hevesle sevdiler ki... Özellikle de Wendy! Bütün evlerde olması gerektiği gibi bu ev de geniş bir odadan oluşuyordu; canınız balık avlamak istediğinde yeri kazıp solucan bulabilirdiniz, ayrıca zeminde harikulade renklerde şişman mantarlar yetişiyordu, çocuklar bunları tabure olarak kullanıyordu. Bir Hiçbiryer ağacı odanın tam ortasında büyümek için çok uğraşmıştı, fakat çocuklar her sabah gövdesini testereyle kesip yer seviyesinde tutuyorlardı. Çay saati geldiğinde ağaç hep altmış santimetre kadar uzamış olurdu, o zaman üzerine bir kapı koyarlardı, böylece bir bütün olarak masaya benzerdi; masayı topladıktan sonra gövdeyi yine testereyle keserlerdi ki oyun oynayacak bir alan açılsın. Odanın istediğiniz hemen her yerinde yakabileceğiniz muazzam bir ocak vardı; Wendy çamaşırları asmak için bunun önüne liften yapılma ipler asmıştı. Yatak, gün içinde duvara dayalı duruyor, 6.30'da indiriliyor, o zaman odanın neredeyse yarısını kaplıyordu; Michael hariç bütün çocuklar o yatakta, konservedeki sardalyeler gibi dizilip uyurlardı. Birisi işaret verene kadar yatakta dönmemek gibi katı bir kural vardı, bu işaretle hepsi aynı anda dönerdi. Michael da bu yatağı kullanabilirdi, ama Wendy bir bebeği olsun istiyordu ve Michael da aralarında en küçükleriydi. Kadınları bilirsiniz işte; uzun lafın kısası, Michael tavandan sarkıtılan bir sepette uyuyordu.

Kaba saba, basit bir yerdi, benzer koşullarda yavru ayıların yapabileceği türden bir yer altı evine benzemiyor değildi. Fakat duvarda, kuş kafesinden hallice bir girinti vardı, bu Tinker Bell'in özel dairesiydi. İnce bir perdeyle evin geri

kalan kısmından ayrılabiliyordu; son derece nazlı bir peri olan Tink, giyinip soyunurken perdeyi hep kapalı tutardı. İstediği kadar büyük olsun, hiçbir kadının bundan daha seçkin bir özel oda-yatak odası birleşimi olamaz. Sediri, hep söylemekten hoşlandığı gibi, ince uzun ayaklarıyla tam bir Kraliçe Mab* tarzıydı ve yatak örtülerini mevsimin meyve ağaçlarının çiçeklerine göre seçerdi. Aynası Çizmeli Kedi tarzındaydı, bu günlerde peri malzemeleri satıcılarının söylemesine göre bu aynadan sadece üç tanesinin sağlam kaldığı biliniyor; lavabosu kızarmış turta kabuğundandı ve iki yüzü de kullanılabiliyordu, şifoniyeri hakiki bir Altıncı Beyaz Atlı Prens'ti, halı ve kilimleriyse Margery ile Robin'in en iyi (ve ilk) dönemlerine ait sahneler içeriyordu. Bir de Tiddlywinks'ten** alınma süs niyetine bir avizesi vardı, ama tabii meskenini kendi aydınlatıyordu. Tink ister istemez evin geri kalan kısmını fena halde küçümserdi ve odası, her ne kadar güzel olsa da biraz fazla kibirli görünüyor ve sürekli havada olan bir burna benziyordu.

Sanırım oradaki hayatın özellikle Wendy'nin gözünde büyüleyici olmasının nedeni o kuduruk oğlanlar sayesinde işinin fazlasıyla başından aşkın olmasıydı. Gerçekten de, eline bir çorap alıp yukarı çıktığı bazı akşamlar haricinde, koca bir hafta yeryüzüne ayak basmadığı olurdu. Yemek pişirme işi derseniz, tencerenin içinde hiçbir şey olmasa, hatta ortada bir tencere bile olmasa, sırf yemek taşmasın diye ocağın başından ayrılamazdı. Asla gerçek bir yemek mi yiyecekler yoksa yemek yeme oyunu mu oynayacaklar bilemezdiniz, bu Peter'ın o anki kaprislerine bağlıydı: O, bir oyunun parçası olarak yemek yiyebilirdi, gerçekten yiyebilirdi, ama asla tıka basa yemezdi; oysa bu çoğu çocuğun bir sürü şey-

---

* İngiliz folklorunda periler kraliçesi; insanların rüyalarına hükmettiğine inanılır. Shakespeare'in *Romeo ve Juliet* oyununda da, "perilerin ebesi" sıfatıyla, özgürlük simgesi ve Romeo'nun ruhu olarak rol alır. (ç.n.)

** On dokuzuncu yüzyılda İngiltere'de popüler olmuş bir oyun. Bir avuç pul zıplatılarak bir kaba sokulmaya çalışılır. (ç.n.)

den daha çok sevdiği bir eylemdir, bir diğer sevdikleri şeyse yemek hakkında konuşmaktır. Peter açısından rol yapmak o denli gerçekti ki yemek yeme oyunu oynarken gittikçe tombikleştiğini bile görebilirdiniz. Bu kolay bir iş olmasa da ne yaparsa yapsın onu takip etmek zorundaydınız ve ancak ağacınız için fazla zayıf olduğunuzu ona kanıtlayabilirseniz tıka basa yemenize izin verirdi.

Wendy'nin dikiş dikip örgü örmek için en sevdiği zamanlar, herkes yatağa gittikten sonraki saatlerdi. Onun ifadesiyle bu kendine vakit ayırıp soluklanabildiği yegâne zamandı; bu saatleri çocuklara yeni bir şeyler dikerek ya da pantolonlarının dizlerine yama yaparak geçirirdi, çünkü hepsinin dizleri korkunç durumdaydı.

Yanında hepsinin topuğu delik bir sepet dolusu çorapla oturduğunda kollarını açar, "Ah, evde kalmış kızlara ne kadar imreniyorum bazen!" derdi.

Böyle söylediğinde yüzü ışıl ışıl olurdu.

Onun evcil kurdunu hatırlarsınız. İşte o yavru kurt, Wendy'nin adaya geldiğini kısa süre sonra fark etmiş ve gelip onu bulmuştu; o an birbirlerinin kollarına koşmuşlardı. Bundan sonra hayvan bir an bile peşinden ayrılmadı.

Acaba zaman böyle akıp giderken geride bıraktığı sevgili anne babasını düşünüyor muydu? Zor bir soru, çünkü Hiçbiryer'de zamanın nasıl aktığını söylemek imkânsızdır; sonuçta burada zaman ayların ve güneşlerin hareketleriyle hesaplanır ve bunların sayısı anakaraya kıyasla epey çoktur. Fakat korkarım Wendy anne babası için gerçekten endişelenmiyordu; o bir gün uçup geri dönecek diye pencerelerini açık bırakacaklarına kesinlikle emindi ve bu düşünce ona huzur veriyordu. Zaman zaman zihnini kurcalayan şey, John'un anne babalarını artık belli belirsizce, bir zamanlar tanıdığı birileri gibi hatırlamasıydı. Michael ise gerçek annesinin Wendy olduğuna inanmaya oldukça meyilliydi. Bunlar Wendy'yi biraz korkutuyordu, bu yüzden vazifelerine

mertçe sarılıyor, geçmişteki hayatlarını zihinlerinde sürdürmelerini sağlamaya çalışıyordu; örneğin onlara okuldakilere olabildiğince benzeyen sınavlar yapıyordu. Öteki oğlanlar bunun fena halde ilginç olduğunu düşünüyor ve ısrarla onlara katılmak istiyorlardı; kendilerine birer yazı tahtası ayarlamışlardı, masanın etrafına diziliyor, Wendy'nin başka bir tahtaya yazıp elden ele geçirdiği sorulara kafa patlatıyorlardı. Bunlar son derece sıradan sorulardı:

"Annenizin gözleri ne renkti? Kim daha uzundu, Babanız mı yoksa Anneniz mi? Anneniz sarışın mıydı, kumral mı? Lütfen mümkünse üç soruyu da cevaplayınız."

"Kırk kelimeden az olmamak kaydıyla geçen yıl Noel'de yaptıklarınızı anlatan ya da Babanızın ve Annenizin karakterlerini karşılaştıran bir kompozisyon yazınız. Bu konulardan yalnızca biri seçilecektir."

"(1) Annenizin gülüşünü betimleyiniz; (2) Babanızın gülüşünü betimleyiniz; (3) Annenizin parti kıyafetini betimleyiniz; (4) Köpek kulübesini ve kulübe sakinini betimleyiniz."

İşte böyle gündelik hayata dair sorulardı bunlar. Soruları yanıtlayamadığınızda, çarpı işareti çizmeniz gerekiyordu. Ah, John'un kaç tane çarpı yaptığını bir bilseniz! Tabii bütün sorulara yanıt veren tek kişi Sırık'tı; ona göre birinci olmak onun dışında kimsenin harcı değildi, fakat verdiği yanıtlar öyle komikti ki sonuçta sınıfın sonuncusu oluyordu. Ne üzücü!

Peter ise onlarla rekabete girmiyordu. Bir kere, Wendy dışında bütün annelerden nefret ediyordu; ayrıca adada yazmayı da hecelemeyi de bilmeyen tek oğlan oydu, tek bir kelime bile yazamıyordu. O, böyle uğraşların ötesindeydi.

Bu arada bütün sorular geçmiş zamanda soruluyordu. "Annenizin gözleri ne renkti" gibi. Fark edebileceğiniz üzere Wendy de yavaş yavaş unutmaya başlamıştı.

Birazdan göreceğimiz gibi maceralar da elbette günlük rutinin parçasıydı; fakat o sıralarda Peter, Wendy'nin de

yardımıyla, onu muazzam şekilde heyecanlandıran bir oyun icat etmişti, tabii sonra oyuna olan ilgisi birdenbire kesilebilirdi ki daha önce de söylediğim gibi bütün oyunlarla ilişkisi hep bu şekildeydi. Bu son icadı, bir macera yaşanmıyormuş rolü yapmaktı, bu oyunda John ve Michael'ın normal hayatlarında yaptıkları türden şeyler yapılıyordu; tabureye oturup birbirlerine top atmak, itişip kakışmak, dışarıda yürüyüşe gidip tek bir boz ayı bile avlamadan geri dönmek gibi. Peter'ı taburede oturup hiçbir şey yapmadan dururken görmek muazzam bir şeydi; böyle zamanlarda elinde olmadan ağırbaşlı görünüyordu, bir taburede uslu uslu oturmak ona göre öyle komik bir şeydi ki... Sağlıklı yaşam için yürüyüşe çıktım diyerek böbürleniyordu. Birçok güneş doğdu battı, bunlar onun için bir süre daha yeni maceralar olmaya devam etti. John ve Michael da hoşlanıyormuş numarası yapmak zorundalardı, aksi takdirde Peter onlara günlerini gösterirdi.

Peter sık sık kendi başına dışarı çıkıyordu, geri döndüğünde başından bir macera geçmiş mi geçmemiş mi asla emin olamıyordunuz. Belki de olayı tamamen unutmuş olabileceğinden hiçbir şey anlatmıyordu; sonra siz dışarı çıkıp şöyle bir dolaştığınızda cesedi buluyordunuz. Başka bir durumdaysa çıkıp geliyor ve bir sürü şey anlatıyordu, ama bu sefer çıkıp baktığınızda ceset falan bulamıyordunuz. Bazen eve kafasında sargılarla geliyordu, Wendy etrafında fır dönüyor, onu ılık sularla yıkıyordu; bu sırada Peter da şaşırtıcı bir hikâye anlatıyordu. Ama bildiğiniz gibi, kız asla onun anlattıklarının doğruluğundan emin olamıyordu. Öte yandan, doğru olduğundan emin olduğu bir sürü macera da vardı, çünkü Wendy bizzat bulunmuştu bu maceralarda; bunlardan daha fazla da kısmen doğru olan maceralar vardı, çünkü bunlara da diğer oğlanlar katılmıştı ve tamamen doğru olduğunu söylüyorlardı. Hepsini anlatmaya kalksak, İngilizce-Latince/Latince-İngilizce Sözlük boyutunda bir ki-

taba anca sığarlar; en iyisi örnek olsun diye adanın sıradan bir vaktinde vuku bulan tek bir hikâye anlatmak. Buradaki zorluk, içlerinden birini seçmekte. Dar Kanyon'da Kızılderililerle yüzleşme macerası mı olsa? Kan revan içinde bir olaydı, Peter'ın acayipliklerinden birini göstermesi açısından ilginç olabilir: Dövüşün ortasında birdenbire taraf değiştirmek. Kanyonda, dengeler henüz bir tarafın lehine bozulmamışken, ama bir bu tarafa bir öteki tarafa geçerken Peter şöyle bağırmıştı: "Ben bugün Kızılderiliyim, sen nesin Gezenti?" Gezenti şöyle yanıt vermişti: "Kızılderiliyim, sen nesin Sivri?" Ve Sivri de şöyle demişti: "Kızılderili, ya sen nesin İkiz?" Böyle böyle oğlandan oğlana geçmiş, sonuçta hepsi Kızılderili olmuştu. Tabii gerçek Kızılderililer Peter'ın garip yöntemlerine hayran kalmasalardı bu durum dövüşü bitirirdi, ama onlar da "Bu seferlik biz de kayıp çocuklarız," dediler ve bir anda hepsi yine birbirine girdi, üstelik eskisinden daha gaddarca.

Bu maceranın olağanüstü neticesi şuydu... Ah, bir dakika! Anlatacağımız maceranın bu olmasına henüz karar vermedik ki! Belki de Kızılderililerin yerin altındaki eve düzenledikleri gece saldırısı daha iyi bir hikâyedir; içlerinden bazıları ağaç gövdelerinde sıkışmış ve şişe mantarı gibi çekilip çıkarılmak zorunda kalmışlardı. Veya Peter'ın, Denizkızı Lagünü'nde Kaplan Zambağı'nın hayatını kurtarışını, sonrasında müttefik olmalarını anlatabiliriz.

Hani korsanların oğlanlar yesin de telef olsun diye yaptıkları o pasta vardı ya, o olayı da anlatabiliriz. Korsanlar pastayı kurnazca bir gün oraya bir gün buraya yerleştirmişler ama her defasında Wendy son dakikada çocukların elinden almıştı, nihayetinde o pasta yaş pasta olmaktan çıkıp taş gibi bir şey olmuştu ve çocuklar onu füze niyetine kullanıp Kanca'yı karanlıkta yere sermişlerdi.

Mesela Peter'ın arkadaşı olan kuşların hikâyesini de anlatabiliriz, özellikle de lagüne sarkan ağaçlardan birinin

tepesine yuva yapan Hiçbiryer kuşunun hikâyesini; yuvası suya düşmüş, kuş yumurtaların üzerinde oturur vaziyette suda yüzmeye başlamıştı, Peter da kuş rahatsız edilmeyecek diye emir vermişti. Çok tatlı bir hikâyedir bu ve sonu, bir kuşun ne kadar minnettar olabileceğini gösterir ama bunu anlatacaksak lagün macerasının tamamını da anlatmak zorundayız ki bu da bir yerine iki macera anlamına gelir. Oldukça heyecanlı olan daha kısa bir macera ise Tinker Bell'in, birkaç sokak perisinin yardımıyla, uyumakta olan Wendy'yi kocaman, yüzen bir yaprağın üzerinde anakaraya götürme çabasını anlatan maceradır. Neyse ki yaprak yırtılmış, Wendy uyanmış, banyo vaktinin geldiğini düşünüp adaya geri yüzmüştü. Peter'ın aslanlara meydan okuyuşunu da seçebiliriz. Bu macerada, Peter bir ok alıp kendi etrafına daire çizmiş, aslanlara da "Gelin de bu daireyi geçin," demişti; oğlanlar ile Wendy çıktıkları ağaçlarda nefeslerini tutmuş seyrederken Peter saatlerce beklediği halde tek bir aslan bile bu meydan okumaya karşılık vermemişti.

Bu maceralardan hangi birini seçmeli? En iyisi kura çekmek.

Evet, kura çektim ve lagün macerası kazandı. Belki de birileri keşke kanyon veya pasta veya Tink'in yaprağı kazansaydı diyebilir. Tabii ki bir daha kura çekebilir ve bu üçünden en iyisini bulabilirim; fakat belki de lagün macerasından devam etmek daha adil olacak.

VIII. Bölüm

Denizkızı Lagünü

Şanslıysanız, gözlerinizi kapattığınızda karanlığın içine gizlenmiş harika pastel renklerde şekilsiz bir göl görebilirsiniz; sonra gözlerinizi iyice yumarsanız göl şekil almaya başlar, renkler öyle canlanır ki gözlerinizi biraz daha sıktığınızda alev alırlar. İşte renkler alev almadan hemen önce lagünü görürsünüz. Anakarada ona en yakın olabileceğiniz an budur, cennetlik tek bir an; ikinci bir an daha olabilse, işte o zaman da kıyıya çarpan köpüklü dalgaları görebilir, denizkızlarının şarkısını duyabilirsiniz.

Çocuklar genelde uzun yaz günlerini bu lagünde çoğu zaman yüzerek, dalgalarla boğuşarak ya da suda denizkızı oyunları oynayarak geçirirlerdi. Bu size, denizkızlarının onlara arkadaşça yaklaştığını düşündürmesin; bilakis Wendy, adada bulunduğu onca zaman boyunca denizkızlarından tek bir medeni söz bile duymadığı için şikâyet eder dururdu. Lagünün kıyısına sessizce yaklaştığında onlarcasını kayalıklarda, özellikle de Sürgün Kayası'nda görürdü; orada Wendy'yi gıcık edecek şekilde tembel tembel saçlarını taramayı, güneşlenmeyi pek severlerdi; Wendy bazen de parmak uçlarına basar gibi usulca yakınlarına kadar yüzerdi ama onu görmeleriyle suya dalmaları bir olurdu, muhtemelen

kuyruklarıyla şöyle bir güzel su sıçratırlardı, kazara değil tabii, kasten.

Bütün oğlanlar da benzer bir muamele görüyorlardı, tabii Peter hariç; o Sürgün Kayası'nda onlarla saatlerce sohbet eder, canını sıkan bir şeyler söylerlerse kuyruklarına otururdu. Wendy'ye onların taraklarından birini vermişti.

Onları bir de dolunay zamanı, tuhaf iniltili çığlıklar koparırken görmelisiniz; fakat o gecelerde lagün ölümlüler için tehlikeli bir yer olur ve Wendy, şimdi anlatacağımız geceye kadar lagünü ay ışığında hiç görmemişti, korkudan değildi bu tabii, istese Peter ona seve seve eşlik ederdi ama herkes yedide yatakta olacak gibi katı bir kural vardı. Öte yandan yağmur sonrasında açan güneşin parıldadığı günlerde sık sık lagüne giderdi, böyle zamanlarda inanılmaz sayıda denizkızı ortaya çıkıp köpüklerle oynardı. Rengârenk köpükler suda gökkuşakları oluşturur, denizkızları da neşe içinde bu köpüklere kuyruklarıyla vurup top gibi birbirlerine atarlar, kabarcığı patlayana kadar gökkuşağının içinde tutma oyunu oynarlardı. Gökkuşağının iki ucu kale oluyordu, kalecilerin sadece ellerini kullanmalarına izin vardı. Bazen bu oyunlardan birkaçı aynı anda oynanırdı lagünde, ortaya oldukça hoş bir manzara çıkardı.

Fakat çocuklar bu oyunlara katılmak istedikleri anda kendi kendilerine oynamak zorunda kalırlardı, çünkü denizkızları hemen ortadan kaybolurdu. Yine de denizkızlarının gizlice bu davetsiz misafirleri seyrettiklerine ve onlardan birtakım fikirler aldıklarına dair kanıtımız var; bir gün John köpüklere yeni bir vuruş tekniği getirmişti, el yerine kafayla vuruyordu. Denizkızları da bu tekniği benimsedi. Bu, John'un Hiçbiryer'de bıraktığı tek izdir.

Öğle yemeğinin ardından çocukların kayanın üzerinde yarım saat kestirmeleri de seyretmeye şayan bir şey olmalı. Wendy, bu dinlenme saatinde ısrarcıydı ve her ne kadar yemekleri hayali olsa da bu gerçek bir dinlenme olmak zorun-

daydı. Böylece güneşin altına serilirlerdi, bedenleri güneşte ışıl ışıl parlardı, Wendy de kendini önemli biri gibi hissederek yanlarında oturur beklerdi.

İşte yine böyle günlerden biriydi, hepsi Sürgün Kayası'ndaydı. Kaya, evdeki büyük yataklarından daha büyük değildi, ama tabii hepsi az yer kaplamayı gayet iyi biliyordu; bazıları uyukluyor, bazıları da gözleri kapalı halde uzanıyor ve Wendy başka tarafa bakarken ara sıra birbirlerini çimdikleyip duruyorlardı. Wendy ise dikiş dikmekle pek meşguldü.

O dikişini yapadursun, lagün birdenbire değişti. Yüzeyi hafiften dalgalandı, güneş kayboldu, sessizce yayılan gölgeler suyu soğuttu. Wendy doğru dürüst göremediğinden ipliği iğneye bir türlü geçiremiyordu, sonra başını kaldırıp baktığında insanı hep güldüren bir yer olan lagün, şimdi düşmanca bir görünüme bürünmüştü.

Henüz gece olmadığını biliyordu, fakat gece kadar karanlık bir şey gelmişti. Hayır, daha da kötüsü. Gelmemişti, geldiğini haber vermek için denizden onlara doğru o minik dalgaları göndermişti. Neydi bu?

O an zihnine Sürgün Kayası hakkında anlatılan hikâyeler üşüştü; kayanın bu adı almasının sebebi, zalim kaptanların kimi denizcileri boğulup ölsünler diye oraya terk etmesiydi. Deniz yükseldiğinde kaya sulara gömülüyor, denizciler boğuluyordu.

Tabii ki derhal çocukları uyandırmalıydı; sadece onlara doğru gelen bilinmezden dolayı değil, artık soğumaya başlayan bir kayanın üzerinde uyumak da iyi bir fikir olmadığı için. Fakat o genç bir anneydi ve bunu bilmiyordu; tek bildiği, öğle yemeğinden sonra yarım saat uyuma kuralına harfiyen uyulması gerektiğiydi. Dolayısıyla, her ne kadar içine bir korku çökse ve bir erkek sesi duymayı çok istese de onları uyandırmayacaktı. Boğuk kürek çekme sesleri duyduğunda yüreği ağzına geldi ama yine onları uyandırmadı. Onun yeri-

ne güzel güzel uykularını almaları için tepelerinde gözcü gibi dikildi. Wendy ne kadar da cesur, değil mi?

Aralarından birinin uykusunda bile tehlikenin kokusunu alabilmesi oğlanlar için bir şanstı. Peter bir anda uyanıp ayaklandı, bir köpek gibi dikkat kesildi ve uyarı çığlığıyla hepsini uyandırdı.

Bir eli kulağında kıpırdamadan bekledi.

"Korsanlar!" diye bağırdı. Diğerleri yakınına toplandı. Yüzünde garip bir gülümseme vardı, bunu gören Wendy ürperdi. Yüzüne bu gülümseme yayıldığında kimse onunla konuşmaya cesaret edemezdi; tek yapabildikleri ona itaat etmek üzere hazır ola geçmek olurdu. Peter'dan kesin ve sert bir emir geldi:

"Suya dalın!"

Suda bir anda bir sürü bacak parıldadı, sonra lagün ıssız kaldı. Sürgün Kayası şimdi o tehditkâr sularda tek başına duruyordu, sanki kendisi de sürgün edilmişti.

Bir kayık yaklaşıyordu. Bu küçük bir korsan salıydı, içinde üç kişi vardı: Smee, Starkey ve bir tutsak. Bu tutsak, Kaplan Zambağı'ndan başkası değildi. Elleri ve ayak bilekleri bağlıydı, kaderinin ne olacağını da gayet iyi biliyordu. Ölüp gitmesi için kayaya terk edeceklerdi kızı; onun soyundan biri için yakılarak veya işkenceyle öldürülmekten çok daha dehşetli bir sondu bu. Zira suyun içinde o mutlu av alanına, yani cennete giden bir yol olmadığı yazmıyor muydu kabile kitabında? Yine de yüzünde duygudan eser yoktu, o bir kabile reisinin kızıydı, bir reis kızı gibi ölmeliydi, bu ona yeterdi.

Onu ağzında bir bıçakla korsan gemisine çıkarken yakalamışlardı. Gemide gözcü bulundurmazlardı; Kanca, adının esintisinin bile birkaç kilometrelik alanda gemilerini koruyacağını söyleyerek böbürlenirdi. Şimdi de kızın kaderi koruyacaktı gemiyi. Geceleyin o esintinin içinde bir inilti daha dolaşacaktı.

Kendileriyle birlikte getirdikleri karanlık yüzünden bu iki korsan, kayayı anca ona çarpınca fark ettiler.

"Orsa et orsa, seni aptal herif," diye bağırdı İrlanda aksanlı bir ses, bu Smee idi: "Baksana kaya burada işte. Şimdi yapmamız gereken şu Kızılderiliyi yukarı çıkarıp boğulmaya bırakmak."

Güzeller güzeli kızı bir çırpıda kaba saba hareketlerle kayaya bıraktılar, Kaplan Zambağı boş yere direnmeyecek kadar gururluydu.

Kayaya epey yakın bir yerde ama korsanların görüş alanının dışında, iki kafa suya dalıp çıkmaktaydı, biri Peter'ın biri Wendy'nin kafasıydı. Wendy ağlıyordu, çünkü bu ömründe şahit olduğu ilk trajediydi. Peter ise birçok trajedi görmüş, ama hepsini unutmuştu. Kaplan Zambağı için Wendy'den daha az üzülüyordu: Onu asıl kızdıran, bire karşı iki kişinin olmasıydı ve bu yüzden kızı kurtarmaya karar verdi. Bunun kolay yolu, korsanların gitmesini beklemek olurdu; fakat o asla kolay olanı seçen biri değildi.

Peter'ın yapamayacağı hiçbir şey yoktur, işte şimdi de Kanca'nın sesini taklit ediyordu.

"Hey! Buraya bakın sizi ahmak herifler!" diye seslendi. Harika bir taklitti bu.

"Kaptan!" dedi korsanlar, hayretle birbirlerine bakıyorlardı.

"Bize doğru yüzüyor olmalı," dedi Starkey. Etrafta onu nafile arıyorlardı.

"Kızılderiliyi kayaya bırakıyoruz," diye seslendi Smee.

"Serbest bırakın onu," yanıtı geldi, şaşırmışlardı.

"Ne, serbest mi?"

"Evet, iplerini kesin, bırakın gitsin."

"Ama kaptan..."

"Derhal dediğimi yapın, duydunuz mu beni!" diye bağırdı Peter. "Yoksa kancam geliyor."

"Tuhaf!" diye iç geçirdi Smee.

"Kaptanın emrine uysak iyi olur," dedi Starkey, gerilmişti.

"Baş üstüne kaptan," dedi Smee ve Kaplan Zambağı'nın iplerini kesti. Kız, bir anda yılanbalığı gibi Starkey'in bacaklarının arasından kayıp suda kayboldu.

Tabii Wendy, Peter'ın zekâsı karşısında çok heyecanlanmıştı; fakat onun da heyecana kapılıp birdenbire horoz gibi ötmeye başlayabileceğini, kendi kuyusunu kazabileceğini bildiğinden hemen oğlanın ağzını kapatmak üzere ileri atıldı. Ama "Hey kayıktakiler!" diye bağıran Kanca'nın, lagünün üzerinde yankılanan sesiyle dondu kaldı. Bu sefer konuşan Peter değildi.

Belki de Peter tam horoz gibi ötmeye başlayacaktı ama onun yerine bir şaşkınlık ıslığı döküldü dudaklarından.

"Hey kayıktakiler!" dedi ses yine.

Wendy şimdi anlamıştı ne olduğunu. Gerçek Kanca da sudaydı.

Sala doğru yüzüyordu ve tayfası ona yol göstermek için ışık tuttuğundan çabucak onlara ulaştı. Wendy, lambanın ışığında adamın kancasının salın kenarını kavrayışını gördü; sular damlayan o esmer, şeytansı yüzünü gördü ve titremeye başladı, derhal oradan yüzerek uzaklaşmak istiyordu, fakat Peter kımıldamadı bile. Oğlanın içi kıpır kıpırdı, kibri ve tafrası almış yürümüştü. "Ben ne harikulade birisiyim yaa, harikayım resmen!" diye fısıldadı kıza; kız onunla aynı fikirde olsa da, ondan başka kimse o an bunu duymadığı için gerçekten mutlu oldu.

Peter, Wendy'ye dinlemesini işaret etti.

İki korsan, hangi rüzgârın kaptanlarını buraya attığını merak ediyorlardı; ama kaptanları, derin bir kedere kapılmış gibi başını kancasına dayamış oturuyordu.

"Kaptan, her şey yolunda mı?" diye sordular çekinerek; yanıt, anlaşılmaz bir inilti oldu.

"İç çekiyor," dedi Smee.

"Yine iç çekiyor," dedi Starkey.

"Ve hatta üçüncü defa iç çekiyor," dedi Smee.

"Neyin var kaptan?"

Nihayet Kanca telaşla konuşmaya başladı.

"Her şey bitti," diye bağırdı. "O oğlanlar kendilerine bir anne buldular."

Wendy, çok korkmuş olsa da gururdan göğsü kabardı.

"Ne uğursuz gün!" diye bağırdı Starkey.

"Anne ne ki?" diye sordu cahil Smee.

Wendy öyle şaşırdı ki "Bilmiyor!" diye haykırdı. Ve o gün bugündür, evcil bir korsana sahip olunacaksa, bunun Smee olacağını düşünmekte.

Peter kızı suya batırdı, çünkü Kanca irkilerek "Neydi bu?" diye bağırmaya başlamıştı.

"Ben bir şey duymadım," dedi Starkey, lambasını suyun üzerine tutarak. Korsanlar aydınlanan tarafa baktıklarında tuhaf bir görüntüyle karşılaştılar. Bu size daha önce sözünü ettiğim, lagünün üzerinde gezinen kuş yuvasıydı, ortasında da bir Hiçbiryer kuşu oturmaktaydı.

"Gördünüz mü, işte size bir anne!" dedi Kanca, Smee'nin sorusuna cevaben. "Ders çıkarın! Yuva suya düşmüş olmalı, ama anne yumurtalarını terk eder mi? Hayır."

Sesinde hafif bir kırgınlık vardı, sanki bir anlığına o eski masum günlerini hatırlamıştı... Sonra birden kancasıyla bu zayıflık belirtisini silip attı.

Son derece etkilenen Smee, yuva önlerinden kayıp geçerken kuşa uzun uzun baktı; fakat ondan daha şüpheci olan Starkey, "Bu bir anneyse, buralarda Peter'a yardım etmek için geziniyordur belki," dedi.

Kanca irkildi. "Evet, bana musallat olan da bu korku işte," dedi.

Bu moral bozukluğundan Smee'nin gayretkeş sesiyle sıyrıldı.

"Kaptan," dedi Smee, "şu oğlanların annesini kaçırsak, kendimize anne yapsak, ne dersin?"

"Harikulade bir fikir!" diye bağırdı Kanca ve plan bir anda o müthiş beyninde makul bir şekil aldı. "Çocukları yakalayıp gemiye götüreceğiz, oğlanları güvertedeki kalasın üzerinden denize yollayacağız, Wendy de annemiz olacak."

Wendy yine kendini tutamadı.

"Asla!" diye bağırıp suya daldı.

"Neydi o?"

Fakat hiçbir şey göremediler. Herhalde rüzgârda uçuşan bir yaprak diye düşündüler. "Tamam mıdır kabadayılar?" diye sordu Kanca.

"Ben varım," dedi ikisi de, ellerini ortaya uzatıp.

Kaptan da buna kancasıyla katıldı. "Ant için."

Ellerini üst üste koyup ant içtiler. O sırada kayanın üzerindeydiler ve Kanca birdenbire Kaplan Zambağı'nı hatırladı.

"Nerede o Kızılderili?" diye sordu aniden.

Bazı anlarda şakacı mizacı su yüzüne çıkardı, iki korsan bunun o anlardan biri olduğunu düşündü.

"O iş tamamdır kaptan," diye yanıtladı Smee sakin sakin, "kızı serbest bıraktık."

"Serbest mi bıraktınız!" diye bağırdı Kanca.

"Sen... öyle... emrettin ya," diye kekeledi lostromo.

"Sen sudan bize seslendin, bırakın onu dedin," dedi Starkey.

"Yıkılın karşımdan sefiller!" diye gürledi Kanca. "Ne halt ettiniz siz!" Yüzü öfkeden kararmıştı, fakat adamlarının ciddi olduklarını anlayınca öylece kalakaldı. "Beyler," dedi hafifçe titreyerek, "ben öyle bir emir vermedim."

"Tuhaf ötesi," dedi Smee ve hepsi huzursuz şekilde kıpırdandı. Kanca iyice yüksek perdeden konuşsa da sesi titriyordu.

"Ey gecenin karanlığında lagünde dolaşan hayalet," diye bağırdı, "duyuyor musun beni?"

Peter o an sessiz kalsa iyi olurdu ama tabii ki duramadı. Hemen Kanca'nın sesiyle şöyle cevap verdi:

"Hay bin kunduz! Tabii ki seni duyuyorum."

O doruk noktasında Kanca'nın kılı kıpırdamadı, yüzünün rengi dahi solmadı. Smee ile Starkey ise dehşet içinde birbirlerine sarıldılar.

"Sen kimsin yabancı? Söyle!" diye buyurdu Kanca.

"Ben Kanca James," diye yanıtladı ses, "*Jolly Roger* gemisinin kaptanı."

"Değilsin, değilsin," diye bağırdı Kanca boğuk bir sesle.

"Yıkılın karşımdan sefiller," diye karşılık verdi ses, "bir daha söyle de seni de demirleyeyim."

Kanca sakince konuşmayı denedi. "Sen Kanca'ysan," dedi, neredeyse alçakgönüllü denebilecek bir tavırla, "söyle bakalım ben kimim?"

"Morina balığısın," dedi ses, "morina balığının tekisin."

"Morina balığıymış!" diye tekrar etti Kanca şaşkın şaşkın, o ana kadar incinmemiş olan gururu bu sözle incinmişti. Adamlarının ondan uzaklaştığını gördü.

"Bugüne kadar bize bir morina balığı mı kaptanlık ediyormuş!" diye mırıldanıyorlardı. "Bizi küçük düşürüyor."

Kendi köpekleri onu ısırmaya çalışıyordu; fakat Kanca o an ne kadar trajik bir duruma düşse de onlara kulak asacak değildi. Böyle korkunç bir ifade karşısında ihtiyacı olan şey onların değil, kendisinin inancıydı. Benliğinin parmakları arasından kayıp gittiğini hissediyordu. "Beni bırakma kabadayı," diye fısıldadı.

Bütün büyük korsanlar gibi onun da karanlık tabiatında kadınsı bir unsur vardı, zaman zaman ona sezgiler gönderirdi. Birdenbire bir tahmin oyunu oynamaya karar verdi.

"Kanca," diye seslendi, "başka bir sesin var mı?"

Peter asla oyuna dayanamazdı, kendi sesiyle neşe içinde, "Evet var," diye yanıt verdi.

"Ve başka bir adın?"

"Tabii ki."

"Bitki misin?" diye sordu Kanca.

"Hayır."

"Mineral misin?"

"Hayır."

"Hayvan mısın?"

"Evet."

"Erkek misin?"

"Hayır!" Bu yanıt, küçümser bir havayla yankılanmıştı.

"Oğlan mısın?"

"Evet."

"Sıradan bir oğlan mı?"

"Hayır!"

"Harika bir oğlan mı?"

Wendy kederle, bu sefer yankılanan yanıtın "Evet" olduğunu duydu.

"İngiltere'de misin?"

"Hayır."

"Burada mısın?"

"Evet."

Kanca'nın kafası iyice karışmıştı. "Ona birkaç soru sorun," dedi diğerlerine, ter içindeki alnını siliyordu.

Smee uzun uzun düşündü. "Hiçbir şey gelmiyor aklıma," dedi üzüntüyle.

"Bilemediniz ki, bilemediniz ki!" diye böbürleniyordu Peter. "Pes mi ediyorsunuz?"

Tabii ki kibirli Peter oyunu uç noktalara taşıyordu ve bu vicdansızlar bir an karşılarındaki fırsatı gördüler.

"Evet, pes ediyoruz," diye yanıtladılar hevesle.

"İyi o zaman," diye bağırdı, "ben Peter Pan!"

Pan!

Kanca bir anda kendine geldi, Smee ve Starkey de tekrar sadık hizmetkârlar olmuşlardı.

"Şimdi yakaladık onu," diye bağırdı Kanca. "Suya atla Smee. Starkey, sala göz kulak ol. Ölü ya da diri, istiyorum onu!"

Kanca daha konuşurken suya atladı ve birdenbire Peter'ın neşeli sesi duyuldu.

"Çocuklar hazır mısınız?"

"Evet, evet," sesleri geldi lagünün dört bir yanından.

"O zaman çullanın korsanlara."

Dövüş kısa ve sert oldu. İlk kanı döken, yiğitçe sala çıkıp Starkey'i yakalayan John oldu. Acımasız bir mücadele yaşandı ve John korsanın elinden kamasını kapmayı başardı. Starkey saldan denize düştü, John da peşinden atladı. Sal uzaklaşıp gitti.

Suyun orasında burasında bir kafa batıp çıkıyor, sonra karanlıkta bir çelik parıltısı görülüyor, hemen ardından ya bir feryat ya da bir sevinç çığlığı duyuluyordu. O kargaşada kendi tarafındakilere saldıranlar da oldu. Smee'nin tirbuşonu Gezenti'nin dördüncü kaburgasına daldı, bu arada Smee de Kıvırcık tarafından şişlendi. Kayanın öteki tarafında Starkey, Sırık'la İkizlerin tepesine fena halde çökmüştü.

Peki, tüm bu zaman zarfında Peter neredeydi? Elbette daha büyük bir avın peşindeydi.

Hepsi cesur oğlanlardı, fakat korsan kaptanın darbelerinden kaçtıkları için suçlanamazlardı. Demir pençesiyle suda etrafına bir ölüm çemberi çiziyordu, oğlanlar da korkmuş balıklar gibi bu çemberden kaçıyorlardı.

Fakat ondan korkmayan biri vardı; bu çembere girmeye hazırlanan biri.

İlginçtir çarpışmaları suda gerçekleşmedi. Kanca nefes almak için kayaya tırmandı, o sırada Peter da karşı taraftan kayaya çıkmaktaydı. Tabii kaya öyle kaygandı ki yaptıkları tırmanmak yerine sürünmek oluyordu. İkisi de ötekinin gelişinden bihaberdi. Tutunacak bir yer ararken birbirlerinin kollarını kavrayınca hayretle başlarını kaldır-

dılar, yüzleri neredeyse birbirine değecekti, böylece karşılaşmış oldular.

En büyük kahramanlardan bazıları, dövüşe girişmeden önce midelerinde bir sancı hissettiklerini itiraf etmişlerdir. O an Peter da böyle bir durumda olsaydı bunu makul karşılardım. Her şey bir yana, sonuçta Gemi Aşçısı'nın korktuğu tek adam Kanca'ydı. Fakat Peter'ın midesinde sancı yoktu, tek hissettiği şey memnuniyetti. O şirin dişlerini neşeyle gıcırdattı. Bir çırpıda Kanca'nın kemerinden bir hançer kaptı, tam hançeri ait olduğu yere gönderecekken kayanın üzerinde düşmanından daha yüksek bir noktada olduğunu fark etti. Pek adil bir dövüş olmazdı bu. Korsana elini uzatıp ayağa kalkmasına yardım etti.

Kanca işte tam o an saldırdı.

Darbenin verdiği acıdan ziyade bu haksızlık sarstı Peter'ı. Kendini epey çaresiz hissetti. Dehşet içinde bakakaldı sadece. İlk defa haksızlığa maruz kalan bütün çocuklar böyle etkilenir işte. Çocukların tek düşündüğü, kimsenin onlara haksızlık etme hakkının olmayışıdır. Siz ona haksızlık etseniz de sizi yine sever, ama bir daha asla aynı çocuk olmayacaktır. Hiç kimse uğradığı ilk haksızlığı hazmedemez: Peter hariç. O bu durumla sık sık karşılaşır ama hep unutur. Sanırım o ve diğer herkes arasındaki gerçek fark budur.

Dolayısıyla, Kanca'nın bu hareketi karşısında ilk defa haksızlığa uğramış gibi hissetti ve çaresizce bakakaldı. Demir el onu iki defa pençeledi.

Bundan birkaç dakika sonra diğer oğlanlar Kanca'nın suda dehşetle debelenerek gemiye ulaşmaya çalıştığını gördüler; o nahoş yüzünde kıvançtan eser kalmamıştı, yalnızca korku vardı, çünkü timsah azimle onu takip etmekteydi. Normal koşullarda oğlanlar yanlarında tezahürat yaparak yüzerlerdi; fakat o sırada panik olmuşlardı, çünkü hem Peter'ı hem Wendy'yi kaybetmişlerdi, lagünün dört bir tarafında seslenerek onları arıyorlardı. Salı buldular ve onunla

eve dönmek için yola koyuldular; bu esnada hâlâ "Peter, Wendy" diye bağırıyorlardı, fakat alaycı denizkızlarının gülüşleri dışında bir yanıt alamadılar. "Geri yüzüyor olmalılar, belki de uçuyorlardır," gibi bir sonuca vardılar. Fazla endişelenmediler, çünkü Peter'a büyük bir inançla bağlıydılar. Tipik oğlan çocukları gibi kıkırdadılar, çünkü yatma saatleri geçiyordu ve bu tamamen anneleri Wendy'nin hatasıydı!

Sesleri sönüp gidince lagünün üzerine derin bir sessizlik çöktü ve sonra cılız bir feryat duyuldu:

"İmdat, imdat!"

İki küçük beden, kayaya çarpıp duruyordu; kız bayılmış, oğlanın kolunda yatıyordu. Peter son bir gayretle onu kayanın üzerine çekip yatırdı, sonra o da yanına uzandı. Peter da bayılmak üzereyken suyun yükselmekte olduğunu fark etti. Pek yakında boğulacaklarını biliyordu, ama takati kalmamıştı.

İkisi öyle yan yana yatarken bir denizkızı Wendy'yi ayağından yakaladı ve onu usulca suya çekmeye başladı. Peter, yanındakinin kaydığını hissedince birdenbire uyandı ve tam zamanında Wendy'yi geri çekmeyi başardı. Fakat ona gerçeği açıklamak zorundaydı.

"Kayanın üzerindeyiz Wendy," dedi, "ama gittikçe küçülüyor. Yakında tamamı suyun altında kalacak."

Kız hâlâ bir şey anlamıyordu.

"Gitmemiz lazım," dedi kız, neşeli çıkıyordu sesi.

"Evet," dedi oğlan, zor duyulan bir sesle.

"Yüzelim mi, uçalım mı Peter?"

Peter'ın ona durumu anlatması gerekiyordu.

"Wendy, sence benim yardımım olmadan adaya kadar yüzebilir ya da uçabilir misin?"

Kız çok bitkin olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Peter inledi.

"Neyin var?" diye sordu Wendy, endişelenmişti.

"Sana yardım edemem Wendy. Kanca beni yaraladı. Ne uçabilirim ne de yüzebilirim."

"İkimiz de burada boğulacak mıyız yani?"

"Baksana su nasıl da yükseliyor..."

Elleriyle gözlerini kapattılar ki bu manzarayı görmesinler. Kısa süre içinde yok olacaklarını zannediyorlardı. Orada öylece otururken, bir öpücük kadar yumuşacık bir şey Peter'a değdi ve sanki utanarak "Benim bir faydam olabilir mi?" der gibi karşısında durdu.

Bu, Michael'ın birkaç gün önce yaptığı uçurtmanın kuyruğuydu. Oğlanın elinden kurtulmuş, uçup kaybolmuştu.

"Michael'ın uçurtması," dedi Peter kayıtsızca, ama hemen sonra kuyruğu yakalayıp uçurtmayı kendine çekti.

"Bu Michael'ın ayaklarını yerden kesmişti," diye bağırdı Peter, "neden seni de taşımasın?"

"İkimizi de!"

"İki kişiyi taşıyamaz; Michael ve Kıvırcık denediler, olmadı."

"Kura çekelim o zaman," dedi Wendy cesurca.

"Sen bir hanımefendisin, o dediğin asla olmaz." Çoktan kızın gövdesine uçurtmanın kuyruğunu dolamıştı. Wendy oğlana yapıştı, onsuz gitmeyi reddediyordu; fakat Peter "Haydi hoşça kal Wendy," diyerek onu kayadan itti, kız kısa sürede havada gözden kayboldu. Peter lagünde yapayalnız kaldı.

Kaya artık iyice küçülmüştü, çok geçmeden tamamen sulara gömülmüş olacaktı. Solgun ışıklar suyun üzerinde oynaşıyordu; az sonra dünyanın hem en ahenkli hem en kederli sesi duyuldu uzaklardan: Denizkızları aya sesleniyorlardı.

Peter pek diğer oğlanlara benzemezdi, fakat sonunda o da korkmaya başlamıştı. Baştan aşağı ürperdi, sanki bir esinti denizi yalayıp geçiyordu; ama denizde bir esintinin ardından bir başkası, sonra yüzlercesi gelir, oysa Peter sadece tek bir ürperti hissetmişti. Bir an sonra kendini yine kayanın üzerinde ayakta buldu, yüzünde o aynı gülümseyiş, içinde gümbürdeyen bir davul. "Ölmek fena halde büyük bir macera olurdu," diyordu davul sesleri.

IX. Bölüm

Hiçbiryer Kuşu

Peter'ın yapayalnız kalmasından hemen önce duyduğu son ses, denizin altındaki yatak odalarına birer birer çekilen denizkızlarının sesiydi. Kapılarını kapattıklarını duyamayacak kadar uzaktaydı Peter; öte yandan yaşadıkları mercan mağaralarındaki her kapı açılıp kapanırken hafif bir çan sesi gelir (anakaranın en hoş evlerinde olduğu gibi), işte Peter da o çan seslerini duymuştu.

Su yavaş yavaş yükseliyordu, şimdi ayaklarına değmeye başlamıştı; Peter, o nihai yutma hamlesini beklerken vakit geçirmek için lagünde hareket eden tek şeyi seyretmeye başlamıştı. Önce onun suda yüzen bir kâğıt parçası olduğunu düşündü, belki de bir uçurtma parçasıydı, kıyıya vurmasının ne kadar süreceğini merak etti.

Çok geçmeden onun gerçekten garip bir şey olduğunu fark etmişti, kesinlikle lagünde bulunmasının belli bir amacı vardı, zira gelgitle mücadele halindeydi; bazen başarılı da oluyordu ve başarılı olduğu anlarda Peter alkışlamadan edemiyordu, o hep zayıf tarafa sempati duymuştur. Bu çok yürekli bir kâğıt parçasıydı.

Aslında kâğıt parçası değildi, yuvasıyla birlikte ümitsiz bir gayretle Peter'a ulaşmaya çalışan Hiçbiryer kuşuydu.

Yuvası suya düştüğünden bu yana öğrendiği kanat çırpma hareketlerini yapıyordu, bu garip zanaatta bir nebze ustalaşmıştı, fakat Peter onu fark ettiğinde çok bitkin durumdaydı. Kuş Peter'ı kurtarmak, ona yuvasını sunmak için gelmişti, halbuki içinde yumurtaları vardı. Bu kuş bende merak uyandırdı aslında, zira her ne kadar Peter şu an ona karşı nazik olsa da geçmişte kuşa eziyet ettiği de olmuştu. Aklıma gelen tek açıklama şu: Bayan Darling ve diğerleri gibi o kuş da Peter karşısında yelkenleri suya indirmişti, sonuçta ağzında hâlâ sütdişleri olan bir çocuktu kendisi.

Kuş Peter'a seslenip oraya niçin geldiğini açıkladı, Peter da ona seslenerek orada ne işi olduğunu sordu, ama tabii ki birbirlerinin dilini anlamıyorlardı. Hayal ürünü hikâyelerde insanlar kuşlarla rahatça konuşabilir ve ben de size bu anlattığım öyle bir hikâyeymiş numarası yapmak, Peter'ın Hiçbiryer kuşuna zekice bir cevap verdiğini söylemek isterdim; fakat en iyisi hakikattir, o nedenle sadece gerçekte ne olduğunu anlatmak istiyorum. Evet, sonuçta birbirlerini anlayamamaları yetmiyormuş gibi kibarlığı da bir kenara bıraktılar.

"Yugu-vaga-yaga gegel-mege-nigi igis-tigi-yogo-rugum," diye seslendi kuş, kendi dilinde olabildiğince tane tane ve yavaş konuşuyordu; "bögöy-lecege kıgı-yıgı-yaga sügü-rügük-lege-nege-rek gigi-değersin, yugtu-vagayı yaga-kıgı-nına gege-tigi-rege-mege-yecek kaga-dagar yogor-gunum oga-naga doğu-rugu yügüz-megeye çaga-lıgış-maga-lısın."

"Sen ne cikcikliyorsun öyle?" diye yanıtladı Peter. "Neden yuvayı kendi haline bırakmıyorsun, her zamanki gibi sürüklensin?"

"Yugu-vaga-yaga gegel-mege-nigi..." diye başlayıp her şeyi tekrar etti kuş.

Bu sefer Peter da tane tane konuşmayı denedi.

"Sen... ne... cikcikliyorsun... öyle?" deyip aynı şeyleri tekrar etti.

Hiçbiryer kuşu sinirlenmişti, hemen öfkelenen türden varlıklardır bunlar.

"Seni mankafa alakarga," diye bağırdı kuş, "neden sana söyleneni yapmıyorsun?"

Peter, kuşun onunla alay ederek isim taktığını düşündü ve öfkeyle yanıt verdi:

"Sensin o!"

Sonra biraz garip bir biçimde ikisi de aynı anda aynı şeyi söylediler:

"Kapa çeneni!"

"Kapa çeneni!"

Her şeye rağmen kuş oğlanı kurtarmaya kararlıydı, böylece son bir gayretle yuvayı kayaya doğru itti. Sonra niyetini açıkça ifade edebilmek için yumurtalarını aşağıda bırakarak havalandı.

Peter sonunda anladı, yuvayı yakaladı ve tepesinde pır pır uçan kuşa el sallayarak teşekkürlerini sundu. Halbuki kuşun tepede öyle kanat çırpmasının sebebi teşekkürlerini kabul etmek, hatta yuvaya nasıl ulaştığını görmek değil, Peter'ın yumurtalarına ne yapacağına bakmaktı.

İki büyük beyaz yumurta vardı, Peter bunları havaya kaldırıp uzun uzun düşündü. Kuş, kanatlarıyla yüzünü kapattı; yumurtalarının son anlarını görmeye dayanamayacaktı, fakat tüylerinin arasından bakmadan da edemedi.

Size daha önce söyledim mi hatırlamıyorum, ama kayada yere saplı bir fıçı tahtası vardı, fi tarihinde bazı korsanlar, orada gömülü olan hazineye işaret koymak için dikmişti onu. Çocuklar o parıltılı zulayı keşfetmiş, yaramaz bir anlarında martılara altın Portekiz paraları, elmaslar, inciler ve gümüş İspanyol paraları atma oyunu oynamışlardı. Martılar kendilerine yemek atılıyor zannedip bunları yakalamaya çalışmış, sonra da çocukların bu aşağılık oyununa öfkelenerek uçup gitmişlerdi. Fıçı tahtası hâlâ orada duruyordu, Starkey tepesine şapkasını asmıştı; su geçirmez muşambadan, geniş

siperlikli bir şapkaydı bu. Peter yumurtaları bu şapkaya koyup lagüne bıraktı. Tatlı tatlı süzüldü suda şapka.

Hiçbiryer kuşu oğlanın neyin peşinde olduğunu hemen anladı ve hayranlık dolu bir çığlık attı, Peter da çok haklısın der gibi bir horoz ötüşüyle yanıt verdi. Sonra yuvanın içine yerleşti, o fıçı tahtasını da yelken direği niyetine yanına aldı, gömleğini de yelken diye tahtaya astı. Tam o sırada kuş da şapkaya doğru kanat çırpmaktaydı, gelip yumurtalarının üzerine oturdu. Kuş bir yöne, Peter başka yöne usulca uzaklaştılar, ikisi de neşeliydi.

Elbette Peter salını kuşun kolayca bulabileceği bir sahile çıkardı; fakat şapka o kadar iyiydi ki kuş yuvaya dönüp bakmadı bile. Yuva paramparça olana dek lagünde dolaştı durdu; bu arada Starkey de ara sıra lagünün kıyısına gelip, şapkasının üzerinde oturan kuşu üzüntüyle seyrediyordu. Bu kuşu bir daha görmeyeceğimize göre şunu belirtmekte yarar var: Bugünlerde bütün Hiçbiryer kuşları yuvalarını geniş siperlikli şapka modeline göre yapıyor, böylece yavruları çıkıp siperlikten havalanabiliyor.

Peter yerin altındaki eve, uçurtma tarafından bir o yana bir bu yana sürüklenerek getirilen Wendy ile aşağı yukarı aynı zamanda ulaştığında büyük bir sevinçle karşılandı. Her oğlanın anlatacak bir macerası vardı, fakat belki en büyük macera yatağa birkaç saat geç gidiyor oluşlarıydı. Bu durum onları öyle heyecanlandırmıştı ki daha fazla ayakta kalabilmek için saçma sapan şeyler uyduruyorlardı, mesela sargı bezi istiyorlardı. Wendy, herkes sağ salim evde toplandığı için sevinç içerisinde olsa da saatin ne kadar geç olduğunu fark edip olay çıkardı ve derhal itaat etmekten başka çare bırakmayan bir sesle "Yatağa, çabuk yatağa," diye bağırmaya başladı. Fakat ertesi gün yine son derece şefkat doluydu, hepsine sargı bezleri dağıttı, çocuklar da yatma saatine kadar kollarını askıya alarak veya topallayarak oyunlar oynadılar.

X. Bölüm

Mutlu Yuva

Lagünde korsanlarla yaşadıkları olayın önemli sonuçlarından biri, Kızılderililerin artık oğlanları dost olarak görmeye başlamış olmalarıydı. Peter, Kaplan Zambağı'nı korkunç bir sondan kurtarmıştı, şimdi onun ve kabilesindeki cesur yüreklerin Peter için yapmayacakları şey yoktu. Gece boyu yerin altındaki evin tepesinde oturarak korsanlardan gelecek o büyük saldırı için dostlarına bekçilik eder olmuşlardı ki bu saldırının artık daha fazla gecikmeyeceği çok belliydi. Gündüzleri bile etrafta takılıyor, barış çubuklarını tüttürüyor, hatta atıştırmalık bir şeyler bakınıyorlardı.

Peter'a Büyük Beyaz Baba adını takmışlardı, karşısında eğilip duruyorlardı; Peter da bu durumdan fena halde hoşnuttu, yani aslında bu onun için pek iyi bir şey değildi.

Onlar ayaklarına kapandıkça, kibirli bir tavırla şöyle diyordu: "Büyük Beyaz Baba, çadırının, Piccaninny savaşçıları tarafından korsanlardan korunduğunu görmekten memnuniyet duyar."

"Ben Kaplan Zambağı," diye yanıt veriyordu o tatlı yaratık, "Peter Pan beni kurtarmak, ben onun çok iyi arkadaşı olmak. Ben korsanların ona zarar vermesine izin vermemek."

Kız böyle yaltaklanması gerekmeyecek kadar sevimliydi; öte yandan Peter, bu muamelenin kendisinin en doğal hakkı olduğunu düşünüyor, lütufta bulunurmuş gibi, "Aferin. Peter Pan konuştu," diye yanıt veriyordu.

O ne zaman "Peter Pan konuştu" dese, Kızılderililerin hepsi susmaları gerektiğini anlar, gayet alçakgönüllüce bunu olduğu gibi kabul ederlerdi; öte yandan diğer oğlanlara asla saygı göstermiyorlardı, onları sıradan savaşçılar gibi görüyorlardı. Onlara "N'aber?" falan diye hitap ediyorlardı ve oğlanların canını asıl sıkan, Peter'ın bunda bir sorun görmemesiydi.

Wendy de gizliden gizliye onları haklı buluyordu, ancak evin babasına yönelik şikâyetleri dinlemeyecek kadar sadık bir ev hanımıydı. Kişisel görüşü ne olursa olsun, "En doğrusunu babanız bilir," derdi hep. Onun kişisel görüşü ise, Kızılderililerin ona bir Kızılderili kadını gibi hitap etmemeleri gerektiğiydi.

Şimdi, yaşanan maceralar ve neticeleri yüzünden aralarında Gecelerin Gecesi diyecekleri geceye gelmiş bulunuyoruz. O gecenin gündüzü, sanki gece gizlice gücünü topluyormuş gibi, neredeyse olaysız geçmişti; akşam battaniyelerine sarınan Kızılderililer yukarıdaki nöbet yerlerini almışlardı, aşağıda, Peter hariç çocukların hepsi akşam yemeklerini yemekteydiler; o ise saatin kaç olduğunu anlamak için dışarı çıkmıştı. Adada saatin kaç olduğuna bakmanın yolu, timsahı bulup saat başlarında saatin çalmasını beklemekti.

O akşamki yemek, çay içme oyunu şeklindeydi ve çocuklar da tahtanın etrafına dizilmiş hapır hupur tıkınıyorlardı; öyle gürültü patırtı yapıyorlardı ki Wendy'nin dediği gibi resmen sağır ediciydi. Aslında gürültüye o kadar takılmıyordu, ama çocukların bir şeyleri çekiştirmesi ve sonra da mesela Gezenti'nin onları ittiğini söyleyerek mazeret öne sürmeleri hoşuna gitmiyordu. Yemeklerde kesin bir kural vardı: Birisi birine vurduysa asla karşılık verilmeyecek, tar-

tışma konusu kibarca sağ el kaldırılarak Wendy'ye "Şundan şikâyetçiyim," diyerek aktarılacaktı; fakat genelde olan, bu kuralı unutmaları veya gereğinden fazla kullanmalarıydı.

"Susun," diye bağırdı Wendy, hep bir ağızdan konuşmamaları gerektiğini yirminci kez tekrarlamıştı. "Sırık canım, fincanın mı boşaldı?"

"Pek boş olduğu söylenemez anneciğim," dedi Sırık, elindeki hayali fincana bakarak.

"Henüz sütünü içmeye başlamadı bile," diye araya girdi Sivri.

İspiyonculuktu bu, Sırık fırsatı kaçırmadı.

"Ben Sivri'den şikâyetçiyim," diye bağırdı aniden.

Öte yandan John elini daha önce kaldırmıştı.

"Evet John, ne diyorsun?"

"Peter'ın sandalyesine oturabilir miyim, kendisi burada olmadığına göre?"

"Babanın sandalyesine oturmak mı John!" diye bağırdı Wendy öfkeyle. "Elbette oturamazsın."

"O bizim gerçek babamız değil ki," diye yanıtladı John. "Ben ona gösterene kadar bir babanın ne yaptığını bile bilmiyordu."

Huysuzluk etmeye başlamıştı. "Biz John'dan şikâyetçiyiz," diye bağırdı İkizler.

Gezenti de elini kaldırdı. Aralarındaki en alçakgönüllü, aslında tek alçakgönüllü oydu; o nedenle Wendy ona karşı özellikle kibar davranırdı.

"Sanırım ben baba olamam, değil mi?" dedi Gezenti çekinerek.

"Hayır Gezenti."

Gezenti bir kere söze başladı mı –ki pek sık olmazdı bu– komik bir mantıkla devam ederdi.

"Ben baba olmadığıma göre," dedi kasvetli bir tonda, "Michael sanırım sen de benim bebek olmama izin vermezsin?"

"Hayır, izin vermem," diye kestirip attı Michael. Çoktan sepetine girmişti.

"Bebek de olamayacağıma göre," dedi Gezenti, gittikçe daha kasvetli bir hal alıyordu, "sizce ikiz olabilir miyim?"

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı İkizler, "ikiz olmak feci zor bir şeydir."

"Önemli biri olamayacağıma göre," dedi Gezenti, "içinizden biri benim numaramı görmek ister mi?"

"Hayır," diye yanıtladılar hep bir ağızdan.

Sonunda sustu. "Zaten hiç ümidim yoktu," dedi.

Şikâyet yağmuru yine başladı.

"Sırık sofrada öksürüyor."

"İkizler önce cheesecake'lerini yemeye başladılar."

"Kıvırcık hem tereyağını hem balı önüne aldı."

"Sivri ağzında lokma varken konuşuyor."

"Ben İkizlerden şikâyetçiyim."

"Ben Kıvırcık'tan şikâyetçiyim."

"Ben de Sivri'den şikâyetçiyim."

"Ah Tanrım!" diye bağırdı Wendy. "Evde kalmış kızlara ne kadar imreniyorum bazen!"

Çocuklara masayı toplamalarını söyledi ve kendisi gidip dikiş sepetinin başına oturdu; sepet, onarılacak uzun çoraplarla tepeleme doluydu, her zaman olduğu gibi her dizde birer delik.

"Wendy, ben beşikte yatmayacak kadar büyüdüm," diye sitem etti Michael.

"O beşikte birisi olmak zorunda," dedi Wendy, sesi biraz aksi çıkmıştı, "ve en küçüğümüz sensin. Beşik, bir eve yuva havası veren hoş bir şeydir."

O söküklerle uğraşırken diğerleri etrafında oyun oynadılar; romantik bir ateşin önünde ne mutlu suratlar, ne güzel dans eden kollar bacaklardı onlar... Bu, yerin altındaki o evde alışıldık bir sahne haline gelmişti, fakat maalesef şu an son defa bakıyoruz o sahneye.

Yukarıdan ayak sesleri geldi ve emin olun ki onu ilk duyan Wendy oldu.

"Çocuklar, babanızın ayak seslerini duyuyorum. Kapıda karşılamanız hoşuna gider."

Yukarıda Kızılderililer Peter'ın önünde eğiliyorlardı.

"İyi gözcülük edin, cesur yürekler, ben konuştum."

Ve sonra, daha önce pek çok kez olduğu gibi, neşeli çocuklar Peter'ı ağaç kovuğundan aşağıya çektiler. Daha önce pek çok kez olduğu gibi, ama bir daha asla olmayacağı gibi.

Oğlanlara yemiş, Wendy'ye de saatin kaç olduğu bilgisini getirmişti.

"Peter, çok şımartıyorsun şunları, sen de farkındasın," dedi Wendy, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Ah sevgili eşim," dedi Peter, silahını duvara asarak.

"Annelere 'sevgili eşim' dendiğini ona ben söylemiştim," diye fısıldadı Michael, Kıvırcık'a.

"Ben Michael'dan şikâyetçiyim," dedi Kıvırcık birdenbire.

İkizlerden ilki Peter'ın yanına geldi. "Baba, biz dans etmek istiyoruz."

"Dans et o zaman küçüğüm," dedi Peter, o gün keyfi pek yerindeydi.

"Ama biz senin de dans etmeni istiyoruz."

Peter gerçekten de aralarındaki en iyi dansçıydı, fakat bu teklife çok şaşırmış numarası yaptı.

"Ne, ben mi! Şu ihtiyarın kemikleri takır takır!"

"Ve annem de dans etsin."

"Ne!" diye bağırdı Wendy, "Sizin gibi yaramazların annesi dans edecekmiş, öyle mi!"

"Ama cumartesi akşamı," dedi Sırık, kurnazca sokularak.

Aslında cumartesi akşamı değildi, ama belki de öyle olabilirdi, çünkü günleri saymayı bırakalı çok olmuştu; fakat ne zaman özel bir şey yapmak isteseler cumartesi akşamı olduğunu söylerlerdi ve istedikleri olurdu.

"Tabii ya Peter, cumartesi akşamı," dedi Wendy yumuşayarak.

"Bizim gibi insanlar dans mı edermiş Wendy!"

"Sadece kendi çocuklarımızın yanında."

"Evet, evet."

Sonunda çocuklara dans edebileceklerini söylediler, fakat önce pijamalarını giymek zorundaydılar.

"Ah sevgili eşim," dedi Peter alçak sesle, ocağın karşısında ısınıyordu. Oturmuş bir çorabın topuğunu onaran Wendy'ye bir bakış attı, "Sen ve ben, tüm günün yorgunluğunun ardından böyle ocağın karşısına oturmuşuz, etrafımızda çocuklar, bundan daha hoş bir akşam mı olur..."

"Ne hoş değil mi Peter?" dedi Wendy. Son derece şükran doluydu. "Peter, bence Kıvırcık burnunu senden almış."

"Michael da sana çok benziyor."

Wendy, Peter'ın yanına gitti, bir elini omzuna koydu.

"Sevgili Peter," dedi, "şimdi böyle büyük bir ailemiz var, ben de en iyi zamanlarımı geride bıraktım, yerime genç birini almaya niyetin yok değil mi?"

"Hayır Wendy."

Kesinlikle bir değişiklik düşünmüyordu, fakat kıza huzursuz bir ifadeyle baktı, uykuda mı yoksa uyanık mı olduğunu bilmeyen biri gibi gözlerini kırpıştırıyordu.

"Peter, sorun ne?"

"Düşünüyordum da," dedi oğlan, biraz korkulu bir sesle. "Bu sadece bir oyun değil mi, yani onların babası olmam filan?"

"Ah evet," dedi Wendy, fazla resmi bir tavırla.

"Demek istediğim," diye devam etti Peter özür dilercesine, "onların gerçek babası olmak beni çok yaşlı gösterirdi."

"Fakat onlar bizim çocuklarımız Peter, senin ve benim."

"Ama gerçekte değil Wendy, değil mi?" diye sordu endişeyle.

"Sen istemezsen olmazlar," diye yanıtladı kız ve Peter'ın rahatlamış gibi iç çekişini net bir şekilde duydu. "Peter, bana karşı nasıl duygular besliyorsun tam olarak?" diye sordu, sesinin duygusuz çıkmasına uğraşarak.

"Sadık bir evladın duyguları Wendy."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kız ve odanın ta öteki ucuna gidip tek başına oturdu.

"Sen çok garipsin," dedi Peter, gerçekten kafası karışmıştı. "Ve Kaplan Zambağı da aynı senin gibi. Benim bir şeyim olmak istiyor, ama o şeyin anne olmadığını söylüyor."

"Hayır, anne olmak istemediği kesin," diye yanıtladı Wendy ürkütücü bir vurguyla. Kızılderililere karşı neden böyle önyargılı olduğunu artık anlıyoruz.

"O halde neyim olmak istiyor?"

"Bunu söylemek bir hanımefendiye yakışmaz."

"Ah, tamam o zaman," dedi Peter biraz öfkeyle. "Belki Tinker Bell söyler bana."

"Ya evet, Tinker Bell kesin söyler sana," diye karşılık verdi Wendy küçümseyerek. "O küçük, haylaz bir yaratık."

Kendi odasında olmasına rağmen onların konuşmasına kulak misafiri olan Tink'ten terbiyesizce bir cıyaklama geldi.

"Haylaz olmaktan gurur duyduğunu söylüyor," diye tercüme etti Peter.

Aklına birden bir fikir gelmişti. "Belki Tink benim annem olmak ister?"

"Şapşal kafa!" diye bağırdı Tinker Bell öfkeyle.

Bunu o kadar sık söylüyordu ki Wendy'nin artık tercümeye ihtiyacı yoktu.

"Onunla neredeyse aynı fikirdeyim," diye tersledi Wendy. Tatlı Wendy hiç tersler mi böyle! Fakat tahammül sınırlarını zorlamışlardı, ayrıca o gece sona ermeden olacaklardan bihaberdi. Bilseydi böyle terslemezdi.

Hiçbiri bilmiyordu ki olacakları. Belki de bilmemek en iyisiydi. Bu sayede son bir mutlu saat yaşamışlardı; bu ada-

daki son saatleri olduğundan, o altmış mutlu dakikayı neşeyle kucaklayalım. Pijamalarıyla şarkı söyleyip dans etmeye başladılar. Öyle keyifli ve uğursuz bir şarkıydı ki söyledikleri... Kendi gölgelerinden korkuyormuş numarası yaparak dans ediyorlardı; çok yakında gerçek gölgelerin tepelerine çökeceğinden, böylece gerçek bir korkuya kapılacaklarından bihaberler. Dansları öyle coşkuluydu ve yatağın tepesinde öyle bir kıyamet koparıyorlardı ki, keşke bir görseydiniz! Aslında olay danstan çıkıp yastık savaşına dönmüştü ve bu savaş bittiğinde, yastıklar bile tekrar oynamak istediler, sanki bir daha asla birbirlerini görmeyeceklerini bilen arkadaşlar gibi. Ah, Wendy'nin iyi geceler masalından önce birbirlerine anlattıkları masalları bir duysanız! O gece Sırık bile bir masal anlatmaya çalışmıştı, fakat başlangıcı öyle sıkıcıydı ki kendisi dışında kimse ilgilenmedi ama o neşeyle şöyle dedi:

"Evet, sıkıcı bir başlangıç. O halde son cümlesiymiş gibi yapalım."

Ve sonunda hepsi Wendy'nin masalını dinlemek üzere yatağa girdi; Peter'ın nefret ettiği, onların en sevdiği masaldı bu. Genelde Wendy bu masalı anlatmaya başladığında Peter odayı terk eder veya elleriyle kulaklarını kapatırdı; belki o gece bu ikisinden birini yapmış olsaydı, şu an hepsi hâlâ adada olabilirdi. Ama o gece taburesinde oturdu ve bakalım sonra neler oldu...

XI. Bölüm

Wendy'nin Masalı

"Haydi bakalım dinleyin o zaman," dedi Wendy, masalını anlatmaya hazırlanırken. Michael dizlerinin dibinde, diğer yedisi de yataklarındaydı. "Bir zamanlar bir beyefendi varmış..."

"Keşke hanımefendi olsa," dedi Kıvırcık.

"Keşke beyaz bir fare olsa," dedi Sivri.

"Susun bakayım," diye uyardı anneleri onları. "Bir de hanımefendi varmış ve..."

"Ah anneciğim," diye seslendi Birinci İkiz, "bir de hanımefendi mi varmış? Niye varmış dedin? Ölmedi değil mi?"

"Ah, hayır."

"Ölmediği için öyle mutluyum ki," dedi Gezenti. "Sen de mutlu musun John?"

"Elbette mutluyum."

"Sen de mutlu musun Sivri?"

"Eh işte."

"Siz de mutlu musunuz İkizler?"

"Mutluyuz."

"Ah Tanrım," diye iç geçirdi Wendy.

"Biraz sessiz olsanıza," diye seslendi Peter, Wendy'nin masalı ne kadar berbat olsa da ona adil davranmaya karar vermişti.

"Beyefendinin adı," diye devam etti Wendy, "Bay Darling'miş, hanımın adı da Bayan Darling."

"Ben onları tanıyordum," dedi John, diğerlerini gıcık etmek için.

"Ben de tanıyordum sanırım," dedi Michael, biraz şüpheyle.

"Bunlar evliymiş işte," diye açıkladı Wendy. "Peki sizce neleri varmış?"

"Beyaz fareleri!" diye bağırdı Sivri heyecanla.

"Hayır."

"Fena halde kafa karıştırıcı," dedi hikâyeyi ezbere bilen Gezenti.

"Sessiz ol Gezenti. Üç evlatları varmış."

"Evlat ne?"

"Mesela sen de onlardan birisin İkiz."

"Duydun mu John? Ben de bir evladım."

"Evlat dediğin çocukları demek işte," dedi John.

"Ah Tanrım," diye iç geçirdi Wendy. "Bu üç çocuğun sadık bir dadıları varmış, adı da Nana'ymış; fakat Bay Darling ona kızmış ve bahçeye zincirlemiş, çocukların hepsi de evden uçup gitmiş."

"Aşırı güzel bir hikâye bu," dedi Sivri.

"Uçup gitmişler," diye devam etti Wendy, "kayıp çocukların yaşadığı Hiçbiryer'e."

"Ben de tam öyle yaptıklarını düşünmüştüm," diye lafa karıştı Kıvırcık heyecanla. "Nasıl bilmiyorum ama düşündüm işte!"

"Ah Wendy," diye bağırdı Gezenti, "kayıp çocuklardan birinin adı Gezenti miymiş?"

"Evet, öyleymiş."

"Yaşasın ben de bir masalın kahramanıyım; bir masalın içindeyim Sivri, duydun mu!"

"Şşşşt. Şimdi, çocukları uçup gitmiş bütün mutsuz anne babaların neler hissettiklerini düşünmenizi istiyorum."

"Yaa!" diye sızlandılar, halbuki mutsuz anne babaların duygularını zerre kadar düşündükleri yoktu.

"O boş yatakları düşünün!"

"Yaa!"

"Ne fena, ne üzücü," dedi Birinci İkiz neşeyle.

"Bu hikâyenin nasıl mutlu sonu olacak, anlayamıyorum," dedi İkinci İkiz. "Sen anlıyor musun Sivri?"

"Fena halde endişeliyim."

"Bir annenin sevgisi ne büyüktür, bir bilseniz," dedi Wendy zafer kazanmış gibi, "endişelenmezsiniz." Ve işte şimdi sıra Peter'ın nefret ettiği kısma gelmişti.

"Anne sevgisini seviyorum," dedi Gezenti, Sivri'ye yastıkla vururken. "Sen anne sevgisini seviyor musun Sivri?"

"Tabii seviyorum," dedi Sivri, yastıkla karşılık vererek.

"İşte," dedi Wendy kendini beğenmiş bir tonda, "kadın kahramanımız da annelerinin çocukları bir gün uçup geri dönerler diye pencerelerini açık bıraktığını biliyordu; böylece çocuklar yıllarca uzakta yaşadılar ve çok güzel zaman geçirdiler."

"Bir gün dönmüşler mi peki?"

"Şimdi de," dedi Wendy, elinden gelenin en iyisini yapmak için kendini cesaretlendirerek, "gelecekte neler olmuş bir bakalım." Hepsi geleceğe daha rahat bakabilmek için şöyle bir yerlerinde kıpırdandı. "Yıllar yılları kovalamış ve bilin bakalım şu Londra İstasyonu'na inen, yaşı belirsiz şık hanım kim?"

"Ah Wendy, kim acaba?" diye bağırdı Sivri, sanki bilmiyormuş gibi heyecanlıydı.

"Acaba... Olabilir mi? Evet... Yok yok... Evet, o... Tatlı Wendy!"

"Aaa!"

"Peki ona eşlik eden şu iki asil, heybetli kişi kim? Artık büyük adam boyuna gelmiş olan iki kişi? John ve Michael olabilir mi? Evet, onlar!"

"Aaa!"

"'Gördünüz mü sevgili kardeşlerim,' demiş Wendy yukarıyı işaret ederek, 'işte penceremiz, orada hâlâ açık duruyor. Ah, bir annenin sevgisine duyduğumuz o yüce inanç sayesinde ödüllendirildik.' Böyle dedikten sonra sevgili anneleriyle babalarının yanına uçmuşlar. Bu mutlu sahneyi anlatmaya kelimeler kifayetsiz kalır, o yüzden üzerine bir perde indiriyoruz."

Masal işte bu kadardı, dinleyiciler de tatlı anlatıcının kendisi kadar memnundular. Görüyorsunuz ya, her şey yerli yerinde. Dünyadaki bütün kalpsizlikleri bir kalemde silip atarız –evet, çocuklar öyledir işte– ve güzel şeyleri alırız; tamamen bencilce yaşarız, sonra özel ilgiye ihtiyacımız olduğu anda da son derece asilce geri döneriz, tokat değil ödül alacağımızdan son derece eminizdir.

İşte onların da anne sevgisine inançları öyle büyüktü ki bir süre daha vurdumduymaz olabileceklerini düşündüler.

Fakat aralarında her şeyin daha iyisini bilen biri vardı ve Wendy sözünü bitirdiğinde ondan boğuk bir inilti geldi.

"Ne oldu Peter?" diye bağırdı Wendy yanına koşarak, oğlanın hastalandığını zannetmişti. Endişeyle göğsünü, karnını yokladı. "Neren ağrıyor Peter?"

"O tür bir ağrı değil," dedi Peter kasvetle.

"Ne tür bir ağrı o zaman?"

"Wendy, anneler konusunda yanılıyorsun."

Hepsi korku içinde Peter'ın etrafına toplaştı, huzursuzluğu çok ürkütücüydü; Peter da açıksözlülükle o ana dek sakladığı baklayı ağzından çıkardı.

"Uzun zaman önce," dedi, "ben de senin gibi annemin pencereyi benim için hep açık bırakacağını düşünüyordum, böylece aylar, aylar ve aylar boyu uzaklarda yaşadım, sonra uçup eve döndüm; fakat pencerenin önüne demir parmaklık yapılmıştı, annem beni tamamen unutmuştu ve yatağımda başka bir minik oğlan uyuyordu."

Bu söylediğinin doğru olduğuna emin değilim, fakat Peter doğru olduğunu düşünüyordu ve bu hepsini korkuttu.

"Annelerin böyle olduğuna emin misin?"

"Evet."

İşte annelere dair hakikat buydu. Minik kurbağaların aklı işte!

Yine de dikkatli olmak en iyisidir ve kimse ne zaman pes edileceğini bir çocuk kadar hızlı anlayamaz. "Wendy, haydi evimize gidelim," diye bir ağızdan bağırdı John ile Michael.

"Evet," dedi Wendy onlara sarılarak.

"Hemen bu gece mi?" diye sordu kayıp çocuklar dehşet içinde. Güya kalplerinin ta derinlerinde insanın annesiz de yapabileceğini biliyorlardı, yapamayacağınızı düşünenler sadece annelerdi.

"Bir an önce," diye yanıtladı Wendy kararlı bir sesle, çünkü birdenbire aklına şu korkunç düşünce gelmişti: "Annemizin tuttuğu yas bile hafiflemiştir belki."

Bu korkunç düşünce, Peter'ın duygularını göz ardı etmesine neden olmuştu; oldukça sert bir sesle ona, "Peter, gerekli düzenlemeleri yapabilir misin acaba?" diye sordu.

"Öyle istiyorsan," diye yanıtladı Peter, kız sanki ondan yemişleri uzatmasını istemiş gibi soğukkanlı bir tavır takınmıştı.

"Seni kaybetmek istemiyorum" muhabbetine girecek değildi ya! Kız bu ayrılığı takmıyorsa, Peter da ona takmadığını gösterecekti.

Ama aslında çok umursuyordu ve her zaman yaptıkları gibi yine her şeyi mahveden yetişkinlere karşı öyle büyük bir öfke duyuyordu ki kendi ağaç kütüğüne girer girmez hızlı hızlı solumaya başladı, neredeyse saniyede beş kez nefes alıp veriyordu. Bunu yapmasının nedeni, Hiçbiryer'de şöyle bir inancın olmasıydı: Her nefes alışında bir yetişkin ölür. İşte Peter da kindarca duygularla onları olabildiğinde hızla öldürdüğünü düşünüyordu.

Sonra Kızılderililere gerekli talimatları verip eve geri döndü, bu arada onun yokluğunda yakışıksız bir sahne yaşanmıştı. Kayıp çocuklar, Wendy'yi kaybetme korkusuyla paniğe kapılıp tehdit edercesine üzerine yürümüşlerdi.

"Her şey o gelmeden öncekinden daha kötü olacak," diye bağrışıyorlardı.

"Gitmesine izin veremeyiz."

"Onu burada hapsedelim."

"Haydi, bağlayın onu."

Artık son raddeye gelince kızın içinden bir ses kime hitap etmesi gerektiğini söyledi.

"Gezenti," diye bağırdı, "senden yardım istiyorum."

Garip değil mi? Gezenti'den medet ummuştu, en şapşal olanından...

Fakat Gezenti ağırbaşlılıkla yanıt verdi. Bir anlığına şapşallığı bir yana bırakıp gururla söze girdi.

"Ben Gezenti'yim işte," dedi, "kimse beni takmaz. Fakat Wendy'ye bir İngiliz beyefendisi gibi kibar davranmayan ilk kişinin hiç acımadan kanını dökerim burada."

Belindeki kemerden hançerini çıkardı, oğlan bir güneş gibi parlıyordu adeta. Diğerleri huzursuzca geri çekildi. O sırada Peter döndü ve o an ondan da destek alamayacaklarını anladılar. Peter bir kızı Hiçbiryer'de rızası dışında tutacak değildi.

"Wendy," dedi, odada volta atarak. "Kızılderililere size ormanda rehberlik etmelerini söyledim, uzun uçunca yoruluyorsunuz ya."

"Teşekkür ederim Peter."

"Sonra," diye devam etti oğlan, itaat edilmeye alışık insanların o sert, keskin ses tonuyla, "Tinker Bell de size denizi geçirtir. Sivri, git uyandır onu."

Sivri, perinin kapısını iki defa çaldıktan sonra bir yanıt alabildi, halbuki Tink bir süredir yatağında oturmuş içerideki konuşmaları dinliyordu.

"Sen kim oluyorsun? Bu ne cüret? Defol!" diye bağırdı.

"Kalkman gerekiyor Tink," diye seslendi Sivri, "Wendy'yi bir yolculuğa çıkaracaksın."

Elbette Tink, Wendy'nin gideceğini duymaktan memnun olmuştu, öte yandan onun özel rehberi olmamaya da kesin kararlıydı ve bu düşüncesini daha da kaba bir dille ifade etti. Sonra uykuya dalmış numarası yaptı.

"Götürmeyeceğini söylüyor!" diye bağırdı Sivri, böyle bir itaatsizlik karşısında donakalmıştı; bunun üzerine Peter sert adımlarla genç hanımın odasına yürüdü.

"Tink," diye seslendi, "derhal kalkıp giyinmezsen perdeleri açarım, hepimiz seni gecelikle görürüz."

Bu laf, perinin hemen yere atlamasını sağladı. "Kalkmadığımı kim söyledi?" diye bağırdı.

Bu sırada oğlanlar, John ve Michael ile birlikte yol hazırlıklarını tamamlamış olan Wendy'ye melül melül bakmaktaydılar. Moralleri fena halde bozulmuştu, sadece Wendy'yi kaybetmek üzere olduklarından değil, Wendy onların davetli olmadığı güzel bir şeye doğru yola çıkacağı için. Her zaman olduğu gibi yenilik fikri onlara çok cazip geliyordu.

Wendy onların bu halini daha asil duygulara yorduğundan yumuşadı.

"Canlarım benim," dedi, "hepiniz benimle gelirseniz, annemle babamın sizi evlatlık edinmesini sağlayabileceğime neredeyse eminim."

Bu davet özellikle Peter'a yönelikti, ama oğlanların hepsi davetin aslında kendilerine yapıldığını düşündü ve bir anda sevinçten havalara uçtular.

"Fakat sayımızın biraz çok olduğunu düşünmezler mi?" diye sordu Sivri hoplayıp zıplamasının arasında.

"Yoo, hayır," diyen Wendy, durumu hızla değerlendirdi. "Misafir odasına birkaç yatak koyacaklar o kadar, misafir geldiğinde yatakları perdenin arkasına gizleyebilirler."

"Peter, gidebilir miyiz?" diye bağrışmaya başladılar hep bir ağızdan. Biz gidersek kesin o da gelir diye düşünüyorlardı, fakat aslında pek de umurlarında değildi. Bir yenilik kapıyı çaldığında çocuklar en sevdiklerini bile terk etmeye dünden hazırdır.

"Tamam," diye yanıtladı Peter buruk bir gülümsemeyle ve hepsi koşarak eşyalarını toplamaya gitti.

Her şeyi hallettiğini düşünen Wendy, "Yola çıkmadan önce senin ilacını vereyim," dedi. Onlara ilaç vermeye bayılıyordu, şüphesiz bol kepçeden veriyordu ilaçları. Tabii verdiği sadece suydu ama bir şişeden içiriyordu; ayrıca vermeden önce şişeyi hep sallar, verirken damla damla sayardı, bu da ona bir tür ilaç niteliği verirdi. Fakat bu defa Peter'a ilacını vermedi, zira gerekli dozu hazırladığında oğlanın gözlerinde kalbini burkan bir bakış görmüştü.

"Haydi eşyalarını topla Peter," diye bağırdı, titriyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Peter, umurunda değilmiş numarası yapıyordu. "Ben sizinle gelmiyorum Wendy."

"Evet Peter, geliyorsun."

"Hayır."

Bu gidişin onu hiç üzmediğini göstermek için odada bir o yana bir bu yana hoplayıp zıplamaya, neşeyle o kalpsiz panflütünü çalmaya başladı. Wendy peşinden koşup onu durdurmak zorunda kaldı, gerçi bu biraz küçük düşürücü bir davranıştı.

"Anneni buluruz," diyerek kandırmaya çalıştı.

Oysa Peter'ın vaktiyle bir annesi vardıysa bile artık onu özlemiyordu. Annesiz de gayet güzel yaşayıp gidiyordu. Anneleri enine boyuna düşünmüştü ve sadece kötü yönlerini hatırlıyordu.

"Hayır, hayır," dedi Wendy'ye kararlılıkla, "belki artık benim büyüdüğümü söyler, halbuki ben hep böyle küçük bir oğlan olarak kalmak, hep eğlenmek istiyorum."

"Ama Peter..."

"Hayır."

Bu durumda diğerlerine de haber vermek gerekiyordu.

"Peter gelmiyor."

Peter gelmiyor ha! Çıkınları omuzlarında, Peter'a boş gözlerle bakakaldılar. İlk akıllarına gelen, Peter gelmiyorsa muhtemelen fikrini değiştirip onların da gitmesine izin vermeyeceği oldu.

Fakat böyle yapmayacak kadar gururlu bir çocuktu o. "Annelerinizi bulursanız," dedi kasvetli bir sesle, "umarım onları seversiniz."

Bu cümledeki korkunç sinizm çocuklarda huzursuz bir his bıraktı ve pek çoğu kuşkucu havaya büründü. Yüzlerindeki ifade şöyle diyordu: Buradan gitmek istemekle ahmaklık mı ediyoruz acaba?

"Haydi bakalım," diye bağırdı Peter, "tantana yapmayın, ağlamak zırlamak yok; hoşça kal Wendy." Elini mutlulukla uzattı; sanki yapacak önemli bir işi varmış da artık gitmelerini istiyormuş gibiydi.

Wendy uzatılan eli tutmak zorunda kaldı, oğlanda bunun yerine yüksüğü tercih edeceğine dair en ufak bir işaret yoktu.

"Fanilanı değiştirmeyi unutmayacaksın, değil mi Peter?" diye sordu, bir türlü ondan kopamayarak. Oğlanların fanilaları konusunda hep çok özenliydi.

"Unutmam."

"Ve ilacını almayı da ihmal etmeyeceksin, değil mi?"

"Etmem."

Her şey tamam gibi görünüyordu, sonra tuhaf bir duraklama oldu. Fakat Peter başkalarının önünde kendini koyuverecek türden biri değildi. "Hazır mısın Tinker Bell?" diye seslendi.

"Evet, tabii."

"Haydi o zaman, geç başa."

Tink en yakın ağaca fırladı, fakat kimse peşinden gitmedi; zira tam o anda korsanlar Kızılderililere karşı ölümcül saldırılarına başlamıştı. Biraz önce yaprak kımıldamayan yeryüzünde, ortalık şimdi çığlıklarla, birbirine çarpan çelik sesleriyle dolmuştu. Yerin altındaysa ölüm sessizliği hâkimdi. Çocukların ağızları açık kalmıştı. Wendy dizlerinin üzerine düştü, kollarıysa Peter'a uzanmıştı. Bütün kollar Peter'a uzanıyordu, sanki aniden onun olduğu yöne doğru bir rüzgâr esmişti; Peter onları terk etmesin diye sessizce yalvarıyorlardı. Peter ise kılıcına davrandı, bu galiba Barbekü'nün işini bitirdiği kılıçtı, gözlerindeyse savaş arzusu vardı.

XII. Bölüm

Çocuklar Götürülüyor

Korsan saldırısı herkesi gafil avlamıştı, bu da vicdansız Kanca'nın uygunsuz yollara başvurduğunun kesin kanıtıydı. Zira Kızılderilileri gafil avlamak beyaz adamın zekâsını fazlasıyla aşan bir iştir.

Yaban hayattaki savaşların yazılı olmayan tüm yasaları gereği, ilk saldıranlar hep Kızılderililerdir ve soylarından gelen kurnazlıkla, bu işi hep gün doğmadan hemen önce yaparlar, çünkü beyazların cesaretinin günün bu zamanında yerlerde süründüğünü bilirler. Bu arada beyaz adamlar, ilerideki inişli çıkışlı arazinin tepesinde özensiz bir barikat kurarlar, hemen dibinde bir dere akar; zira sudan çok uzakta olmak felaket demektir. İşte orada saldırıyı beklerler, aralarında acemi olanlar tabancalarına yapışarak horozuyla oynar, bu işin kurdu olanlarsa mışıl mışıl uyurlar, şafaktan önce kalkmazlar. Vahşi öncüler o uzun kara gece boyunca otların arasında yılan gibi kıvrıla kıvrıla ilerler, tek bir yaprağı bile kıpırdatmadan. Bir çalılıktan geçtiklerinde, çalı bir köstebeğin daldığı kum gibi sessizce kapanır arkalarından. Tek başına gezen bir çakalın çığlığını harika şekilde taklit etmeleri dışında çıt çıkmaz. Çığlığa başka cesur yüreklerin çığlıkları karşılık verir; üstelik bazıları, bu işte pek iyi olma-

yan çakallardan bile güzel atarlar çığlığı. Böylece ayaz saatler akıp gider ve bu uzun gerilim, bunu ilk defa yaşayan soluk benizlinin sinirlerini korkunç bir şekilde bozar, halbuki tecrübeli olanlar için bu dehşetengiz çağrılar ve daha da dehşetli sessizlikler, gecenin nasıl ilerlediğinin bir temsilinden başka bir şey değildir.

Anlattıklarımın alışılageldik işleyiş olduğunu gayet iyi bilen Kanca'nın bunları hiçe sayması, bilgisizlik iddiasıyla savunulamaz.

Piccaninny kabilesi ise, o adamın şerefine tam anlamıyla güvenmişti; o gece yaptıkları bütün eylemlere bakarsak, Kanca'nınkilerle keskin bir tezat teşkil ettiğini görürüz. Kabilelerinin ününe yaraşır şekilde yapılması gereken her şeyi birer birer yaptılar. Medeni insanların hem mucizesi hem kederi olan o keskin duyuları sayesinde, yürürken kuru bir dala bastıkları andan itibaren korsanların adada olduğunu biliyorlardı ve inanılmaz şekilde kısa bir sürede çakal çığlıkları başlamıştı. Kanca'nın adamlarını karaya indirdiği noktayla ağaçların altındaki evin bulunduğu yer arasındaki yolun her bir santimi, çarıklarının ucuna basan cesur yürekler tarafından didik didik incelendi. Altından dere akan tek bir tepe buldular sadece, Kanca'nın başka seçeneği yoktu; konuşlanıp şafağı bekleyeceği yer burası olmak zorundaydı. Her şey bu şekilde, neredeyse şeytani bir kurnazlıkla planlandıktan sonra, ana Kızılderili kuvvetleri battaniyelerine sarındılar; o bildik soğukkanlılıkları ve yiğitlik abidesi tavırlarıyla çocukların evlerinin tepesine çöküp ölümün solgun yüzüyle olacak karşılaşma anını beklemeye başladılar.

Herkese güvenen bu saf Kızılderililer, konuşlandıkları o yerde, gündoğumunda Kanca'ya özel ne gibi eziyetler yapacaklarının rüyasını göredursunlar –ki hepsi uyanıktı– bir anda kalleş Kanca'nın baskınına uğradılar. Daha sonra katliamdan zar zor kaçan öncülerin anlattıklarından, Kanca'nın eğimli tepede durmadığı anlaşılıyor, oysa alacakaranlıkta

orayı mutlaka görmüş olmalı. Belli ki önce Kızılderililerin saldırmasını bekleme düşüncesi geçmemişti bile aklından. Şafağın sökmesini bile beklememiş, saldırmaktan başka hareket planı düşünmemişti. Bunun dışında her türlü savaş oyununda usta olan dehşete düşmüş öncü birliklerin tek yapabildiği, Kanca'nın peşinden aceleyle koşmak ve o acınası çakal çığlıklarını salıverirken kendilerini ölümcül şekilde ifşa etmek olmuştu.

Cesur Kaplan Zambağı'nın etrafını en yiğit savaşçılarından on ikisi çevrelemişti, bir anda kalleş korsanların üzerlerine atıldığını gördüler. Gözlerini örten zafer perdesi bir anda düştü. Kazığa bağlayıp işkence etme hayalleri yok oldu. Şimdi onları sadece o mutlu av alanları bekliyordu. Biliyorlardı, fakat Kızılderili ataların oğulları olarak görmezden gelmişlerdi. Av olacaklarını anladıktan sonra bile safları sıklaştırmak için vakitleri vardı, hemen harekete geçebilselerdi o safları yarmak çok zor olurdu, fakat soylarının gelenekleri gereği bunu yapmaları yasaktı. Asil vahşilerin kitabında, beyaz adam karşısında telaşa düşmek yazmaz. İşte bu yüzden korsanların aniden ortaya çıkışı onlar için ne kadar dehşet verici olsa da bir anlığına hareketsiz kaldılar, kılları kıpırdamadı; sanki düşman onların daveti üzerine gelmişti oraya. Sonra sahiden de geleneklerini yiğitçe sürdürdüler, silahlarına davrandılar ve savaş çığlıkları gökyüzünü yardı; fakat artık çok geçti.

Bir dövüşten ziyade katliam olan hadiseyi tasvir etmek bize düşmez. Piccaninny kabilesinin pek çok çiçeği işte böylece soldu. Ölenlerin bazılarının öcü alınmadı değil; mesela Eğik Kurt ölürken yanında Alf Mason'ı da götürdü, artık İspanyol Denizi'ni taciz edemeyecek; nalları dikenler arasında Geo. Scourie, Chas. Turley ve Alsaslı Foggerty de vardı. Turley, korkunç Panter'in baltasıyla can verdi. Panter, Kaplan Zambağı ve kabileden geriye kalan birkaç kişiyle en sonunda korsanları yarıp kaçmayı başardı.

Bu olaydaki taktikleri konusunda Kanca ne dereceye kadar suçlanabilir, buna tarihçiler karar versin. Tepenin orada uygun saati bekleseydi, o ve adamları muhtemelen katledilecekti; onun hakkında karar verirken bunu hesaba katmak adil olacaktır. Belki de yapması gereken, düşmanlarını yeni bir yöntem deneyeceğinden haberdar etmekti. Öte yandan bu yöntem işin içindeki sürpriz unsurunu yok edeceğinden, stratejisini boşa çıkarırdı, dolayısıyla asıl mesele dört bir yandan gelen zorluklar içinde hareket etmekti. Böylesine cesur bir planı gizlemenin ardında yatan zekâ ve bu planı gerçekleştiren ölümcül deha karşısında kişi gönlü elvermese de hayranlığını esirgeyemez.

Peki o zafer anında Kanca'nın kendisine dair duyguları nasıldı acaba? Kaptanlarının kancasından uzakta durup palalarını temizleyen köpekleri de bunu öğrenmek istiyor, meraklı gözlerle bu olağanüstü adamı izliyorlardı. Adamın kalbi kıvançla dolu olmalıydı, fakat yüzü bunu yansıtmıyordu. Daima bilmece gibi karanlık ve yalnız olan adam, takipçilerinin ortasında duruyordu ama onlardan manen ve madden uzaklardaydı.

O geceki işleri henüz bitmemişti, zira mahvetmek için geldikleri Kızılderililer değildi; onlar dumanla kaçırılması gereken arılardan başka bir şey değildi, arılar kaçacaklardı ki diğerleri balı alsınlar. Kanca'nın istediği Pan, Wendy ve çeteleriydi, ama herkesten çok Pan.

Peter o kadar minik bir oğlandı ki, insan bu adamın ona karşı nefreti karşısında hayrete düşüyor. Evet, Kanca'nın kolunu timsaha atmış, adamı bu hadisenin ardından ısrarcı timsahın neden olduğu güvensiz hayata sürüklemişti, yine de bu durum bu denli amansız ve habis bir kindarlığı açıklamaya yetmiyor. Gerçek şu ki Peter'da korsanların kaptanını çileden çıkaran bir şeyler vardı. Bunun nedeni ondaki cesaret değildi, o coşkulu görünümü de değildi, hayır. Lafı dolandırmaya gerek yok, hepimiz gayet iyi biliyoruz onu çi-

leden çıkaran şeyi ve burada açıkça söylemek zorundayız. Peter'ın ukalalığıydı sorun.

Bu huyu Kanca'nın sinirlerini tepesine çıkarıyordu; demir pençesini seğirtiyor, geceleri bir böcek gibi onu rahatsız ediyordu. Peter yaşadıkça, bu ıstıraplar içindeki adam kendini, kafesine serçe giren bir aslan gibi hissedecekti.

Şimdi sorun şuydu: O ağaç kovuklarından içeri nasıl gireceklerdi, köpeklerini oradan aşağı nasıl indirecekti? Hırslı gözlerini adamlarının üzerinde gezdirdi, en zayıflarını seçmeye çalışıyordu. Adamlar huzursuzca kıpırdanıyorlardı, çünkü Kanca'nın onları sopalarla ite ite kovuklara tıkma konusunda bir an bile tereddüt etmeyeceğini biliyorlardı.

Bu arada oğlanlar ne âlemdeydi acaba? Onları silahlar ilk çarpıştığında görmüştük, ağızları açık halde heykel gibi kalakalmışlardı, hepsi de Peter'a doğru kollarını açmış duruyordu; şimdi yanlarına geri döndüğümüzde ağızlarını kapatmış olduklarını, kollarının yanlarına düştüğünü görüyoruz. Yukarıdaki kıyamet başladığı gibi bitmiş, azgın bir rüzgâr gibi gelip geçmişti; fakat geçerken, kaderlerini de belirlediğinin farkındaydılar.

Hangi taraf kazanmıştı?

Ağaç kovuklarının ağzında durup heyecanla aşağıyı dinleyen korsanlar, oğlanların sordukları soruları duyuyorlardı; heyhat, Peter'ın yanıtını da duydular.

"Kızılderililer kazandıysa," dedi, "tamtamları duyarız, zafer işaretleri odur."

O sırada Smee tamtamı bulmuş, üzerine kurulmuştu. "Bir daha asla tamtam duyamayacaksınız," diye mırıldandı, tabii kimsenin duymayacağı bir sesle, zira kesin bir sessizlik emredilmişti. Fakat Kanca'nın ona tamtamı çalmasını işaret ettiğini görünce çok şaşırdı ve bu emrin ardındaki ölümcül kurnazlığı yavaşça idrak etti. Muhtemelen bu basit adam, Kanca'ya hiç o anki kadar hayran olmamıştı.

Smee iki defa tamtama vurdu, sonra keyifle dinlemek üzere durdu.

Bu gaddar adamlar, Peter'ın "Tamtam!" diye bağırdığını duydular. "Kızılderililerin zaferi!"

Talihsiz çocuklar buna sevinçle karşılık verdiler, yukarıdaki kararmış kalplere müzik gibiydi bu sesler; hiç vakit kaybetmeden Peter'la vedalaşmalarını tamamladılar. Bu korsanların kafasını karıştırdı, öte yandan düşmanlarının ağaç kovuklarından çıkmak üzere olmalarının verdiği hoşnutluk, diğer bütün duyguları yuttu. Ellerini ovuşturarak birbirlerine sırıttılar. Kanca hızla, alçak sesle emirlerini yağdırdı: Her ağaca bir adam, diğerleri de iki metre uzakta sıralanacak.

XIII. Bölüm

Perilere İnanıyor musunuz?

Bu dehşetten ne kadar hızlı kurtulursak o kadar iyi. Ağacından ilk çıkan Kıvırcık oldu. Çıkar çıkmaz kendini Cecco'nun kollarında buldu; Cecco onu Smee'ye, o da Starkey'e, o da Bill Jukes'a, o da Noodler'a fırlattı, anlayacağınız oradan oraya fırlatılıp durdu, ta ki kara korsanın ayaklarının dibine düşene dek. Bütün oğlanlar, işte böyle zalimce kovuklarından sökülüp alındılar; bazen aynı anda havada birden fazla çocuk oluyordu, elden ele atılan balyalar gibi.

Evden son çıkan Wendy'ye farklı bir muamele öngörülmüştü. Kanca alaycı bir kibarlıkla şapkasını çıkarıp kızı selamladı ve diğerlerinin itilip kakılarak toplandığı yere kadar ona eşlik etmek üzere kolunu uzattı. Bunu öyle bir edayla yapmıştı ki, öyle korkutucu şekilde nazikti ki kız bağıramayacak kadar etkilenmişti. Sonuçta o küçücük bir kızdı.

Bir anlığına Kanca'nın onu büyülediğini ifşa etmek belki biraz dedikoduculuğa girecektir; fakat Wendy'yi bu şekilde gammazlama sebebimiz, bu eğiliminin ileride tuhaf sonuçlara yol açacak olmasıdır. O an mağrur bir tavırla korsanın koluna girmeyi reddetseydi (öyle yapsaydı, bunu yazmak çok hoşumuza giderdi), o da diğerleri gibi havaya savrulurdu, sonra Kanca da muhtemelen çocukların bağlanmasına

iştirak etmezdi, etmeyince Sırık'ın sırrını keşfetmez, o sırrı bilmeden de gaddarca Peter'ın hayatına kastedemezdi.

Uçmalarını engellemek için çocukları oturtup dizleri bükük vaziyette bağladılar; kara korsan her birini sıkı sıkı bağlamak için bir halatı dokuz eşit parçaya böldü. Sıra Sırık'a gelene kadar her şey yolunda gitti; çocuk, etraflarına sarılan ipi müsrifçe harcayıp ucunda düğüm atacak pay bile bırakmayan o sinir bozucu kolilere benziyordu. Korsanlar öfkeyle, bu durumdaki bir koliyi tekmeler gibi çocuğu tekmelemeye başladılar (halbuki burada tekmelenmesi gereken iptir). İlginçtir ki onlara zorbalığı bırakmalarını söyleyen Kanca oldu. Dudakları kötücül zaferinin hazzıyla kıvrılmıştı. Bu arada köpekleri kan ter içinde kalmışlardı, bahtsız oğlanı bir o yandan bağlamaya çalışıyorlar olmuyor, bir bu yandan deniyorlar olmuyordu; Kanca'nın üstün zekâsı Sırık'ın ta derinlerine nüfuz etti, bu neticenin ardında yatan nedenin peşine düştü, birden büyük bir sevince kapılmasına bakılırsa sonunda aradığını bulmuştu. Kanca'nın sırrını keşfettiğini anlayınca Sırık'ın beti benzi attı; sırrı şuydu: Ortalama bir adamın zar zor itilerek sığacağı bir kovuğa onun gibi şişmiş bir oğlan sığmazdı. Şu an bütün çocuklar arasında en gariban durumda olan ve Peter için endişelenen zavallı Sırık, yaptığı şeyden bin pişmandı. Susadığında deli gibi su içme alışkanlığında olan çocuk, son günlerde o kadar çok su içmişti ki şu anki cüssesine ulaşmıştı ve ağaç kovuğuna sığmak için zayıflamak yerine, kovuğu kendine uydurmak üzere yontmuştu, kimsenin de bundan haberi yoktu.

Bunu bilmek Kanca'ya yetmişti, sonunda Peter avcundaydı; fakat zihninin gizli mağaralarında oluşan karanlık tasarısına dair tek kelime çıkmadı dudaklarından. Sadece tayfasına tutsakları gemiye taşımalarını işaret etti ki yalnız kalabilsin.

Peki, nasıl taşınacaklardı gemiye? İplerle top gibi sarılıp bağlandıklarına göre, tepeden fıçı gibi yuvarlanarak götürü-

lebilirlerdi, fakat yolun büyük kısmı bataklıktı. Kanca'nın dehası bir kez daha zorlukları aştı. Küçük evi nakil amaçlı kullanmalarını söyledi. Çocukları oraya tıktılar, dört gürbüz korsan da evi omuzlarına yüklendi, diğer korsanlar da peşlerine düştü ve bu garip kafile koro halinde iğrenç korsan şarkıları söyleyerek ormanda yola düzüldü. Çocuklardan herhangi biri ağlıyor muydu bilmiyorum, öyle olsa bile şarkılar seslerini boğmuştur; fakat küçük ev ormanın derinliklerinde kaybolurken, incecik ama cesur bir duman Kanca'ya meydan okurcasına yükseldi bacasından.

Kanca dumanı gördü ve bu Peter için pek iyi olmadı. Duman, korsanın öfkeden kuduran göğsünde kalan son acıma kırıntısını da yok etti.

Hızla çöken gecede tek başına kalınca yaptığı ilk şey, ayaklarının ucuna basarak Sırık'ın ağacına gitmek ve oradan geçebileceğinden emin olmak oldu. Sonra uzun bir süre düşüncelere daldı; şapkası uğursuz bir kehanet gibi çimenlikte duruyordu, böylece hafif hafif başlayan esinti saçlarında ferahça gezinebilirdi. Düşünceleri ne kadar karaysa mavi gözleri de cezayirmenekşesi gibi yumuşacıktı. Pür dikkat yerin altından gelecek bütün seslere kulak verdi, halbuki aşağısı da en az yukarısı kadar sessizdi; yerin altındaki ev, o bomboş meskenlerden biri gibi duruyordu. Oğlan uykuya mı dalmıştı, yoksa Sırık'ın ağacının altında, elinde hançerle beklemekte miydi?

Aşağı inmek dışında bunu bilmenin yolu yoktu. Kanca pelerinini çözdü, usulca yere bıraktı ve dudaklarını kanatıncaya kadar ısırarak ağaca adım attı. O cesur bir adamdı, fakat bir an orada durup alnından eriyen bir mum gibi damlayan teri silmek zorunda kaldı. Sonra sessizce kendini o bilinmeze bıraktı.

Hiçbir sorun yaşamadan zemine ulaştı, şimdi yine ayaktaydı, neredeyse hiç kalmayan nefesini tutuyordu. Gözleri loş ışığa alıştıkça, ağaçların altındaki evin çeşitli nesneleri

yavaş yavaş şekil almaya başladı; fakat o açgözlü bakışlarının sabitlendiği tek şey, uzun bir arayışın sonunda bulduğu büyük yatak oldu. Peter'ın derin bir uykuya dalmış olduğu yatak.

Peter, yukarıda sahnelenen trajediden habersiz, çocuklar ayrıldıktan sonra kısa bir süre neşeyle panflütünü çalmaya devam etmişti; şüphesiz bu, kendisine olanları hiç takmadığını kanıtlamaya yönelik beyhude bir çabaydı. Sonra Wendy'yi üzmek istercesine ilacını almamaya karar verdi. Sonra onu daha da gıcık etmek için yatağa, yorganın üzerine uzandı; çünkü Wendy hep onları yorganın altına güzelce yerleştirip kenarlarını yatağa sıkıştırırdı, çünkü gece yarısından sonra üşüyüp üşümeyeceğinizi asla bilemezdiniz. Sonra Peter bir an ağlamanın eşiğine geldi, fakat ağlamak yerine gülerse Wendy'nin ne kadar darılacağını düşünerek koca bir kahkaha patlattı ve tam gülerken uyuyakaldı.

Çok sık olmasa da bazen rüya görürdü, bunlar öteki oğlanların rüyalarından daha acı verici olurdu. Rüya görürken yürek parçalayacak şekilde inler, saatlerce bu rüyalardan kopamazdı. Sanırım bunların, onun varoluşunda yatan bilmeceyle ilintisi vardı. Wendy, böyle zamanlarda onu yataktan çıkarıp kucağına oturtur, kendi uydurduğu birtakım hoşluklarla sakinleştirir, sakinleşince de uykusu fazla açılmadan hemen yatırırdı, böylece oğlan kızın karşısındaki bu onur kırıcı durumunu fark etmeden yine uyuyakalmış olurdu. Fakat o gece, birdenbire rüyasız bir uykuya dalmıştı. Bir kolu yatağın kenarından aşağı sarkmış, bir bacağı bükülmüş, yarım kalmış kahkahası da minik incileri görünecek şekilde yayılmıştı.

İşte Kanca onu böyle savunmasız vaziyette buldu. Ağacın altında sessizce dikilmiş, odanın öteki tarafındaki düşmanına bakıyordu. Şefkat duygusu o karanlık yüreğini huzursuz etmiyor muydu acaba? Adam tamamen kötü biri de değildi; mesela (kulağıma geldiği kadarıyla) çiçekleri severdi, güzel müzik severdi (kendisi hiç de fena klavsen çalmazdı) ve açık-

çası, içinde bulunduğu manzara onu derinden etkilemişti. İçindeki iyi taraf baskın gelse, istemeden de olsa gerisingeri ağaçtan çıkabilirdi, ama bir şey buna engel oldu.

Orada kalmasına neden olan, Peter'ın uyurkenki küstah görünümüydü. Açık ağız, yana düşmüş kol, bükülmüş diz: Bunlar ukalalığın cisim bulmuş haliydi ve hepsi bir arada düşünüldüğünde, yönelttikleri hakarete hassas olan gözler bu hali bir daha asla görmek istemezdi. Peter'ın duruşu Kanca'nın kalbine bıçak gibi saplandı. Öfkesi onu yüz parçaya bolse, her parça içindeki yumuşamaya karşı çıkıp uykucunun üzerine atlardı.

Yatağın üzerindeki lamba loş bir ışık yaysa da Kanca karanlıkta duruyordu, usulca ileriye doğru attığı ilk adımda bir engelle karşılaştı: Sırık'ın ağacının kapısı. Kovuğun girişini tamamen kapatmıyordu, Kanca kapının üzerinden bakıyordu odaya. Kapı kolunun aşağıda, elinin uzanamayacağı bir yerde olduğunu öfkeyle fark etti. Korsanın o şirazesinden çıkmış beyni, o an Peter'ın yüzündeki ve bedenindeki gıcık edici özelliklerin gözle görünür şekilde arttığını sandı ve kapıyı iterek zorlamaya başladı. Düşmanı yine kaçacak mıydı?

Fakat o da nesi? Kanlanmış gözleri, duvardaki bir çıkıntıda Peter'ın ilacının durduğunu gördü, elini uzatsa ulaşabilirdi. Ne olduğunu hemen o an idrak etti, artık uykucu onun insafına kalmıştı.

Kanca, şayet bir gün canlı yakalanırsam diye üzerinde hep korkunç bir ilaç taşırdı, eline geçirdiği zehir saklı yüzüklerden bizzat damıtıp harmanlamıştı. Bunları kaynatmış, bilimin dahi keşfetmediği sarı bir sıvı haline getirmişti, muhtemelen var olan en öldürücü zehirdi bu.

Sonra Peter'ın kupasına bundan beş damla damlattı. Elleri titremişti, fakat utançtan değil sevinçten. Bu işi yaparken gözlerini uykucudan kaçırdı, ama bu acıma duygusu onu caydırırsa diye değil tek bir damla bile dökülmesin diyeydi. Sonra dönüp kurbanına son bir defa uzun uzun, nefretle

baktı, ardından güçlükle, kıvrıla kıvrıla kütükten yukarı tırmandı. Dışarıya çıktığında, deliğinden kurtulan bir şeytanı andırıyordu. Şapkasını çabucak kafasına geçirip yana yatırdı, gecenin en karanlık parçası olan kendini geceden saklamak istermiş gibi bir ucunu önde tutarak pelerinine sarındı. Kendi kendine tuhaf bir şekilde mırıldanarak ağaçların arasında kaybolup gitti.

Peter ise uyumaya devam etti. Lamba yanıp tükendi, evin sakinini karanlıkta bıraktı; ama o uyumaya devam ediyordu. Aniden yatağında doğrulduğunda timsah saatine göre saat onu geçmiş olmalıydı, oğlanı bir şey uyandırmıştı ama neydi bu? Biri temkinli bir şekilde, usulca ağacının kapısına vuruyordu.

Temkinli ve usulca olsa da o sessizlikte uğursuz bir şeydi bu. Peter hançerini arandı, bulunca sıkıca kavradı. Sonra konuştu.

"Kim o?"

Cevap gelmedi. Sonra kapı bir kez daha çalındı.

"Sen kimsin?"

Yine cevap yok.

Çok heyecanlandı ki böyle çok heyecanlanmayı pek sever kendisi. İki koca adımda kapıya ulaştı. Sırık'ın kapısının aksine bu kapı girişi tamamen örtüyor, böylece içeriyi göstermiyordu ama o da kapıyı çalanı göremiyordu.

"Cevap vermezsen açmam," diye bağırdı Peter.

Sonunda ziyaretçi konuştu, bir çana benzeyen hoş sesiyle.

"Beni içeri al Peter."

Konuşan Tink'ti, Peter çabucak kapının sürgüsünü açtı. Peri heyecanla içeri doğru uçtu; yüzü kıpkırmızı, elbisesi çamur içindeydi.

"Ne oldu?"

"Ah, asla tahmin edemezsin!" diye bağırdı ve ona üç tahmin hakkı tanıdı. Peter "Kes şunu, dökül bakalım!" diye ba-

ğırınca peri, sihirbazların ağızlarından kurdele çıkarışı gibi dilbilgisi kurallarına zerrece uymayan tek bir uzun cümleyle Wendy ve oğlanların tutsak edilişlerini anlattı.

Peter periyi dinlerken hop oturup hop kalktı. Wendy şu an bağlanmıştı öyle mi? Her şeyin düzgün olmasını isteyen Wendy, bir korsan gemisinde bağlı!

"Onu kurtaracağım!" diye bağırdı ve silahlarını toplamaya başladı. Bu sırada aklına, Wendy'nin hoşuna gidecek bir şey yapma fikri geldi. İlacını içebilirdi mesela.

Elini ölümcül ilaca uzattı.

"Hayır!" diye ciyakladı Tinker Bell. Kanca'nın ormanda yürürken işlediği suçla ilgili bir şeyler mırıldandığını duymuştu.

"Neden hayırmış?"

"Zehirli."

"Zehirli mi? Kim zehir katmış olabilir?"

"Kanca."

"Saçmalama. Kanca buraya nasıl insin?"

Heyhat! Tinker Bell bunu açıklayamazdı, zira Sırık'ın ağacıyla ilgili o karanlık sırrı bilmiyordu. Ne var ki Kanca adının zikredilmesi ortada şüphe bırakmıyordu. O kupanın içinde zehir vardı.

"Ayrıca," dedi, kendine çok fazla güvenen Peter, "ben hiç uyumadım ki."

Kupayı havaya kaldırdı. Şimdi konuşma değil harekete geçme vaktiydi; Tink hızla fırlayarak Peter'ın dudaklarıyla kupa arasına girdi ve ilacı son damlasına kadar içti .

"Ne yapıyorsun Tink, bu ne cüret, ilacımı nasıl içersin?"

Fakat peri yanıt vermedi, çoktan havada daireler çizmeye başlamıştı.

"Kafayı mı yedin sen?" diye bağırdı Peter, birdenbire içini korku sarmıştı.

"Zehirliydi Peter," dedi peri yumuşak bir sesle, "ve şimdi öleceğim."

"Ah Tink, beni kurtarmak için mi içtin onu?"

"Evet."

"Ama neden Tink?"

Kanatları artık zar zor taşıyordu onu, yanıt olarak Peter'ın omzuna kondu ve burnunu tatlılıkla ısırdı. Kulağına "Seni şapşal kafa," diye fısıldadı, sonra yalpalayarak kendi odasına uçup yatağına uzandı.

Peter, keder içinde perinin yanına diz çöktüğünde, kafası neredeyse küçük odanın dördüncü duvarını kaplıyordu. Perinin ışığı gitgide sönüyordu ve Peter biliyordu ki ışık tamamen söndüğünde o artık var olmayacaktı. Tink onun gözyaşlarını o kadar çok seviyordu ki güzel parmağını Peter'ın yanağına uzattı, yaşlar oradan aksın diye.

Perinin sesi öyle cılız çıkıyordu ki Peter başta ne dediğini anlamadı. Sonra çözdü. Çocuklar yine perilere inanırsa iyileşeceğini söylüyordu.

Peter kollarını uzattı. Orada çocuk falan yoktu ve gece olmuştu; fakat o gece rüyasında Hiçbiryer'i düşleyen, dolayısıyla Peter'a düşündüğünüzden daha yakın olan bütün çocuklara seslendi: Pijamalı kızlar, oğlanlar ve ağaçlarda asılı sepetlerin içinde çıplak Kızılderili bebekler.

"Perilere inanıyor musunuz?" diye haykırdı.

Tink birdenbire canlanarak yatağında doğruldu, kaderini duymak istiyordu.

Olumlu yanıtlar duyduğunu zannetti, ama sonra şüpheye düştü.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Peter'a.

Peter ise "İnanıyorsanız," diye bağırdı çocuklara, "ellerinizi çırpın, Tink'in ölmesine izin vermeyin."

Pek çok çocuk el çırptı.

Bazılarıysa çırpmadı.

Birkaç küçük hayvan tıslad ı.

El çırpmalar aniden durdu, sanki bir sürü anne, ne olup bittiğini görmek için çocuk odalarına koşmuştu; fakat Tink

çoktan kurtulmuştu. Önce sesine kuvvet geldi, sonra yataktan fırladı, bir an sonra da hiç olmadığı kadar büyük bir neşeyle, arsızca ışıldayarak havada dönmeye başladı. Ona inananlara teşekkür etmek hiç geçmemişti aklından, fakat o tıslayanları bir eline geçirseydi neler yapmazdı...

"Haydi şimdi Wendy'yi kurtarmaya!"

Tehlikeli macerasına doğru yola çıkmak üzere kuşandığı silahları dışında üzerinde pek bir şey olmayan Peter ağacından çıktığında, ay bulutlu gökyüzünde yükselmekteydi. Bu iş için pek tercih edeceği türden bir gece değildi. Gözünden olağandışı bir şeyler kaçmasın diye yerin biraz üzerinde uçmayı düşünmüştü; ama bu değişken ışıkta alçaktan uçmak, gölgesinin ağaçların üzerine düşmesi anlamına gelirdi, bu da kuşları huzursuz eder, onu gözlemekte olan düşmanına hareket halinde olduğunu haber verirdi.

Şimdi adanın kuşlarına öyle garip adlar taktığına pişman olmuştu, kuşlar çok vahşiydi ve yanlarına yaklaşmak çok zordu.

Kızılderili tarzında ilerlemek dışında başka bir yol yoktu ki bu konuda uzman olduğu için memnundu. Çocukların gemiye götürüldüklerinden emin olmadığına göre, hangi yönde ilerleyecekti? Usul usul düşen kar, bütün ayak izlerini örtmüş, adaya ölümcül bir sessizlik hâkim olmuştu, sanki Tabiat yaşanan son katliamın ardından dehşet içinde kalakalmış gibiydi. Peter çocuklara, orman ilmine dair bir şeyler öğretmişti, kendisi de bunları Kaplan Zambağı ve Tinker Bell'den öğrenmişti; o kötü anlarda bu bilgileri hatırlayacaklarını biliyordu. Sırık, punduna getirip ağaçlara bir işaret kazırdı mesela, Kıvırcık yere tohum serperdi, Wendy de önemli bir noktaya mendilini bırakırdı. Bu tür işaretlerin izini sürmek için sabah olması gerekiyordu ve Peter, sabahı bekleyemezdi. Yukarıdaki dünya onu çağırmıştı, fakat yardım etmiyordu.

Bir ara yanından timsah geçti, başkaca da bir canlıyla karşılaşmadı, ne bir ses, ne bir hareket. Peter aniden gelecek

ölümün onu bir sonraki ağaçta bekleyebileceğini veya hemen ensesinde olabileceğini biliyordu.

Şu korkunç yemini etti: "Bu sefer ya Kanca ya ben."

Şimdi yılan gibi yerde sürünmeye başlamıştı, sonra yine ayağa kalktı ve ok gibi, ay ışığının oynaştığı gökyüzüne fırladı; bir parmağı dudağında, çekilmeye hazır hançeri kınındaydı. Fena halde mutluydu.

XIV. Bölüm

Korsan Gemisi

Korsan nehrinin ağzındaki Kidd Körfezi'ne vuran yeşil ışıkta sığ sulara demir atmış iki direkli *Jolly Roger* gemisi görülüyordu. Direkleri geriye yatık duran bu geminin gövdesi pislik içindeydi, tiksindirici zeminindeki tahtalar tüylerle kaplanmıştı. Bu gemi denizlerin yamyamıydı ve gözcüye falan pek ihtiyacı yoktu; zira adının uyandırdığı dehşet, sularda rahat rahat gezmesini sağlardı.

Gecenin örtüsü gemiyi sarıp sarmalamıştı ve bu yüzden o gece çıkan sesler kıyıya ulaşamazdı. Çok az ses vardı, çalışkan ve işgüzar Smee'nin –sıradan insanların hası, acınası Smee'nin– başına oturduğu dikiş makinesinden yükselen pır pırlar dışında bu seslerin hiçbiri hoş değildi. Onun neden böyle acınası olduğunu bilmiyorum, belki de böyle olduğundan bihaber olduğu içindir. Güçlü adamlar bile ona bakamayıp başını öte tarafa çevirirdi; yaz gecelerinde birden çok defa, Kanca'nın bamteline dokunmuş, adamın gözyaşı pınarlarının kapaklarını açmıştı. Hemen her şeyde olduğu gibi, Smee bu konuda da yaptıklarının farkında değildi.

Birkaç korsan küpeşteye yaslanmış, o puslu gecede içki içiyordu; bazıları fıçıların orada yere yayılmış, zar atıyor ya da iskambil oynuyordu. Küçük evi taşıyan bitkin dörtlüyse

güverteye yüzükoyun serilmiş uyuyor ama uykularında bile Kanca'nın elinden kaçacak şekilde beceriyle bir o yana bir bu yana dönüyorlardı, çünkü yanlarından geçerken zevk olsun diye pençeleyebilirdi onları.

Kanca güvertede düşüncelere gark olmuş vaziyette volta atıyordu. Dipsiz bir kuyuydu o. Bu onun zafer saatiydi. Peter, sonsuza dek yolundan çekilmiş, diğer bütün oğlanlar gemisine getirilmişti, yakında o uzun kalasın üzerinden denizi boylayacaklardı. Bu, Barbekü'ye diz çöktürdüğü günlerden bu yana becerdiği en zalim işti; onun kibirli olduğunu bilen bizler, şimdi güvertede başarısıyla şişinerek volta atsa şaşırır mıydık?

Fakat bu yürüyüşünde sevinçten eser yoktu, adımları o karanlık zihninin hareketiyle uyum içindeydi. Kanca derin bir üzüntü duyuyordu.

Gecenin sükûnetinde gemisindeyken böyle kendisiyle hoşbeş ederdi. Bunun nedeni feci şekilde yalnız oluşuydu. Bu esrarengiz adam, en çok etrafında köpekleri varken yalnız hissederdi kendini. Onlar sosyal bakımdan onun aşağısındaydılar.

Kanca onun gerçek adı değildi. Bugün bile gerçek kimliği ifşa olsa, tüm ülkede yer yerinden oynardı; fakat satır aralarını okuyanlar çoktan tahmin etmiş olmalı, bir zamanlar meşhur bir özel okula gitmişti ve bu okulun geleneklerini hâlâ birer süs gibi üzerinde taşırdı, zaten okul da süsle püsle pek ilgilenirdi. Dolayısıyla, şu anda gemide, üzerinde Wendy'yi tutsak ettiği zamanki kıyafetle durması olacak iş değildi; Kanca orada volta atarken bile okulunun seçkin tarzına sadıktı. Ama her şey bir yana, görgü kurallarına göre davranmaya duyduğu tutkuyu da sürdürüyordu.

Görgü kuralları! Kanca ne kadar yozlaşmış olursa olsun, hâlâ gerçekten önemli olanın terbiye olduğunu biliyordu.

Ta içinden bir yerden, paslı kapı gıcırtılarına benzer bir çatırdama duydu ve bu sesin arasında sert bir tak tak tak

sesi geldi, hani insanın uyuyamadığı gecelerde duyduğu o çekiç sesi gibi. "Bugün görgülü olmak için ne yaptın?" idi sordukları ebedi soru.

"Ah şöhret, şöhret! Ah o parıltılı ucuz mücevher, ona sahibim ben!" diye bağırdı.

"Bir konuda sivrilmiş olmak, görgülü olmak mıdır?" diye yanıt verdi okuldan gelen tak tak sesi.

"Ben Barbekü'nün korktuğu tek adamım," dedi ısrarla, "ve Flint de Barbekü'den korkar."

"Barbekü, Flint... Hangi sınıftan bunlar?" diye sert bir soru geldi karşıdan.

Her şey bir yana en rahatsız edici olan şuydu: Görgü kuralları hakkında düşünmek de görgüsüzlük değil miydi?

Hayati organları bu sorun karşısında işkence çekiyordu. İçindeki pençe, demir olandan daha keskindi ve bu pençe içini yırttıkça, terleri donuk suratından sicim gibi akıyordu. Ara sıra koluyla yüzünü siliyor, ama bu hiçbir şekilde işe yaramıyordu.

Ah, sakın kıskanmayın Kanca'yı.

İçinde, vaktinden önce öleceğine dair bir his doğdu. Sanki Peter'ın korkunç yemini gemideydi. Kanca, sonra buna vakti kalmazsa diye ölüm konuşmasını yapmak gibi kasvetli bir arzuya kapıldı.

"Kanca daha az hırslı olsa," diye bağırdı, "daha iyi ederdi!" Kendisinden, sadece en karanlık saatlerde üçüncü tekil kişi olarak söz ederdi.

"Hiçbir çocuk beni sevmiyor!"

Bunu düşünmesi tuhaftı, daha önce hiç bu konuyu dert etmemişti; belki de bunu aklına dikiş makinesi düşürmüştü. Kendi kendine mırıldanırken, bütün çocukların kendisinden korktuğuna inanarak gayretle dikiş diken Smee'yi uzun uzun seyretmişti.

Ondan korkuyorlarmış! Smee'den korkuyorlarmış! O gece, o iki direkli gemide, daha şimdiden Smee'yi sevmeye

başlamayan tek bir çocuk bile yoktu. Onlara korkunç şeyler söylüyor, yumruk atamadığı için de avcunun içiyle vuruyordu, ama çocuklar Smee'yi daha da çok seviyorlardı. Michael, onun gözlüğünü aşırıp kendi takmıştı mesela.

Zavallı Smee'ye, çocukların onu sevimli bulduğunu söylemek! Şeytan Kanca'yı dürttü, söyleyecekti, fakat fazla acımasız olurdu bu. Onun yerine, zihninde şu gizemi evirip çevirmeye başladı: Acaba neden Smee'yi sevimli buluyorlardı? Bir av köpeği titizliğiyle gitti bu sorunun peşinden. Smee sevimliyse, onu öyle yapan neydi? Korkunç yanıt bir anda kendini gösterdi: "Yoksa, yoksa, terbiye mi?"

Lostromo farkında olmadan terbiyeli miydi yoksa, hepsinden daha mı görgü sahibiydi?

Pop'a* kabul edilmeden önce, kişinin ona sahip olup olmadığını dahi bilmeden öyle davrandığını ispatlamak zorunda olduğunu hatırladı.

Öfkeyle haykırarak demirden elini Smee'nin kafasına doğru kaldırdı, fakat savurmaktan vazgeçti. Onu durduran şu düşünce olmuştu: "Terbiyeli diye bir adamı pençelemek de neyin nesi?"

"Terbiyesizlik!"

Mutsuz Kanca, bitikti ve ter içindeydi, kesilmiş bir çiçek gibi öne doğru yığıldı.

Köpekleri, kaptan bir süreliğine ortalarda yok diye anında gevşemiş, bir sarhoş dansı tutturmuşlardı, bu da Kanca'yı bir anda ayağa dikti, kafasından aşağı bir kova su dökülmüş gibi insani zayıflığının son kırıntıları da bir anda akıp gitti.

"Susun ezikler," diye bağırdı, "yoksa hepinize demir atarım." O gürültü bir anda kesildi. "Bütün çocuklar zincirli değil mi? Yoksa uçup giderler."

"Evet kaptan."

"O halde yukarı çıkarın bakayım hepsini."

---

* İngiltere'de kaymak tabakanın gittiği Eton College'daki seçkin öğrenciler kulübü. (ç.n.)

Wendy hariç, feci durumdaki tutsaklar zincirlerinden tutulup sürüklendiler ve Kanca'nın karşısında tek sıraya dizildiler. Kaptan bir süredir onların varlığından bihaberdi sanki. Kafasına göre kaba saba bir şarkıdan dizeler mırıldanıyor, elindeki iskambil destesini karıştırıyordu. Purosundan ara sıra gelen kor ışığı yüzüne bir renk veriyordu.

"Evet, haydi bakalım serseriler," dedi aniden, "bu gece aranızdan altısı kalasın ucundan denizi boylayacak, gemide iki kamarotluk yerim var. Kim kamarot olacak bakalım?"

Aşağıdayken "Onu sakın durduk yere kızdırmayın," diye uyarmıştı tutsak Wendy onları; böylece Gezenti terbiyeli bir biçimde bir adım öne çıktı. Gezenti, böyle bir adamın emri altına girme düşüncesinden nefret ediyordu, fakat içgüdüleri ona, o an orada olmayan birine suçu atmanın akıllıca olacağını söylemişti ve nispeten aptal bir oğlan olsa da, yalnızca annelerin her zaman arada tampon olmaya razı olduklarını biliyordu. Bütün çocuklar annelere dair bu bilgiye sahiptir ve bundan dolayı onları küçük görseler de sürekli bunu çıkarları için kullanırlar.

Dolayısıyla Gezenti akıllı uslu bir tonda açıklamaya girişti: "Şey efendim, anlarsınız ya, sanırım annem, benim korsan olmamı istemezdi. Annen senin korsan olmanı ister miydi Sırık?"

Sırık'a göz kırptı, o da üzgün bir tonda "Zannetmiyorum," dedi, şu an her şeyin başka türlü olmasını ister gibiydi. "Senin annen korsan olmanı ister miydi İkiz?"

"Zannetmem," dedi, en az diğerleri kadar akıllı olan Birinci İkiz. "Belki Sivri..."

"Kesin bu saçmalığı," diye gürledi Kanca ve sözcüler geriye çekildi. "Hey, çocuk," dedi John'a seslenerek, "sende bir ışık görüyorum. Hiç korsan olmayı istemedin mi canım?"

John'un matematikte bazen güçlük çektiği doğrudur, ayrıca Kanca'nın onu seçmesi karşısında etkilenmişti.

"Bir defasında kendime Kızıl Kan Jack adını takmayı düşünmüştüm," dedi çekinerek.

"Ne güzel bir ad. O halde aramıza katılırsan sana burada böyle sesleniriz serseri."

"Sen ne dersin Michael?" diye sordu John.

"Katılırsam benim adım ne olacak?" diye sordu Michael.

"Karasakal Joe."

Michael doğal olarak bu fikirden etkilenmişti. "Sen ne dersin John?" Michael John'un karar vermesini, John da Michael'ın karar vermesini istiyordu.

"Yine de Kral'ın saygın tebaası olabilir miyiz?" diye sordu John.

Yanıt, Kanca'nın dişlerinin arasından geldi: "Şu şekilde yemin etmeniz gerekecek: Kahrolsun Kral."

Belki John o ana kadar pek düzgün davranmamıştı, ama o an iyice dellendi.

"O halde kabul etmiyorum!" diye bağırdı ve bir fıçıya tekmeyi basıp Kanca'nın önüne yuvarladı.

"Ben de kabul etmiyorum!" diye bağırdı Michael.

"Yaşasın Britanya!" diye ciyakladı Kıvırcık.

Korsanlar öfkeyle koşup çocukların ağızlarını kapattı ve Kanca, "O halde kaderiniz belli oldu. Annelerini getirin buraya. Kalası hazırlayın," diye gürledi.

Onlar daha çocuktu, Jukes ile Cecco'nun ölüm tahtasını hazırladıklarını görünce bembeyaz kesildiler. Fakat Wendy oraya getirilirken cesur görünmeye çalışıyorlardı.

Wendy'nin o korsanlardan ne kadar nefret ettiğini anlatmaya kelimelerim yetmez. Oğlanların gözünde korsanlıkta en azından bir tür görkem vardı; kızın oraya bakınca gördüğü tek şey ise geminin yıllardır doğru dürüst toplanmadığıydı. Parmağınızla "pis domuz" yazamayacağınız tek bir cam bile yoktu, öyle bir pislik söz konusuydu, Wendy de zaten bir sürü yere yazmıştı. Fakat oğlanlar etrafında toplandığında, diğer tüm düşünceler uçup gitti.

"Öyleyse güzelim," dedi Kanca, ağzından bal damlıyordu sanki, "çocuklarının bu tahtada yürüdüğünü seyredeceksin."

Her ne kadar centilmen bir beyefendi olsa da, günün karmaşası içinde dantelli boyunbağı hafiften yamulmuştu ve bir anda kızın dik dik ona baktığını fark etti. Abartılı bir jestle saklamaya çalıştı, fakat çok geç kalmıştı.

"Ölecekler mi?" diye sordu Wendy, bakışlarında öyle korkunç bir küçümseme vardı ki Kanca bayılacak gibi oldu.

"Ölecekler," diye hırladı. "Herkes sussun," diye bağırdı bundan haz duyarak, "herkes bir annenin çocuklarına son sözünü dinlesin."

Wendy o an herkesin gözünde devleşmişti. "Sevgili çocuklarım, bunlar size son sözlerim," dedi sert bir sesle. "Gerçek annelerinizden sizlere bir mesajım var gibi hissediyorum, o da şu: 'Oğullarımızın İngiliz beyefendilerine yaraşır şekilde ölmelerini ümit ediyoruz.'"

Korsanlar bile bu sözler karşısında huşu içindeydi, Gezenti çılgınca bağırdı: "Annemin ümit ettiği şeyi yapacağım. Sen ne yapacaksın Sivri?"

"Annemin ümit ettiği şeyi. Sen ne yapacaksın İkiz?"

"Annemin ümit ettiği şeyi. John, sen..."

Fakat Kanca kaybettiği sesine yeniden kavuştu.

"Bağlayın şu kızı!" diye haykırdı.

Kızı gemi direğine bağlayan Smee oldu. "Bak buraya tatlım," diye fısıldadı, "annem olacağına söz verirsen seni kurtarırım."

Ancak Smee'ye bile böyle bir söz veremezdi. "Senin annen olacağıma hiç çocuğum olmamasını yeğlerim," dedi küçümseyerek.

Smee Wendy'yi direğe bağlarken tek bir oğlanın bile o tarafa bakmadığını bilmek bana üzüntü veriyor, hepsinin gözü o tahtadaydı: Yapacakları o son küçük yürüyüş. Orada erkek gibi yürümeyi ümit edecek durumları kalmamıştı,

zira düşünme becerileri onları terk etmişti; tek yapabildikleri dosdoğru oraya bakıp titremekti.

Kanca, dişleri birbirine kenetli halde sırıtıyordu, sonra Wendy'ye doğru bir adım attı. Amacı, oğlanların tek tek o tahtada yürüyüşlerini görsün diye kızın yüzünü o tarafa çevirmekti. Fakat ona asla ulaşamadı, ondan duymayı umduğu dehşet çığlığını asla duyamadı. Onun yerine başka bir şey duydu.

Timsahın korkunç tik takları.

Hepsi duydu: Korsanlar, oğlanlar, Wendy... Bir anda bütün kafalar aynı yöne çevrildi; sesin geldiği suya doğru değil, Kanca'ya doğru. Biraz sonra olacakların sadece onunla ilgili olduğunu hepsi biliyordu, aniden aktörlükten izleyiciliğe geçiş yapmışlardı.

Kanca'da vuku bulan değişimi görmek çok korkutucuydu. Sanki her bir eklemi koparılmıştı. Oracığa yığılıverdi.

Ses istikrarlı bir şekilde yaklaşıyordu ve hayvanın kendisinden önce şu feci düşünce geldi: "Timsah gemiye çıkmak üzere!"

Demir pençe bile hareketsiz asılı kaldı, sanki saldıran gücün ta derinlerde asıl istediğinin ne olduğunu biliyor gibiydi. Ondan başka bir adam olsa, böyle korkunç bir şekilde yalnız bırakıldığında düştüğü yerde gözlerini kapatır öylece kalırdı; fakat Kanca'nın devasa beyni hâlâ çalışmaktaydı ve onun rehberliğinde, güvertede dizlerinin üstünde sürünerek sesten olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı. Korsanlar saygıyla yol açtılar ona; kendini zar zor küpeşteye taşıdıktan sonra ancak konuşabildi.

"Saklayın beni!" diye bağırdı korkunç bir sesle.

Korsanlar etrafına toplandı, hepsi gözlerini gemiye tırmanmakta olan şeyden kaçırıyordu. Onunla savaşmak gibi bir düşünceleri yoktu. Karşılarındaki Kader'di.

Ancak Kanca ötekilerin arkasında saklanınca merak, oğlanları kıpırtısız bırakan bağı çözdü, hepsi de tırmanan

timsahı görmek için geminin o tarafına koştu. Karşılarında Gecelerin Gecesi'nin en tuhaf sürprizini buldular; zira yardımlarına gelen, timsah değildi. Peter'dı.

Onlara işaret edip, korsanlarda şüphe uyandıracak bir hayranlık çığlığı atmamalarını bildirdi. Sonra tik taka devam etti.

XV. Bölüm

"Bu Sefer ya Kanca ya Ben"

Hayatta hepimizin başına bazı garip şeyler gelir, bir süre olup bitenleri fark etmeyebiliriz. Mesela aniden tek kulağımızın sağır olduğunu fark ederiz, ama ne kadar zamandır böyleydik bilemeyiz, yarım saat mi, yoksa daha mı çok? İşte o gece Peter'ın yaşadığı da buna benzer bir deneyimdi. Onu en son, bir parmağı dudağında, bir eli hançerinde sinsi sinsi ilerlerken görmüştük. Ortada garip bir durum olduğunu fark etmeden yanından öylesine geçen timsahı görmüştü, daha sonra belli belirsiz tik tak sesini duymadığını hatırladı. Önce bunun tuhaf olduğunu düşündü, sonra da haklı olarak saatin durduğu sonucuna vardı.

Peter, en yakın yoldaşından böyle aniden mahrum kalan bir canlının duygularının nasıl olabileceğini bir an bile düşünmeden, bu faciayı nasıl kendi çıkarına kullanabileceğine kafa yormaya başladı; Peter tik taklamaya başlayacak, böylece vahşi hayvanlar onu timsah zannedecek, yanlarından rahatsız edilmeden geçmesine izin vereceklerdi. Muhteşem tik taklıyordu, fakat bunun öngöremediği bir sonucu olmuştu. Sesini duyanlar arasında o timsah da vardı, peşine takıldı; kaybettiğini geri alma amacıyla mı yoksa sadece kendine tik taklayan bir arkadaş buldu diye mi, asla bilemeyeceğiz, zira

sabit bir fikrin tutsağı olanlar gibi o da aptal bir hayvandı.

Peter, hiçbir aksilikle karşılaşmadan kumsala vardı ve dosdoğru suya doğru yürüdü; bacakları, yeni bir ortama girdiğini neredeyse hiç ayırt etmeden suyla temas etti. Pek çok hayvan bu şekilde topraktan suya geçebilir, fakat bildiğim kadarıyla Peter dışında bunu yapabilen bir insan yok. Yüzerken zihninde sadece şu düşünce vardı: "Bu sefer ya Kanca ya ben." O kadar uzun süredir tik taklıyordu ki artık ne yaptığının farkında olmaksızın sürdürüyordu bu işi. Farkında olsaydı dururdu muhtemelen; her ne kadar dâhiyane bir fikir olsa da iki direkliye bu tik tak sayesinde çıkabileceğini aslında düşünmemişti.

Aksine, geminin küpeştesine bir fare kadar sessizce yaklaşması gerektiğini düşünüyordu; korsanların korkudan büzülüp kaldığını, ortalarında timsahı duyduğunu zannedip rezil bir duruma düşen Kanca'nın durduğunu görünce hayret etti.

Tabii ya timsah! Peter, timsahı hatırlayınca bir anda tik takları fark etti. Başta tik takların timsahtan geldiğini düşündü ve hışımla dönüp arkasına baktı. Sonra o tik takların kendisinden geldiğini fark etti ve bir anda durumu çözdü. "Ne akıllıyım ben ya!" diye düşündü ve oğlanlara alkışlamamalarını işaret etti.

Tam o anda Serdümen Ed Teynte üst güverteden ortaya çıkıp aşağı indi. Şimdi sevgili okur, saatine bakıp olayların akışını takip et. Peter adama güçlü bir darbe indirdi. John elleriyle, talihsiz korsanın ağzını kapatıp sönük iniltisini boğdu. Adam öne doğru düştü. Dört oğlan düşme sesini engellemek için fırlayıp adamı tuttu. Peter işaret verdi, adamın ölüsü gemiden denize atıldı. Foş diye bir ses çıktı, sonra sessizlik. Kaç dakika sürdü tüm bunlar?

"Bir!" (Sırık saymaya başlamıştı.)

Peter, hiç vakit kaybetmeden, parmak uçlarına basarak kamaraya girip kayboldu; çünkü birkaç korsan, cesaretini

toplayıp etrafa bakınmaya başlamıştı. Şimdi birbirlerinin sıkıntı içinde nefes alıp verişlerini duyabiliyorlardı ki bu da onlara o korkunç sesin kesildiğini söylüyordu.

"Gitti kaptan," dedi Smee gözlüğünü silerken. "Asayiş berkemal."

Kanca başını yavaş yavaş fırfırlı yakasından kaldırdı ve tik takın yankısını duymayı bekleyerek büyük bir dikkatle kulak kesildi. Çıt yoktu, böylece dimdik doğruldu ve tam boyuna geri döndü.

"Haydi Kalas beye!" diye bağırdı yüzsüzce. Oğlanlardan şimdi hiç olmadığı kadar nefret ediyordu, çünkü onu öyle dağılmış vaziyette görmüşlerdi. Şu kötücül maniyi patlattı:

"Heyamola, çivileri çıkmış kalasa,
Haydi yürü bakalım oraya,
Çatırdayıp inin ikiniz birden aşağıya
Haydi Davy Jones'un yanına!"

Saygınlığını yitirmiş olsa da tutsakları iyice korkutmak için yüzünü şekilden şekle sokarak şarkısını söylüyor, hayali bir tahtanın üzerinde dans ediyordu. Şarkısı bitince, "Tahtada yürümeden önce şu dokuz kuyruklu kedinin* tadına bakmak ister misiniz?" diye bağırdı.

Bu lafın üzerine hepsi birden diz çöktü. "Hayır, hayır!" diye haykırdılar, öyle acınası bir durumdaydılar ki bütün korsanlar sırıttı.

"Kap gel şu kediyi Jukes," dedi Kanca, "benim kamaramda."

Kamara mı! Peter kamaradaydı! Çocuklar manalı manalı bakıştı.

"Baş üstüne kaptan," dedi Jukes pürneşe ve kocaman adımlarla kamaraya yöneldi. Çocuklar onu gözleriyle takip

---

* O yıllarda İngiliz donanması ve ordusunda özellikle ağır fiziksel cezalandırma amaçlı kullanılan çok uçlu kamçı. (ç.n.)

ediyordu, Kanca'nın yine şarkı söylemeye başladığını, köpeklerinin de ona katıldığını duymadılar bile:

"Heyamola, tırmala kedi,
Tam dokuz kuyruklu kedi,
Dokuzu birden dolandı mı sırtına..."

Son dizeyi asla öğrenemeyeceğiz, çünkü şarkı kamaradan gelen acı bir çığlıkla aniden kesildi. Çığlık gemiyi yalayıp geçti. Sonra oğlanların gayet iyi tanıdığı, ama korsanlara çığlıktan daha da uğursuz gelen bir horoz ötüşü duyuldu.

"Bu neydi?" diye bağırdı Kanca.

"İki oldu," dedi Sırık ciddi bir tonda.

İtalyan Cecco bir anlığına tereddüt etti, kamaraya doğru sallana sallana gitmesiyle oradan süt dökmüş kedi gibi sendeleyerek çıkması bir oldu.

"Ne olmuş Bill Jukes'a, söylesene köpek?" diye tısladı Kanca. Adamın tepesine çökmüştü.

"Olan olmuş işte, ölmüş, biri bıçaklamış," diye yanıtladı Cecco boğuk bir sesle.

"Bill Jukes öldü!" diye bağrıştı korsanlar korkuyla.

"Kamara bir kuyu kadar karanlık," dedi Cecco, lafı geveleyerek konuşuyordu, "fakat orada korkunç bir şey var: Horoz gibi öten bir şey."

Oğlanların coşkusu, korsanların yere çevrilen bakışları. Kanca ikisini de aynı anda fark etti.

"Cecco," dedi en sert sesiyle, "derhal oraya git ve o sefil şeyi bana getir."

Cesurların cesuru Cecco, kaptanının karşısında iki büklüm olmuş, "Hayır, hayır," diye ağlıyordu; Kanca ise pençesini ovuşturmaya başlamıştı.

"İyi duyamadım, gidiyorum dedin değil mi Cecco?" dedi dalgınca.

Cecco giderken kolları çaresizce iki yanında sallanıyordu. Ortada şarkı söyleyen kalmamış, şimdi herkes kulak kesilmişti ve bir kez daha bir ölüm çığlığı yükseldi kamaradan, sonra yine o horoz sesi.

Sırık dışında kimseden ses çıkmadı. "Üç oldu," dedi.

Kanca bir hareketle köpeklerini etrafına topladı. "Lanet olsun hepinize," diye kükredi, "kim getirecek bana o şeyi?"

"Cecco'nun çıkmasını bekleyelim," diye hırladı Starkey, diğerleri de ona katıldı.

"Galiba sen gönüllüsün Starkey," dedi Kanca, yine pençesini ovuşturmaya başlamıştı.

"Hayır, Tanrı esirgesin!" diye bağırdı Starkey.

"Kancam senin gönüllü olduğunu söylüyor," dedi Kanca karşısına geçerek. "Şu kancayla iyi geçinmek daha iyi olmaz mı Starkey?"

"Oraya gireceğime ipe çekilirim daha iyi," diye yanıt verdi Starkey inatla, ayrıca kalabalık onun arkasındaydı.

"Bu bir isyan mı şimdi?" diye sordu Kanca, hiç olmadığı kadar hoş bir sesle. "Elebaşı da Starkey mi!"

"Kaptan acı bana!" diye sızlandı Starkey, baştan aşağı titriyordu artık.

"Gel el sıkışalım Starkey," dedi Kanca, pençesini uzatarak.

Starkey, yardım dilenircesine etrafına baktı ama herkes onu kendi başına bırakmıştı. O geri geri yürürken Kanca da üzerine doğru geliyordu, gözlerinde o kızıl kıvılcımlar vardı yine. Korsan, umutsuz bir çığlıkla Uzun Tom'un üzerinden kendini denize attı.

"Dört," dedi Sırık.

"Evet şimdi," dedi Kanca nazikçe, "isyan diyen başka bir beyefendi var mı?" Bir fener kaptı, pençesini tehditkâr bir tavırla kaldırarak, "O şeytanı ben çıkarırım o zaman," dedi ve hızla kamaraya yöneldi.

"Beş." Sırık ne çok isterdi bunu demeyi. Dudaklarını yalayıp söylemeye hazırlandı, fakat Kanca kamaradan sendeleyerek çıktı, elinde feneri yoktu.

"Bir şey ışığı söndürdü," dedi biraz sıkıntılı.

"Bir şey ha!" diye tekrarladı Mullins.

"Cecco'ya ne oldu?" diye sordu Noodler.

"Jukes kadar ölü kendisi," dedi Kanca kısaca.

Kamaraya geri dönme konusundaki isteksizliği bütün tayfayı olumsuz etkilemiş, yine isyankâr sesler yükselmeye başlamıştı. Bütün korsanlarda batıl inanç olur; Cookson da, "Derler ki, bir geminin lanetlendiğinin en kesin işareti, gemide hesaba katılmayan bir fazlalığın olmasıdır," diye haykırdı.

"Duydum ki," diye mırıldandı Mullins, "o fazlalık hep en son binermiş korsan gemisine. Kuyruğu var mıydı kaptan?"

"Derler ki," dedi bir başkası, "o geldiğinde hep gemideki en habis adamın kılığına girermiş." Kanca'ya pis pis bakıyordu.

"Kancası var mıydı kaptan?" diye sordu Cookson küstah bir sesle, sonra birbiri ardına hepsi bağırmaya başladı: "Gemi lanetli!" Çocuklar bu noktada dayanamayıp sevinç çığlıklarını koyuverdiler. Kanca tutsaklarını neredeyse unutmuştu, fakat onlara dönünce yüzü yine aydınlandı.

"Beyler," diye bağırdı tayfasına, "şöyle bir fikrim var. Kamaranın kapısını açın, tıkın şunları içeri. O şeyle savaşsınlar, kim ölür kim kalırsa artık. Bunlar onu öldürürse gayet güzel; o bunları öldürürse, bize yine hava hoş."

Köpekleri son bir defa Kanca'ya hayran oldular ve bu önerisini cansiperane yerine getirdiler. Karşı koyuyormuş numarası yapan oğlanları ite kaka kamaraya soktular, arkalarından da kapıyı kapattılar.

"Şimdi dinleyin!" diye bağırdı Kanca, hepsi yine kulak kesildi. Ama hiçbiri kapıya bakmaya cesaret edemiyordu.

Ah aslında biri bakıyordu: Tüm bu zaman zarfında gemi direğine bağlı bekleyen Wendy. Beklediği ne bir çığlık ne de horoz sesiydi, artık Peter'ın arzıendam eylemesini bekliyordu.

Fazla beklemesi gerekmedi. Peter, kamaraya girme nedeni olan şeyi bulmuştu: Oğlanların kelepçelerinin anahtarını. Etrafta silah namına işe yarar ne varsa el koydular. Peter, önce onlara saklanmalarını işaret etti ve Wendy'nin iplerini kesti. Bundan sonra, hep beraber uçmaktan daha kolay bir şey yoktu onlar için. Fakat şu yemin meselesi onlara engeldi: "Bu sefer ya Kanca ya ben." Dolayısıyla Peter, Wendy'yi serbest bıraktıktan sonra ona fısıltıyla diğerleri gibi saklanmasını söyledi, kızın direkteki yerine kendisi geçti, pelerinini sarındı, böylece onu Wendy zannedeceklerdi. Sonra kocaman bir nefes alıp horoz gibi öttü.

Bu ses korsanlara, kamaradaki bütün oğlanların katledilmiş olduğunu haber veriyordu, bir anda hepsi paniğe kapıldı. Kanca adamlarını cesaretlendirmeye çalıştı, fakat köpekleştirdiği adamlarının şimdi kendisine dişlerini göstermelerine de şaşırmamalıydı; keza gözlerini bir an bile onlardan ayırsa üzerine atlayabileceklerini biliyordu.

"Beyler," dedi, "düşündüm de bu gemide uğursuz biri var." Duruma göre tatlı sözlerle kandırma veya saldırı yoluna gidebilirdi, ama bir an bile cesaretini kaybettiğini düşündürmemeliydi onlara.

"Demek öyle," dediler öfkeyle, "kancalı bir adam mı o acaba?"

"Hayır beyler, hayır, şu kız. Bir kadının gemiye iyi şans getirdiği hiç görülmüş mü? O gidince gemi normale dönecek."

Birileri bunun Kaptan Flint'in sözü olduğunu hatırladı. "Denemeye değer," dediler şüpheyle.

"Kızı denize atın," diye haykırdı Kanca, hepsi pelerinli kişinin üzerine atıldı.

"Artık seni hiç kimse kurtaramaz küçükhanım," diye tısladı Mullins alaycı bir sesle.

"Kurtaracak biri var," diye yanıt verdi pelerinli.

"Kim o?"

Peter pelerini savururken şu korkunç yanıt geldi: "İntikamcı Peter Pan!" O an, kamarada hepsini etkisiz hale getirenin o olduğunu anladılar. Kanca iki defa konuşmaya yeltendi, ikisinde de başarısız oldu. Sanırım o korkunç anda acımasız kalbi kırılmıştı.

Sonunda, "Göğsünü yarın şunun!" diye bağırmayı başardı, fakat kendi bile pek inanmışa benzemiyordu.

"Haydi çocuklar, saldırın!" diye çınladı Peter'ın sesi ve bir anda birbirine çarpan silahların sesi yankılandı bütün gemide. Korsanlar bir arada kalabilseydiler kesinlikle kazanırlardı, fakat ilk hamle geldiğinde sinirleri hâlâ laçkaydı, sağa sola kaçıştılar, şuursuzca bir şeylere saldırmaya başladılar; her biri kendisini hayatta kalan son korsan zannediyordu. Teke tek dövüşte güçlü olanlar onlardı, fakat şu an savunma amaçlı dövüşüyorlardı, bu da oğlanlara ikişerli gruplar halinde avlarını istedikleri gibi seçip üzerlerine çullanma şansı veriyordu. Bu zalimlerden bazıları kendilerini denize attı, bazıları karanlık bir köşeye saklandı; Sırık onları buluyor, fenerini yüzlerine tutuyor ve gözlerini kamaştırıyordu, böylece kan içindeki kılıcıyla gelen başka bir oğlana kolayca av oluyorlardı. Birbirine çarpan silahların sesi dışında pek ses yoktu, ara sıra acı bir çığlık veya foş sesi geliyordu; bir de monoton bir sesle saymaya devam eden Sırık'ın sesi vardı: Beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, on bir...

Bir grup vahşi oğlan Kanca'nın etrafını sardığında sanırım diğerlerinin işi tamamen bitmişti; Kanca'nın etrafında sanki bir tılsım vardı, diğerlerini uzakta tutan bir ateş çemberi gibiydi. Oğlanlar, köpekleri halletmişti ama bu adam tek başına hepsine bedel gibi görünüyordu. Tekrar tekrar ona yaklaşmaya çalışıyorlar, o da tekrar tekrar o dokunul-

mazlık alanını açıyordu kendine. Kancasıyla bir oğlanı kapıp havaya kaldırdı ve onu kalkan olarak kullanmaya başladı; o sırada kılıcını Mullins'e sapladıktan sonra yanlarına gelen bir oğlan kavgaya daldı.

"Çocuklar kılıçlarınızı indirin," diye bağırdı yeni gelen, "bu adam benim."

Böylece Kanca birdenbire kendini Peter'la karşı karşıya buldu. Diğerleri geri çekilip o ikisinin etrafında halka oldular.

İki düşman çok uzun süre birbirlerini süzdü, Kanca hafifçe titriyordu, Peter'ın da yüzünde o garip sırıtış vardı.

"Pan," dedi Kanca sonunda, "tüm bunlar senin eserin demek."

"Evet, öyle Kanca James," dedi Peter sertçe, "benim eserim."

"Gururlu, küstah genç," dedi Kanca, "korkunç sonuna hazır ol."

"Karanlık, uğursuz adam," diye yanıtladı Peter, "asıl sen hazır ol."

Kelimeler burada bitti, dövüş başladı; iki kılıç birbirine denkti, yenişemediler. Peter muhteşem bir kılıç ustasıydı, hayret verici bir çeviklikle darbeleri savuşturuyordu; ara sıra vuracak gibi yapıp geri çekiliyor, sonra rakibinin savunmasını yararak ileri atılıyordu, fakat boyu kısa olduğu için çeliği ait olduğu yere daldıramıyordu. Zekâ konusunda rakibinden pek geri kalmayan ama bilek hareketlerinde o kadar da çevik olmayan Kanca ise hücumunun ağırlığıyla onu geriletiyor, gözde darbesiyle her şeyi bir anda sona erdirmeyi ümit ediyordu; bunu ona uzun zaman önce Rio'dayken Barbekü öğretmişti. Fakat darbesi tekrar tekrar karşısındaki tarafından savuşturulunca çok şaşırdı. Sonra çocuğun işini bitirmek için öldürücü darbeyi demir kancasıyla indirmeyi denemeye başladı, o ana kadar havayı boş boş pençeleyip durmuştu; fakat Peter eğilip kancadan kurtuldu, öfkeyle atılıp kılıcını korsanın kaburgalarına sapladı. Kendi kanını görmek Kan-

ca'yı mahvetti, hatırlarsanız çok özel bir rengi vardı kanının; kılıcı elinden düştü, Peter'ın insafına kalmıştı artık.

"Şimdi!" diye bağırdı bütün oğlanlar, fakat Peter azametli bir jestle rakibini yerden kılıcını almaya davet etti. Kanca o an kılıcına sarıldı, fakat içinde, Peter'ın nezaket gösterdiğine dair trajik bir his vardı.

O ana kadar onunla dövüşenin bir tür canavar olduğunu düşünüyordu, ama şimdi karanlık şüphelerin hücumuna uğramıştı.

"Pan, sen kimsin, nesin?" diye bağırdı boğuk bir sesle.

"Ben gençliğim, ben neşeyim," diye yanıtladı Peter hamlesini yaparken, "ben yeni kırdığı yumurtasından başını çıkaran minik kuşum."

Saçmalıyordu tabii, fakat bu söyledikleri mutsuz Kanca'ya, Peter'ın kim olduğuna dair en ufak bir fikrinin olmadığını ispatlıyordu ki bu tam da terbiyeli olmanın tepe noktasıydı.

"Al bakalım," diye bağırdı ümitsizce.

Artık gürz gibi saldırıyordu ve o korkunç kılıcın her savruluşu, karşısına çıkan herhangi bir adamı veya oğlanı ikiye bölerdi; fakat Peter, sanki kılıcın rüzgârı onu tehlike bölgesinden uzaklaştırıyormuş gibi kanat çırpıp duruyordu adamın etrafında. Ve tekrar tekrar atılıp kılıcını Kanca'ya saplıyordu.

Kanca artık ümitsizce dövüşüyordu. O tutkulu kalbi artık içinde bir hayat olmasını istemiyordu, son bir lütuf için yakarıyordu adeta: Ölümün soğuk eli değmeden önce Peter'ın görgülü davranmadığını görmekti isteği.

Dövüşü terk edip hızla baruthaneye koştu ve ateşe verdi.

"İki dakika içinde," diye bağırdı, "bu gemi parçalara ayrılacak."

İşte şimdi, şimdi göreceklerdi görgüyü.

Fakat Peter, baruthaneden elinde kovan fişeğiyle çıkageldi ve gayet sakince onu denize attı.

Peki Kanca'nın sergilediği ne tür bir davranıştı? İstediği kadar şirazesinden çıkmış bir adam olsun, ona sempati duymadan da soyunun geleneklerine sadık biri olduğu için memnun olabiliriz. Diğer oğlanlar şimdi onun etrafında uçuşmaya başlamıştı, dalga geçiyor, hakaret ediyorlardı; o ise, güvertede sendeliyor, kılıcını güçsüzce onlara savuruyordu, zihni artık onlarla değildi, çok eski zamanların oyun bahçelerinde öylesine geziniyordu ya da çok terbiyeli olduğu için ödüllendirilmek üzere okul müdürünün odasına çağrılıyordu ya da okulun duvarında oturup aşağıda oynanan bir oyunu seyrediyordu. Ayakkabıları ne düzgündü, yeleği ne düzgündü, kravatı ne düzgündü, ah çorapları ne düzgündü!

Kanca James, o kadar da korkak olmayan kahraman, elveda.

Çünkü artık onun son nefesine geldik.

Hançerini doğrultmuş üzerine doğru uçan Peter'ı gören Kanca küpeşteye çıktı ve kendini denize bıraktı. Orada onu timsahın beklediğini bilmiyordu, çünkü biz kasten saati durdurduk, yoksa atlayamazdı: Sona doğru bizden ona küçük bir saygı gösterisi.

Son bir zaferi oldu, bence bunu ondan esirgememeliyiz. Küpeştede ayakta durup omzunun üzerinden, ona doğru süzülen Peter'a bakarken, ona ayağını kullanmasını işaret etti. Bu da Peter'ın hançerini saplamak yerine tekme atmasına neden oldu.

Kanca sonunda o dilediği lütfu elde etmişti.

"Sende de terbiye yok," diye bağırıp alaycı ve mutlu bir şekilde timsaha gitti.

Kanca James işte böyle can verdi.

"On yedi," diye bağırdı Sırık şarkı söyler gibi, ama bu arada sayıları biraz karıştırmıştı. O gece on beş kişi işledikleri suçların cezasını ödedi, fakat içlerinden ikisi kıyıya ulaştı: Bunlardan biri, daha sonra Kızılderililerin eline düşecek olan Starkey idi, onu bütün Kızılderili bebeklerin dadısı yaptılar.

Ah, bir korsan için ne acıklı bir durum... İkincisi de, o andan itibaren gözünde gözlüğüyle yollara düşen Smee'ydi; geçimini, Kanca James'in dünyada korktuğu tek adam olduğunu söyleyerek şaibeli bir şekilde kazanıyordu.

Wendy tabii ki dövüşe katılmadan, parıltılı gözlerle kenardan Peter'ı seyretti, ama şimdi her şey bittiğine göre dizginleri yeniden ele alabilirdi. Hepsini eşit şekilde kutladı ve Michael adamlardan birini öldürdüğü yeri gösterince keyifle ürperdi; sonra hepsini Kanca'nın kamarasına götürüp onlara duvarda asılı duran saati gösterdi. Saatin "bir buçuk" olduğunu söylüyordu!

Saatin böyle geç olması, her şeyden kat kat önemliydi. Wendy'nin seri hareketlerle hepsini korsanların ranzalarına yatırdığından emin olabilirsiniz, Peter hariç hepsini. O da güvertede bir süre volta attıktan sonra nihayet Uzun Tom'un yanında uyuyakaldı. O gece o rüyalarından birini gördü, uykusunda uzun süre bağırıp durdu, Wendy onu sımsıkı sarıp avuttu.

XVI. Bölüm

Eve Dönüş

O sabah çalan üç çanla hepsi kalkıp bacaklarını germeye başlamıştı, çünkü önlerinde aşılacak kocaman bir deniz uzanıyordu; elinde bir halatın ucuyla lostromo Gezenti de aralarındaydı, tütün çiğniyordu. Hepsi pantolonlarını dizlerinden kesip korsan kılığına girmiş, güzelce tıraş olmuş, gemiciler gibi sallanıp pantolonlarını çekiştirerek onları bekleyen güne hazırlanmıştı.

Kaptanın kim olduğunu belirtmeye gerek yok tabii. Sivri ile John, birinci ve ikinci kaptan oldu. Gemide bir kadın vardı. Geri kalanların hepsi, üst güvertede görev yapan sıradan tayfalardı. Peter çoktan dümen kamarasına çıkmıştı, tabii düdük çalarak bütün tayfaları çağırıp kısa bir konuşma yapmayı da ihmal etmedi; onlara, cesur denizciler gibi bütün vazifelerini yerine getireceklerini ümit ettiğini söyledi, ama hepsinin Rio'nun, Altın Sahil'in pis köpüklerinden geldiğini bildiğini ve ona karşı gelen olursa oracıkta paralayacağını da eklemeyi ihmal etmedi. Denizciler bu gayet açık sözleri çok iyi anladılar ve kaptanlarını coşkuyla alkışladılar. Sonra birkaç sert emir yağdı, gemiyi döndürüp burnunu anakaraya yönelttiler.

Kaptan Pan, gemi haritasını inceledikten sonra, hava böyle devam ederse Azor Adaları'na 21 Haziran civarında

ulaşacaklarını hesap etti, sonrasında yapacakları uçuş daha kısa olacaktı.

Aralarından bazıları bunun dürüst bir gemi olmasını istiyordu, bazılarıysa korsanlığa devam edilmesinden yanaydı; fakat kaptanları onlara köpek muamelesi ediyordu, dolayısıyla herhangi bir isteklerini sırayla konuşarak bile olsa dile getirmeye cesaret edemiyorlardı. Her söylenene hemen o an itaat etmek tek güvenli yoldu. Sırık, iskandil alması söylendiğinde şaşkın gözlerle bakınca kamçıyı yemişti. Genel hissiyat şu yöndeydi: Peter şimdilik Wendy'nin şüphelerini yatıştırmak için korsan değilmiş gibi davranıyordu. Wendy'nin istemeye istemeye, Kanca'nın bazı korkunç aksesuvarlarını kullanarak onun için diktiği kostüm bittiğinde olayın rengi değişecekti. Daha sonraları aralarında konuşulanlara bakılırsa, Peter bu kostümü giydiği ilk gece, dudaklarında Kanca'nın puro ağızlığı ve kancaya benzesin diye işaretparmağı dışında yumruk yaptığı eliyle dümen kamarasına kurulmuş.

Fakat biz şimdi gemiyi seyretmek yerine, uzun zaman önce karakterlerimizden üçünün kalpsizce uçup giderek terk ettiği o kasvetli eve dönelim. Tüm bu zaman zarfında 14 numaralı evi ihmal etmek ayıp oldu, ama yine de Bayan Darling'in bizi suçlamadığından emin olabiliriz. Daha önce oraya dönüp ona acıyan gözlerle baksaydık, "Komik olmayın, benim ne önemim var? Geri dönüp çocuklara göz kulak olun," derdi muhtemelen. Anneler böyle olduğu sürece çocukları onları suiistimal etmeye devam edecek, suçu da onlara atacak.

Şu anda da o tanıdık çocuk odasına gitmemizin tek nedeni, meşru sakinlerinin eve dönüyor olmalarıdır. Onlardan önce eve koşup yataklar güzel havalandırılmış mı diye şöyle bir kolaçan etmek, Bay ve Bayan Darling'in o akşam dışarı çıkmadıklarından emin olmak istedik. Biz sadece birer hizmetkârız. Hem evlerini öyle insafsızca terk ettiklerine göre, ne olur yani yatakları güzel havalandırılmamışsa? Eve dön-

düklerinde anne babalarının hafta sonunu geçirmek üzere bir yerlere gittiklerini görseler hak yerini bulmaz mı? Onlarla tanıştığımızdan bu yana ihtiyaçları olan kıssadan hisse olurdu bu; öte yandan olayları bu şekilde tasarlarsak Bayan Darling bizi asla affetmez.

Tüm kalbimle istediğim bir şey var, o da Bayan Darling'e çocukların eve dönmekte olduğunu, hatta gelecek perşembe evlerinde olacaklarını bir yazarın yapacağı şekilde haber vermek. Tabii böyle yaparsam, Wendy, John ve Michael'ın dört gözle beklediği sürprizi tamamen berbat etmiş olurum. Sürprizi gemide planlıyorlardı: Anne havalara uçacak, baba sevinç çığlığı atacak, Nana onlara ilk ben sarılacağım diye üzerlerine atlayacaktı; ama güzelce saklanmayı başarmaları gerekiyordu. Haberi önceden verip sürprizi berbat etmek ne hoş olurdu, mesela şöyle bir sahne yaşanırdı: Çocuklar muhteşem bir giriş yapar, ama Bayan Darling Wendy'yi öpmek için dudaklarını bile uzatmaz, Bay Darling aksi bir şekilde, "Amanın, yine şu oğlanlar," diye haykırabilir. Fakat böyle yaparsak kimseden teşekkür alamayız. Artık yavaş yavaş Bayan Darling'i tanımaya başladık, çocuklarından bu küçük mutluluğu esirgediğimiz için bizi azarlayacağına emin olabiliriz.

"Ama sevgili hanımefendi, gelecek perşembeye daha on gün var, size önceden haber vererek on günlük bir mutsuzluktan kurtarıyoruz sizi."

"Evet ama ne büyük bir bedel uğruna! Çocuklardan on dakikalık mutluluğu esirgeyerek."

"Ah, tabii siz öyle bakıyorsunuz olaya!"

"Başka nasıl bakayım?"

Gördüğünüz gibi bu kadında doğru dürüst bir mantık yok. Hakkında çok hoş şeyler söylemeye niyetlenmiştim ama şimdi gıcık oldum ve hiçbirini söylemeyeceğim. Hazırlıklarını yapması için önceden haber vermeye gerçekten de ihtiyacı yok, çünkü her şey zaten hazır. Bütün yataklar

havalandırılmış ve kadın evden bir an bile ayrılmıyor, açık pencereden sürekli dışarıyı gözlüyor. Ona bir faydamız olmayacağına göre, gönül rahatlığıyla gemiye dönebiliriz. Öte yandan, hazır gelmişken biraz kalıp olayları dışarıdan seyredebiliriz. Biz zaten buyuz: Olaylara dahil olmayan seyirciler. Kimse aslında bizi istemiyor. Öyleyse seyredelim ve birilerinin canını sıkar ümidiyle iğneleyici sözler söyleyelim.

Çocuk odasında gözlemlenen tek değişiklik, saat dokuzla altı arasında köpek kulübesinin eski yerinde olmamasıydı. Çocuklar uçup gittikten sonra Bay Darling, tüm suçun Nana'yı zincirleyen kendisinde olduğunu iliklerine kadar hissetti, olayın en başından beri köpek ondan daha akıllı davranmıştı. Elbette, önceden de gördüğümüz gibi, kendisi oldukça basit bir adamdı; gerçekten de kelliğinden kurtulmayı başarabilse kendisine oğlan çocuğu gözüyle bakılabilirdi. Öte yandan onda asil bir adalet duygusu vardı ve doğru olduğuna inandığı şeyi yapmada bir aslan gibi cesur olabilirdi; keza çocukların uçup gitmesinin ardından olan bitenleri en küçük ayrıntısına kadar düşünüp taşınıp sonunda emekleyerek köpek kulübesine girmişti. Bayan Darling'in bütün tatlı sözlerine, yakarmalarına rağmen oradan bir daha çıkmamış, karısına üzgün ama kararlı bir sesle şöyle yanıt vermişti: "Hayır hayatım, benim yerim burası."

Pişmanlığın verdiği acıyla, çocuklar geri dönene kadar köpek kulübesinden çıkmamaya yemin etmişti. Elbette bu acınası bir durumdu. Fakat Bay Darling ne yaparsa yapsın aşırı uçlarda yapmak zorundaydı, yoksa kısa sürede cayardı. Ve akşamları kulübesinde oturup karısıyla çocuklardan ve onların güzel yanlarından bahsederken, bir zamanların gururlu George Darling'inden daha sıradan bir adam olamazdı.

Nana'ya gösterdiği hürmet de çok dokunaklıydı. Köpeğin kulübeye girmesine izin vermiyor, onun dışındaki bütün isteklerini harfiyen yerine getiriyordu.

Kulübe her sabah içindeki Bay Darling ile birlikte bir arabaya taşınıyor, araba onu yazıhanesine götürüyordu, akşam altı olunca da aynı şekilde eve dönüyordu. Burada adamın güçlü karakterine dair bir şey görüyoruz; hatırlarsanız komşuların nasıl düşündüğü onun için çok önemliydi, ama şimdi yaptığı her şey insanları şaşırtıp dikkat çekiyordu. İç dünyasında eziyet çekiyor olmalıydı ama, küçük çocuklar bile o küçük eviyle ilgili bir şeyler söylediğinde dışarıdan çok sakin bir insan görüntüsü sergiliyor, ayrıca eğilip içeri bakan bütün hanımlara, her zaman saygıyla şapkasını çıkarıp selam veriyordu.

Bu bir tür donkişotluk olabilirdi, öte yandan muhteşem bir tavırdı. Kısa sürede yaptığının asıl anlamı anlaşıldı ve insanların yüreğine dokundu. Artık kulübeyi taşıyan arabanın arkasında, coşkuyla alkışlayarak yürüyen bir kalabalık oluyordu; tatlı kızlar eğilip adamdan imza istiyorlardı; en üst sınıf gazetelerde röportajları yayımlanmıştı, insanlar onu yemeğe davet ediyor ve "Lütfen kulübenizle geliniz," diyorlardı.

O hareketli perşembe günü Bayan Darling çocukların odasında George'un eve dönmesini bekliyordu. Gözleri nasıl da hüzün dolu! Şimdi ona yakından bakıp eski günlerde ne kadar neşeli bir insan olduğunu hatırlayınca ve tüm bunların bebeklerini kaybettiği için yok olup gittiğini bilince, sanırım onun hakkında nahoş şeyler söyleyemeyeceğim. Eğer o rezil çocuklarına o kadar meraklıysa, yapılacak bir şey yok. Bakın nasıl da koltuğunda uyuyakalmış. İnsanın gözüne ilk ilişen yer olan dudaklarının kenarı neredeyse solup gitmiş. Eli, göğsünün üzerinde huzursuzca geziniyor, sanki orada bir acı varmış gibi. Bazıları bu hikâyede en çok Peter'ı seviyor, bazıları da Wendy'yi; ama ben en çok Bayan Darling'i seviyorum. Mesela onu mutlu etmek için, uykusunda kulağına fısıldayıp veletlerin eve döneceğini söylesek? Gerçekten de şimdi pencerelerine üç kilometre mesafedeler ve öyle bü-

yük bir şevkle uçuyorlar ki... Tek yapmamız gereken kadının kulağına, çocukların yolda olduğunu fısıldamak. Haydi yapalım.

Maalesef fısıldadık, o da ayağa fırlayıp onlara seslendi; ama odada Nana dışında hiç kimse yoktu.

"Ah Nana, rüyamda canlarımın eve döndüğünü gördüm."

Nana'nın gözleri buğulanmıştı, tek yapabildiği hanımının yanına oturup patisini kibarca kadının kucağına koymak oldu; köpek kulübesi eve döndüğünde işte o vaziyette oturuyorlardı. Bay Darling karısını öpmek için başını kulübeden çıkardığında yüzünün eskisinden çok daha bitkin göründüğünü fark edebiliyoruz ama artık daha yumuşak bir ifade var yüzünde.

Şapkasını Liza'ya uzattı, kadın küçümseyen bir tavırla aldı; zira onda hayal gücü yoktu ve bu konumdaki bir adamın güdülerini anlamaktan âcizdi. Dışarıda, arabaya eşlik eden kalabalık hâlâ neşeyle tezahürat yapıyordu, Bay Darling'in de doğal olarak bundan etkilenmediği söylenemezdi.

"Duyuyor musunuz onları," dedi, "ne kadar da mutluluk verici."

"Sürüyle çocuk," dedi Liza alay ederek.

Bay Darling, hafiften kızararak "Bugün birkaç yetişkin de vardı," dedi ona, ama kadın başını kibirlenerek yukarı kaldırınca, aklına onu azarlayacak sözler gelmedi. Toplumda elde ettiği başarı Bay Darling'i şımartmamış, bilakis daha tatlı bir insan yapmıştı. Bir süre başı kulübenin dışında öylece oturdu, Bayan Darling'le yakaladığı bu başarıyı konuştu, kadın bu başarının başını döndürmeyeceğini umduğunu dile getirince elini güven verircesine sıktı.

"Ama ben zayıf, güçsüz bir adam olsaydım..." dedi. "Tanrı korusun, ya zayıf bir adam olsaydım!"

"George," dedi Bayan Darling çekinerek, "eskisi kadar pişmanlık dolusun, değil mi?"

"Eskisi kadar pişmanlık doluyum, canım! Bak şu cezama: Köpek kulübesinde yaşamak."

"Fakat bu bir ceza, değil mi George? Bu işten keyif almadığına emin misin?"

"Sevgilim!"

Emin olun ki kadın kocasından af diledi ve sonra uykusu gelen adam kulübenin içinde kıvrıldı.

"Çocukların oyun odasındaki piyanoyu çalar mısın bana, uyuyayım?" diye sordu adam ve Bayan Darling odaya yöneldiğinde düşüncesizce ekledi: "Ayrıca şu pencereyi de kapat, cereyan yapıyor."

"Yoo George, benden asla isteme bunu. Pencere her zaman onlar için açık kalmalı, her zaman, her zaman."

Şimdi af dileme sırası adamdaydı; sonra kadın çocuk odasına gitti ve piyano çalmaya başladı, kocası kısa sürede uykuya daldı; babaları uyuyadursun, Wendy, John ve Michael uçarak odalarına girdiler.

Ah, hayır... Böyle yazdık, çünkü onları gemide bıraktığımızda yaptıkları hoş plan buydu; fakat ilerleyen günlerde bir şeyler olmuş olmalı ki şu an odaya uçarak girenler onlar değil, Peter ve Tinker Bell'di.

Peter'ın ilk sözleri her şeyi özetliyor.

"Çabuk ol Tink," diye fısıldadı, "pencereyi kapat, sürgüyü çek! Hah şöyle. Şimdi ikimiz kapıdan çıkalım, Wendy geldiğinde annesinin pencereyi sürgülediğini düşünsün ve benimle geri dönmek zorunda kalsın."

Şimdiye dek kafamı kurcalayan şeyi, Peter'ın korsanları yok ettikten sonra neden adaya dönüp çocukları anakaraya Tink eşliğinde göndermediğini artık anlıyorum. Tüm o zaman zarfında kafasında bu hinlik varmış.

Kötü bir davranış sergilediğini anlayacağına neşeyle dans etti, sonra kimin piyano çaldığını görmek için çocukların odasını dikizledi. "Wendy'nin annesiymiş çalan!" diye fısıl-

dadı Tink'e. "Hoş bir hanım, fakat benim annem daha hoş. Dudakları yüksük dolu, ama anneminki kadar değil."

Tabii annesi hakkında aslında hiçbir şey bilmiyordu, fakat bazen onunla da böbürlenirdi.

Kadının söylediği "Evim Evim Güzel Evim" şarkısını bilmiyordu ama şarkının şu anlama geldiğini fark etmişti: "Geri dön Wendy, Wendy, Wendy." Neşeyle haykırdı: "Bir daha asla Wendy'yi göremeyeceksin hanımefendi, çünkü pencere sürgülendi!"

Bu sefer de müziğin neden kesildiğini anlamak için gizlice içeriye baktı. Bayan Darling'in başını piyanoya yasladığını, gözlerinden iki damla gözyaşının dökülmek üzere olduğunu gördü.

"Pencerenin sürgüsünü açmamı istiyor," diye düşündü Peter, "ama açmayacağım işte, açmayacağım ben!"

Bir daha içeri baktı, gözyaşları hâlâ aynı yerde duruyordu veya belki başka iki tanesi eskilerin yerini almıştı.

"Wendy'ye fena halde düşkün," dedi kendi kendine. Neden Wendy'ye kavuşamayacağını anlamadığı için kadına daha büyük bir öfke duyuyordu şimdi.

Nedeni öyle basitti ki: "Ben de ona düşkünüm. İkimiz birden ona sahip olamayız hanımefendi."

Fakat bu hanım öyle kolayca pes edecek gibi değildi, bu da Peter'ı mutsuz ediyordu. Onu dikizlemeyi bıraktı, fakat kadın hâlâ onu rahat bırakmıyordu. Hoplayıp zıplayıp komik surat ifadeleri yaptı, ama durduğu anda kadını içinde hissediyordu.

Sonunda "Tamam ya, tamam," diyerek yutkundu. Sonra pencerenin sürgüsünü açtı. "Haydi Tink," diye seslendi, "böyle şapşal anneler istemeyiz." Yüzünde tabiat kanunlarını küçümseyen bir gülüş vardı. Sonra uçup gitti.

Bu sayede Wendy, John ve Michael, pencereyi kendileri için açık bırakılmış vaziyette buldular, tabii bu hak ettikle-

rinden fazlasıydı ya neyse. Pek utanç hissetmeden yere konuverdiler, en küçükleri çoktan evini unutmuştu.

"John," dedi etrafına şüpheyle bakarak, "ben burayı daha önce gördüm gibi sanki."

"Tabii gördün salak. Şu senin eski yatağın."

"Ha, doğru ya," dedi Michael, ama ikna olmuşa benzemiyordu.

John, "Bakın, köpek kulübesi!" diye bağırıp kulübenin içine bakmak üzere fırladı.

"Belki Nana kulübededir," dedi Wendy.

Ama John bir ıslık koyuverdi. "Haydaaa," dedi, "içinde bir adam var."

"Babamız!" diye bağırdı Wendy.

"Babamızı görmek istiyorum," diye yalvardı Michael hevesle ve kendine çekidüzen verdi. "Öldürdüğüm korsan ondan daha kocaman," dedi. Öyle gerçek bir hayal kırıklığıyla söyledi ki, çok şükür Bay Darling uyuyordu da duymadı; bunca zaman sonra minik Michael'ından duyacağı ilk sözlerin bunlar olması üzücü olurdu.

Wendy ile John, babalarını köpek kulübesinde bulunca epey afalladılar.

John, hafızasına olan inancını kaybetmiş gibi, "Eskiden de köpek kulübesinde uyumuyordu tabii, değil mi?" diye sordu.

"John," dedi Wendy tereddüt ederek, "belki de eski hayatımızı zannettiğimiz kadar iyi hatırlamıyoruzdur."

Birden tepeden tırnağa ürperdiler, hak ettiklerini de bulmuş oldular.

"Eve döndüğümüz şu anda," dedi küçük yaramaz John, "annemizin burada olmaması çok düşüncesiz bir davranış."

İşte tam o an Bayan Darling yine piyano çalmaya başladı.

"Annemiz!" diye bağırdı Wendy gizlice odaya bakarak.

"Evet öyle!" dedi John.

"O halde sen bizim gerçek annemiz değil misin Wendy?" diye sordu Michael. Kesinlikle uykusu gelmişti.

"Ah Tanrım!" diye haykırdı Wendy, ilk kez gerçekten pişmanlık duyarak, "döndüğümüz iyi olmuş, tam vaktinde gelmişiz."

"Haydi sessizce girelim içeri, ellerimizle gözlerini kapayalım," diye önerdi John.

Fakat müjdeli haberi daha zarif bir şekilde vermek zorunda olduklarını düşünen Wendy'nin daha iyi bir planı vardı.

"Hepimiz sessizce yataklarımıza girelim, başucumuza geldiğinde bizi sanki hiç gitmemişiz gibi orada bulsun."

Böylece Bayan Darling, kocasının uyuyup uyumadığını kontrol etmek üzere odaya döndüğünde bütün yataklar doluydu. Çocuklar sevinçten çığlık atmasını beklediler, fakat o çığlık gelmedi. Kadın onları görmüş ama gerçekten orada olduklarına inanmamıştı. Anlıyorsunuz ya, onları rüyalarında o kadar çok yataklarında görmüştü ki şu an gördüğünün de rüyasının etkisi olduğunu zannediyordu.

Tıpkı eski günlerde onları emzirirken yaptığı gibi şöminenin yanındaki koltuğa oturdu.

Bu davranışın nedenini anlayamadılar ve üçünün de içini buz gibi bir korku kapladı.

"Anne!" diye bağırdı Wendy.

"Ah, bu Wendy," dedi kadın, fakat hâlâ bunun rüya olduğundan emindi.

"Anne!"

"Bu John," dedi kadın.

"Anne!" diye bağırdı Michael. Artık annesini tanıyordu.

"İşte bu da Michael," dedi Bayan Darling ve kollarını bir daha asla saramayacağını zannettiği o üç küçük bencil çocuğunu hayal ederek uzattı. Ama işte sarmışlardı, yataklarından çıkıp ona koşan Wendy, John ve Michael'a sarılmıştı.

Konuşabildiği zaman, "George, George!" diye seslendi; Bay Darling de uyandı ve karısının bu büyük mutluluğunu

paylaştı, tabii Nana da koşarak geldi. Bundan daha hoş bir manzara olamaz; oysa pencereden dik dik onları seyreden minik bir oğlan dışında kimse şahit olmadı buna. Başka çocukların asla bilemeyeceği sayısız heyecan yaşamış olabilirdi, fakat o an pencereden, sonsuza kadar ona yasak olan o biricik sevinci seyretmekteydi.

XVII. Bölüm

Wendy Büyüdüğünde

Umarım diğer oğlanlara ne olduğunu merak ediyorsunuzdur. Wendy'ye annesine durumu anlatması için zaman vermek adına aşağıda bekliyorlardı, içlerinden beş yüze kadar saydıktan sonra yukarı çıktılar. Çıkarken merdivenleri kullandılar, çünkü bunun daha iyi bir izlenim bırakacağını düşünmüşlerdi. Şapkalarını çıkarıp Bayan Darling'in karşısına sıra halinde dizildiler, keşke şu an üzerimizde korsan kıyafetleri olmasaydı diye düşünüyorlardı. Tek kelime etmeseler de onları evlat edinmesi için Bayan Darling'e gözleriyle yalvarıyorlardı. Bay Darling'e de o melül gözlerle bakmaları gerekirdi, fakat onu unutmuşlardı.

Tabii Bayan Darling hemen onları kabul edeceğini söyledi, fakat tuhaftır ki Bay Darling'in biraz canı sıkılmıştı, altı çocuğu fazla bulduğu belli oluyordu.

"Bakıyorum da," dedi gönülsüzce Wendy'ye, "hiçbir işi yarım bırakmıyorsun." İkizler bu gönülsüz ifadeyi üzerlerine alındılar.

Aralarında gururlu olan Birinci İkiz'di; yüzü kızararak şöyle sordu: "Biraz kalabalık olduğumuzu mu düşünüyorsunuz beyefendi? Çünkü öyleyse biz gidebiliriz."

"Baba!" diye bağırdı Wendy, çok şaşırmıştı; fakat babasının üzerinde hâlâ şüphe bulutları vardı. Kendisine yakışmayan şekilde davrandığının farkındaydı, ama elinde değildi.

"İkişer ikişer yatabiliriz," dedi Sivri.

"Saçlarını hep ben keserim," dedi Wendy.

"George!" diye bağırdı Bayan Darling, sevgili kocasının kendisini bu denli olumsuz şekilde sergilemesi onu üzmüştü.

Sonra adam birden gözyaşlarına boğuldu ve ağzındaki baklayı çıkardı. O da karısı gibi memnuniyetle kabul ederdi onları, fakat birilerinin ona da fikrini sormuş olması gerekirdi, kendi evinde iskele babası muamelesi görmek hoşuna gitmiyordu.

"Onun iskele babası olduğunu düşünmüyorum," diye bağırdı Gezenti aniden. "Sen iskele babası olduğunu düşünüyor musun Kıvırcık?"

"Hayır düşünmüyorum. Sen onun iskele babası olduğunu düşünüyor musun Sırık?"

"Pek değil. İkiz, sen ne düşünüyorsun?"

Sonuçta anlaşıldı ki hiçbiri onun iskele babası olduğunu düşünmüyordu, bunun üzerine Bay Darling anlamsız şekilde müteşekkir oldu ve biraz sıkışırlarsa hepsine misafir odasında yer bulabileceğini söyledi.

"Sıkışırız efendim," diye onayladılar.

"O halde düşün liderinizin peşine," diye haykırdı neşeyle. "Ha bu arada, misafir odamız var mı emin değilim, ama varmış gibi yapıyoruz, bu da aynı kapıya çıkar. Hoppaaa!"

Evin içinde dans ederek yürüdü ve bütün çocuklar da dans edip "Hoppaaa!" diyerek peşinden gittiler, misafir odasını arıyorlardı; buldular mı bulmadılar mı hatırlamıyorum, fakat öyle ya da böyle hepsi bir köşe bulup sığıştı.

Peter'a gelince... Uçup gitmeden önce Wendy'yi bir kez daha gördü. Tam olarak pencereye gelmedi de Wendy isterse açıp ona seslensin diye şöyle bir pencereye değerek geçti. Wendy de tam onun beklediğini yaptı.

"Hey Wendy, hoşça kal," dedi Peter.

"Ah Peter, gidiyor musun?"

"Evet."

"Peter," dedi kız bocalayarak, "anne babama çok hoş bir konuda söylemek istediğin bir şey yok mu?"

"Hayır."

"Yani benim hakkımda Peter..."

"Hayır."

Bayan Darling de pencereye geldi, zira artık Wendy'yi göz hapsine almıştı. Peter'a, diğer oğlanların hepsini evlat edindiğini, onu da evlat edinmek istediğini söyledi.

"Beni okula gönderecek misiniz?" diye sordu Peter kurnazca.

"Evet."

"Sonra da bir yazıhaneye mi gideceğim?"

"Sanırım."

"Kısa sürede büyüyüp yetişkin bir erkek olur muyum?"

"Çok kısa sürede."

"Ben okula gitmek, ciddi şeyler öğrenmek istemiyorum," dedi kadına öfkeyle. "Ben büyüyüp yetişkin olmak da istemiyorum. Ah Wendy'nin annesi, ya bir sabah uyandığımda yüzümde sakal çıkmış olursa!"

"Peter," dedi teselli etme ustası Wendy, "ben seni sakallı da severim." Bayan Darling de kollarını uzatıp ona sarılmak istedi, fakat Peter onu itti.

"Uzak durun benden hanımefendi, kimse beni yakalayıp yetişkin bir erkek yapamaz."

"Ama nerede yaşayacaksın?"

"Tink'le birlikte, Wendy için yaptığımız evde. Periler evi alıp ağaçların tepesine koyacaklar, hem geceleri de ağaç tepelerinde uyurlar zaten."

"Ne kadar güzel," diye bağırdı Wendy, öyle özlem dolu bir sesle söylemişti ki Bayan Darling kızını daha da sıkı kavradı.

"Ben bütün perilerin öldüğünü zannediyordum," dedi Bayan Darling.

"Hep yenileri geliyor," diye açıkladı artık periler konusunda bir nevi otorite olan Wendy, "çünkü ne zaman bir bebek ilk defa gülse yeni bir peri doğar, hep yeni bebekler olacağına göre her zaman yeni periler de olacak. Periler ağaçların tepelerindeki yuvalarında yaşarlar; leylak rengi olanlar oğlan, beyazlar kızdır, maviler ise ne olduklarını tam bilmeyen o minik komik yaratıklar."

"Çok eğleneceğim," dedi Peter, gözünün ucuyla Wendy'ye bakarak.

"Akşamları, şöminenin başında yapayalnız kalacaksın," dedi Wendy.

"Yanımda Tink olacak."

"Senin üçte birine bile sarılamaz ki o," diye hatırlattı kız biraz iğneleyici bir ses tonuyla.

"Sinsi, boşboğaz!" diye bağırdı Tink, köşeden bir yerlerden.

"Önemli değil," dedi Peter.

"Ah Peter, önemli olduğunu biliyorsun."

"O halde benimle gel, o küçük evde birlikte yaşayalım."

"Gidebilir miyim anneciğim?"

"Kesinlikle hayır. Eve yeni döndünüz, bir daha asla bir yere bırakmam."

"Ama onun da bir anneye ihtiyacı var."

"Senin de ihtiyacın var tatlım."

"Eh, tamam o zaman," dedi Peter. O soruyu sadece kibarlıktan sormuş gibiydi, fakat Bayan Darling oğlanın dudaklarının titrediğini gördü ve ona şu güzel teklifte bulundu: Wendy'nin her yıl bir hafta ona gidip bahar temizliğini yapmasına izin verebilirdi. Wendy daha kalıcı bir ayarlamayı tercih ederdi, ayrıca şu an bahar ona çok uzak görünüyordu; fakat kadının verdiği bu söz Peter'ın neşesine yeniden kavuşmasını sağladı. Onda zaman duygusu yoktu zaten ve ba-

şından öyle çok macera geçerdi ki benim size anlattıklarım devede kulak kalır. Sanırım Wendy bu durumun farkındaydı, o yüzden biraz ağlamaklı da olsa son sözleri şunlar oldu:

"Bahar temizliği vakti gelene kadar beni unutmazsın Peter, değil mi?"

Peter tabii ki ona söz verdi ve uçarak uzaklaştı. Yanına Bayan Darling'in öpücüğünü almıştı. Peter'dan başka kimsenin böyle kolayca alamayacağı öpücüğü. Tuhaf. Fakat kadın halinden memnun görünüyordu.

Tabii bütün oğlanlar okula gitti, çoğu üçüncü sınıfa alındı; fakat Sırık'ı önce dördüncü, sonra beşinci sınıfa aldılar. Birinci sınıf en üst kademedeki sınıftı. Okula gidip gelmeye başladıkları hafta, hangi akla hizmet adada kalmadıklarını düşünmeye başladılar, fakat artık iş işten geçmişti. Zaten kısa sürede ben, siz, küçük Jenkins ve herkes gibi sıradan birer öğrenci oldular. Uçma yetisinin yavaş yavaş onları terk ettiğini söylemek beni üzüyor. Başlarda Nana, geceleri çocukların ayaklarını yataklarına bağlıyordu ki gece uçmasınlar; gündüzleri sevdikleri eğlencelerden biri çift katlı otobüsten düşme numarası yapmaktı; yavaş yavaş yatağa bağlandıkları ipleri çekiştirmeyi bıraktılar, otobüslerden atladıkça canları acımaya başladı. Zamanla, uçan şapkalarının bile ardından uçamaz oldular. Pratik eksikliği işte diyorlardı; fakat asıl neden, artık inanmıyor oluşlarıydı.

Onunla alay etseler de Michael'ın inancı diğer oğlanlardan daha uzun süre dayandı; böylece, o yılın sonunda Peter Wendy'yi görmeye geldiğinde Michael da yanındaydı. Wendy Peter'la birlikte uçtu, üzerinde Hiçbiryer'deki yapraklardan ve böğürtlenlerden dokuduğu elbise vardı, fakat kızın tek korkusu, Peter'ın artık elbisenin küçük geldiğini fark etmesiydi. Ama Peter fark etmedi, çünkü kendisi hakkında anlatacak o kadar çok şeyi vardı ki...

Wendy, eski günlerle ilgili heyecanlı muhabbetleri iple çekiyordu; fakat oğlanın zihninde yeni maceralar eskilerin önüne geçmişti.

"Kaptan Kanca kim?" diye sordu mesela ilgiyle, Wendy baş düşmanlarından bahsettiğinde.

"Onu nasıl öldürdüğünü ve hepimizin hayatını kurtardığını hatırlamıyor musun?" diye sordu Wendy, hayretler içerisindeydi.

"Ben öldürdükten sonra onları unuturum," diye yanıt verdi oğlan kaygısızca.

Tinker Bell'in onu görünce pek mutlu olmayacağına dair şüphelerini dile getirdiğinde de Peter "Tinker Bell de kim?" diye sordu.

"Ah, Peter!" dedi Wendy, şaşkınlıkla. Üstelik Wendy açıkladıktan sonra bile oğlan Tink'i hatırlayamadı.

"Onlardan o kadar çok var ki..." dedi. "Ama sanırım o artık yok."

Sanırım haklıydı, zira periler çok uzun yaşamaz, fakat o kadar küçüklerdir ki kısa süre onlara çok uzun bir zaman gibi gelir.

Wendy, bir sene öncenin Peter'ın gözünde dün gibi olduğunu fark edince de çok üzüldü; halbuki bekleyerek geçirdiği o sene kendisine ne kadar uzun gelmişti. Öte yandan Peter hep olduğu gibi büyüleyiciydi ve ağaçların üzerindeki o küçük evde bahar temizliği yaparken çok güzel vakit geçirdiler.

Ertesi sene Wendy'yi almaya gelmedi. Kız kendine yeni bir elbise yapmıştı, çünkü eskisinin üzerine olmayacağı aşikârdı, fakat Peter gelmedi.

"Belki hastadır," dedi Michael.

"Biliyorsun, o hiç hastalanmaz."

Michael ablasına sokulup ürkek bir sesle fısıldadı: "Belki öyle biri hiç yoktur Wendy!" Bu laf üzerine Michael ağlamasaydı Wendy ağlayacaktı.

Peter bir sonraki bahar temizliği zamanı geldi; ilginçtir, bir seneyi atladığının farkında bile değildi.

Bu, bizim kız çocuğu Wendy'nin büyümeden önce onu son görüşü oldu. Wendy bir süre daha büyüme ağrılarını

ertelemeye çalıştı; genel kültür yarışmasında ödül aldığında ona karşı sadakatsizlik ettiğini düşündü. Sonra yıllar yılları kovaladı, düşüncesiz oğlan ortalarda görünmedi; bir daha karşılaştıklarında Wendy artık evli bir kadındı ve Peter onun gözünde, oyuncaklarını sakladığı kutudaki bir toz zerresinden öte bir şey değildi. Wendy büyümüştü. Onun için üzülmeyin. O büyümekten hoşlanan tiplerdendi. Nihayetinde kendi rızasıyla, üstelik diğer kızlardan bir gün önce büyüdü.

Bu arada bütün oğlanlar da büyüdü, hayata hazır hale geldiler; dolayısıyla onlar hakkında anlatmaya değer pek bir şey kalmadı. İkizleri, Sivri'yi ve Kıvırcık'ı her gün, ellerinde küçük bir çanta ve şemsiye, bir yazıhaneye gidip gelirken görebilirsiniz. Michael makinist oldu. Sırık ise soylu bir hanımla evlendi, lord oldu. Şu demir kapıdan çıkan peruklu yargıcı görüyor musunuz? Bir zamanların Gezenti'si o. Çocuklarına anlatacak masal bilmeyen şu sakallı adam da bir zamanların John'u.

Wendy, pembe kuşaklı beyaz bir gelinlikle evlendi. Peter'ın kilisede bitiverip resmi evlendirme cümlelerini engellemediğini düşünmek garip geliyor insana.

Yine yıllar yılları kovaladı ve Wendy'nin bir kızı oldu. Bunu mürekkeple değil yaldızlı boyayla yazmamız lazım.

Adı Jane'di ve yüzünde hep tuhaf, sorgulayıcı bir ifade vardı, sanki anakaraya geldiği andan itibaren sormak istediği bir sürü soru varmış gibi. Onları soracak yaşa geldiğinde, bu sorular genelde Peter Pan'le ilgiliydi. Peter hakkında konuşulmasına bayılıyordu, Wendy de ona, tam da o meşhur uçuşun gerçekleştiği çocuk odasında, hatırlayabildiği her şeyi anlatıyordu. Orası şimdi Jane'in odası olmuştu, çünkü babası, artık merdivenlerle arası pek iyi olmayan Wendy'nin babasından taksitle satın almıştı o evi. Bayan Darling ise vefat etmiş ve unutulup gitmişti.

Artık çocuk odasında sadece iki yatak var: Jane'in ve dadısının yatakları. Artık köpek kulübesi de yok, çünkü Nana

da hayata gözlerini yumdu. Yaşlılıktan öldü, son zamanlarında artık iyice katlanılmaz olmuştu, zira kendisi dışında kimsenin çocuklara nasıl bakılacağını bilmediğini düşünüyordu inatla.

Jane'in dadısının haftada bir akşam izni vardı, o akşamlar Jane'i yatırma işi Wendy'deydi. Bu akşamlar masal zamanı oluyordu. Annesiyle kendisinin üzerine çarşaf gerip çadır yapmak Jane'in icadıydı, o korkunç karanlıkta annesine şöyle fısıldardı:

"Şimdi ne görüyoruz?"

"Bu gece bir şey gördüğümü sanmıyorum," derdi Wendy. Nana orada olsa bu konuşmanın daha fazla uzamasına itiraz ederdi diye düşünüyordu.

"Evet görüyorsun," derdi Jane, "küçük bir kızken görüyordun."

"O çok uzun zaman önceydi tatlım," derdi Wendy. "Hey gidi, zaman nasıl da uçup gidiyor!"

"Sahiden uçuyor mu," diye sorardı kurnaz çocuk, "senin küçük bir kızken uçtuğun gibi mi?"

"Benim uçtuğum gibi mi? Biliyor musun Jane, bazen ben de soruyorum kendime sahiden uçtum mu diye..."

"Evet, uçtun."

"Ah o uçabildiğim tatlı güzel günler!"

"Şimdi niye uçamıyorsun anne?"

"Çünkü büyüdüm canım. İnsanlar büyüdüklerinde bunu nasıl yaptıklarını unutuyorlar."

"Neden unutuyorlar?"

"Çünkü neşelerini, masumiyetlerini kaybediyorlar, kalpsiz olmayı bırakıyorlar. Sadece neşeliler, masumlar, kalpsizler uçabilir."

"Neşeli, masum, kalpsiz ne demek? Keşke ben de neşeli, masum, kalpsiz olsam."

Bazen Wendy de bir şeyler gördüğünü kabul ederdi.

"Sanırım gördüğüm yer bu oda," derdi.

"Ben de öyle sanıyorum," derdi Jane. "Haydi devam et."

Ve böylece Peter'ın gölgesinin peşinde uçarak pencereden girdiği muhteşem macera gecesine dalarlardı.

"Aptal çocuk," derdi Wendy, "gölgesini sabunla yapıştırmaya çalıştı, beceremeyince de bağırıp beni uyandırdı, ben de gölgesini onun üzerine diktim."

"Bir şeyi atladın," derdi Jane, artık bu hikâyeyi annesinden daha iyi biliyordu. "Onu yerde oturmuş ağlarken görünce ne dedin?"

"Yatakta doğrulup 'Çocuk, neden ağlıyorsun?' dedim."

"Evet, atladığın şey buydu," derdi Jane derin bir nefes alarak.

"Sonra hepimizi aldı, uçarak Hiçbiryer'e, perilerin, korsanların, Kızılderililerin yanına, Denizkızı Lagünü'nün, yerin altındaki evin ve küçük evin oraya götürdü."

"Evet! En çok hangisini sevdin?"

"Sanırım en çok yerin altındaki evi sevdim."

"Evet, ben de. Peki Peter'ın sana son sözleri neydi?"

"Bana söylediği en son şey şu oldu: 'Beni her zaman bekle, bir gece horoz gibi ötüşümü duyacaksın.'"

"Evet!"

"Ama heyhat, beni tamamen unuttu," derdi Wendy yüzünde bir gülümsemeyle. İşte o kadar büyümüştü.

"Nasıl ötüyordu?" diye sordu Jane bu gecelerden birinde.

"İşte şöyleydi," dedi Wendy ve Peter'ın ötüşünü taklit etmeye çalıştı.

"Hayır, öyle değildi," dedi Jane ciddi bir tonda, "böyleydi." Ardından annesinden kat kat iyi bir şekilde öttü.

Wendy biraz ürkmüştü. "Canım, sen nereden biliyorsun bu ötüşü?"

"Uykumda sık sık duyuyorum," dedi Jane.

"Ah evet, tabii ya... Birçok küçük kız uykularında duyar onu ama ben uyanıkken duyan tek kızım."

"Ne şanslısın," dedi Jane.

Ve sonra bir gece o trajedi yaşandı. İlkbahar mevsimiydi, o geceki masal anlatılmış, Jane yatağında uykuya dalmıştı. Wendy, elindeki dikişi görebilmek için şöminenin çok yakınında yerde oturuyordu, çünkü odada başka ışık yoktu; tam dikişe oturduğunda bir horoz ötüşü duydu. Sonra, eskiden olduğu gibi pencere bir esintiyle açılıverdi ve Peter pat diye yere indi.

Tıpatıp aynıydı. Wendy'nin ilk fark ettiği, hâlâ ağzında sütdişlerinin durduğuydu.

O küçük bir oğlan çocuğu, Wendy ise bir yetişkindi. Hareket etmeye cesaret edemeyerek şöminenin yanında büzüşen, çaresizlik, suçluluk içinde yetişkin bir kadın.

"Selam Wendy," dedi Peter, hiçbir değişiklik görememişti, çünkü aklı fikri kendisindeydi; o loş ışıkta Wendy'nin üzerindeki beyaz giysi, pekâlâ da kızı ilk gördüğünde üzerinde olan beyaz gecelik olabilirdi.

"Selam Peter," diye yanıtladı Wendy zayıf bir sesle; büzüşmüş, olabildiğince küçülmüştü. İçinden bir ses şöyle haykırıyordu: "Kadın, kadın, içimden çık git."

"Hey, John nerede?" diye sordu oğlan, bir anda üçüncü yatağın olmadığını fark ederek.

"John artık burada değil," diye iç geçirdi Wendy.

"Michael uyuyor mu?" diye sordu, Jane'e öylesine bir bakış atarak.

"Evet," diye yanıt verdi Wendy ve o an hem Jane'e hem Peter'a karşı dürüst olmadığını fark etti.

"O Michael değil," dedi hızla, daha fazla yanlış anlaşılmamak için.

Peter ona baktı. "Hey, bu yeni biri mi?"

"Evet."

"Kız mı oğlan mı?"

"Kız."

Evet şimdi anlayacaktı durumu; ama hayır, hiçbir şey anlamamıştı.

"Peter," dedi tereddütle, "seninle uçmamı mı istiyorsun?"

"Tabii ki, o yüzden geldim." Biraz sert bir sesle, "Bahar temizliği zamanı geldi, unuttun mu?" diye ekledi.

Birçok bahar temizliğini atladığını söylemenin faydası olmayacağını biliyordu Wendy.

"Ben gelemem," dedi özür diler gibi. "Uçmayı unuttum."

"Sana hemen öğretirim yine."

"Ah Peter, peri tozunu bende boşa harcama."

Wendy ayağa kalktı, nihayet Peter'ın içine bir korku düştü. "Ne oluyor?" diye bağırdı, bu sefer o büzüştü.

"Işığı yakacağım," dedi Wendy, "o zaman kendi gözlerinle göreceksin."

Bildiğim kadarıyla bu Peter'ın hayatında korktuğu tek andı. "Işığı yakma," diye bağırdı.

Wendy ellerini zavallı oğlanın saçlarında gezdirdi. Artık küçük bir kız olmaması oğlanın kalbini kırmıştı; ona gülümseyen yetişkin bir kadındı o, tabii gözü yaşlı bir gülümsemeydi bu.

Sonra ışığı açtı ve Peter onu gördü. Acıyla çığlık attı ve o uzun boylu güzel yaratık uzanıp onu kollarına almak istediğinde sert bir hareketle geri kaçtı.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Peter yine.

Artık ona söylemesi gerekiyordu.

"Ben yaşlandım Peter. Yirmi yaşımı geçtim. Uzun zaman önce büyüdüm ben."

"Büyümeyeceğine söz vermiştin!"

"Elimde değildi. Ben artık evli bir kadınım Peter."

"Hayır değilsin."

"Evet öyleyim ve yataktaki bu küçük kız da benim bebeğim."

"Hayır, değil."

Ama sonra öyle olduğunu varsayarak yumruğunu kaldırıp uyuyan çocuğa doğru bir adım attı. Tabii ki ona vur-

madı. Yere çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı; Wendy onu nasıl teselli edeceğini bilemedi; halbuki bir zamanlar ne kolay yapardı bu işi. Artık bir kadındı ve rahatça düşünebilmek için koşarak odadan çıktı.

Peter ağlamaya devam etti, çok geçmeden hıçkırıkları Jane'i uyandırdı. Yatağında oturur vaziyete geçti, durum hemen ilgisini çekmişti.

"Çocuk," diye sordu, "neden ağlıyorsun?"

Peter ayağa kalkıp onu selamladı, kız da yatağından oğlanı selamladı.

"Selam," dedi.

"Selam," dedi Jane.

"Benim adım Peter Pan."

"Evet, biliyorum."

"Annem için geri döndüm," diye açıkladı, "onu alıp Hiçbiryer'e götürecektim."

"Evet, biliyorum," dedi Jane, "ben de seni bekliyordum."

Wendy odaya çekinerek geri döndüğünde Peter'ı kızının yatağının ucuna oturmuş haşmetli bir şekilde horoz gibi öterken, geceliği içindeki kızını da kendinden geçmişçesine odada uçarken buldu.

"O benim annem," diye açıkladı Peter. Jane yere konup oğlanın yanında dikildi; yüzünde, Peter'ın hanımların ona bakarken takınmalarını sevdiği o ifade vardı.

"Fena halde anneye ihtiyacı var," dedi Jane.

"Evet, biliyorum," diye kabullendi Wendy perişan bir sesle, "kimse benden daha iyi bilemez bunu."

Peter, Wendy'ye "Hoşça kal," deyip havalandı, o utanmaz Jane de onun peşinden havalandı; ne kadar da kolay yapmıştı bunu.

Wendy pencereye koştu.

"Hayır, hayır," diye bağırdı.

"Sadece bahar temizliği için," dedi Jane, "bahar temizliğini hep benim yapmamı istiyor."

"Ah keşke ben de sizinle gelebilseydim," diye iç geçirdi Wendy.

"Gördüğün gibi sen uçamıyorsun," dedi Jane.

Tabii Wendy sonuçta ikisinin birlikte uçup gitmesine izin verdi. Onu son görüşümüz, pencerenin yanında, ikisinin gökyüzünde yıldızlar gibi küçücük kalana kadar uzaklaşıp kayboluşlarını seyrederken oldu.

Şimdi Wendy'ye baktığınızda saçlarına aklar düştüğünü, bedeninin küçüldüğünü görebilirsiniz, çünkü bu anlattıklarım çok eskiden oldu. Jane artık sıradan bir yetişkin, Margaret adlı bir kızı var ve Peter her bahar temizliği zamanı, tabii unutmazsa, gelip Margaret'ı alarak onu Hiçbiryer'e götürüyor, burada kıza kendi hikâyelerini anlatıyor, o da heyecanla dinliyor. Margaret büyüdüğünde onun da bir kızı olacak, bu sefer Peter'ın annesi olma sırası ona gelecek; çocuklar neşeli, masum ve kalpsiz oldukları sürece bu böyle sonsuza dek devam edecek.

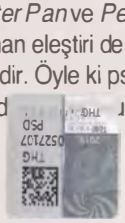
1904 yılında Londra'da tiyatro sahnelerinde doğan Peter Pan, daha sonra 1911'de *Peter Pan*'in yayımlanmasıyla birlikte kitap sayfalarına ve ardından beyaz perdeye taşındı. Okurlarını Londra sokaklarından alıp Hiçbiryer'e götüren J. M. Barrie'nin kahramanı, ebedi bir gençlikle özdeşleştirilir. Büyümek istemeyen bu oğlan çocuğu, küçük okurları için özgürlüğü simgelerken yetişkin okurları için masumiyeti ve çocukluğa olan özlemi yansıtır. Yazar J. M. Barrie, bu dünyayı yaratırken hem Stevenson'ın *Define Adası* kitabındaki karakter ve olaylardan hem de mitolojiden faydalanmıştır. Nitekim Peter Pan karakteri tanrıların dünyası ile insanların dünyası arasında özgürce seyahat edebilen haberci tanrı Hermes ile Hermes'in oğlu ve kırların koruyucu tanrısı olan keçi ayaklı Pan gibi mitolojik figürlerden izler taşır. Peter Pan'in bitmeyen çocukluğunu, arkadaşlarının ve düşmanlarının başından geçenleri anlatan bu masal, ona inananlar olduğu müddetçe yaşamaya devam edecektir.

JAMES MATTHEW BARRIE

(1860-1937): İskoç yazar Sir James Matthew Barrie, kariyerine 1883'te Londra'da gazetecilik yaparak başladı. Kısa öyküler, romanlar ve tiyatro oyunları kaleme aldı. Barrie 1913'te baronet oldu; 1922'de liyakat nişanına layık görüldü, 1930'da da Edinburgh Üniversitesi'nde rektörlük görevine getirildi ve ölümüne dek bu görevi sürdürdü.

Eserlerinde kendi hayatından ve tanıdığı insanlardan izler görülür. Barrie altı yaşındayken ağabeyini kaybetmiştir, bu kayıp hem onu hem de annesini hayatları boyunca etkileyen bir kedere dönüşmüş ve yas tutan annesini avutmakla geçen çocukluğu, Barrie'nin yazın hayatını da şekillendirmiştir. Ayrıca doğduğu yer olan Kirriemuir, kendisinin ilk başarılı kitabı *Auld Licht Idylls* (1888) için de esin kaynağıdır. Daha sonra ilk romanı *The Little Minister* (1891) ve onun 1897 tarihli tiyatro uyarlamasıyla büyük beğeni kazandı. Yazara asıl şöhretini getiren *Peter Pan* ve *Peter Pan Kensington Bahçeleri'nde* adlı kitaplar oldu. Kimi zaman eleştiri de alan bu eserler, pek çok alanı etkilemeye devam etmektedir. Öyle ki psikanalist Dan Riley 1983'te büyümeyi reddetme ve çocukça d[illegible]urumunu "Peter Pan sendromu" olarak literatüre eklemiştir.

9 786052 958902